

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber quartus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ Δ'.

PHILOSTRATI DE VITA
APOLLONII TYANEI,
LIBER QVARTVS.

Quanti omnes fecerint Apollonium in patriam reuersum. Tum de legatis ad eum, & oratione ad Ephesios. Hinc quemadmodum voces passerum quorundam inter conuersionem Ephesius interpretatus fuerit. Postea de pestilentia, qua inuasit Ephesios.

CAPVT PRIMVM.

ΕΠΕΙΔΗ ὃ εἶδον τ' ἀνδρα ἐν Ἰωνίᾳ, παρ' ἠδόντα ἐς τ' Ἐφεσον, οὐδὲ οἱ βαλάνουσι ἐπὶ πρὸς ταῖς ἐαυτῶν τέχναις ἦσαν· ἀλλ' ἠκολούθου, ὁ μὲν Ἐφίας, ὁ δὲ, εἰδοῖς, ὁ δὲ, διαίτης, ὁ δὲ, γήματος, ὁ δὲ, πάντων ὁμοῦ θαυμαστοὶ ὄντες. λόγοι τὲ πρὸς αὐτὸν εἰφοίτων. οἱ μὲν, καὶ τὸ Κολοφῶνι μαντεῖα, κοινῶν τ' ἐαυτῶν Ἐφίας, καὶ ἀπεργῶς Ἐφόν, ὅτι τὰ ποιαῦτα τ' ἀνδρα ἄδοντες· ὁ δὲ, ἐκ Διδύμων· οἱ δὲ, καὶ τὸ πρὸ Πέργαμον ἱερῶν. πολλοὶ γὰρ τῶν υἰείας δεομένων, ὁ θεὸς ἐκέλευε προσφοιτᾶν πρὸς Ἀπολλωνίω. τοῦτ' ἵνα αὐτὸς τ' βέλεται, καὶ δοκεῖν ταῖς μοίραις. εἰφοίτων καὶ πρεσβεῖαι πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν πόλεων, ξένον τὲ αὐτὸν ἠγούμενοι, ὅτι βίβλιν ἐξυμβουλον, βωμῶν τ' ἰδρύσεως, ὅτι ἀγαλμάτων. ὁ δὲ, ἐκαστα τούτων, τὰ μὲν, ἵπτι-

POSTQVAM virum in patriā reuersum, Ephesumque ingrediētē, Iones viderūt, ne sordidos quidē opifices suā continuerunt artes: sed populus omnis vadentem prosequabatur. Alij quidem sapientiā, alij oris formā, alij viuendi normā, alij corporis habitum, quidam etiam omnia simul admirātes. Sermones quoq. de ipso varij ferebātur, cū ipsum quidam ex oraculo Colophonio, illius participē sapientiæ, & iā plenē perfectēq. sapientē factum venire prædicarent: alij ex Didymæo, alij ex Pergamæo templo venire illum afferrent. Multos enim sanitatem ab oraculo petētes iubebat Deus ad Apollonium accedere. Sic enim sibi Deo placere, & fata postulare dicebat. Legationes quoq. ex ciuitatibus ad eum veniebant, hospitem illum & agenda vitæ consiliarium sibi fieri postulantes, orantēsq. ut quo pacto statuę aræve dicēdæ essent, doceret. Ipse verò de his omnibus partim per epi-

stolas respōdebat, partim eò se venturum promittens, quid interea esset agendum, prāmonebat. Cùm Smyrnai legatos misissent, nihil aliud ab eo poscentes, nisi vt quamprimùm ad se veniret: Legatum interrogauit Apollonius quid esset, cur sui tantopere indigerent. Ille autem, Videte, ac videri abs te nobis est opus. inquit: cui Apollonius, Veniam, inquit: vos autem Musæ illis interim, vt sese inuicem ament, concedite. Et primam quidem ad Ephesios orationem habuit, stans in templi crepidine: neque Socraticorum more loquens, sed apertè vitia redarguens, atque detestans ad philosophiæ studium illos compellere nitentur: quos odio, superbiâque plenos inuenit. Choreis etiam, & saltationibus omnino dediti, fistulis, tibiisq; omnia complebant, effeminatitque viris, tota ciuitas referta erat, cantibusque omnia loca resonabant. Ipse verò, quanquam Ephesij in eius gratiam illa transposuissent, tamen non permittenda existimauit, sed corripuit, atque inuisa multis reddidit. Sermones autem plurimos in lucis habuit, qui sunt apud xystum, vbi cùm aliquando de communi concordia disputaret, doceretque oportere Ephesios sese mutuò nutrire, atque nutiri: passeret fortè in arbore quadam taciti confidebant: vnus autem ex ipsis tanquam alicuius rei nuntius vocem emisit, qua visus est aliquid ceteris prædicere: eo audito ceteri clamorem tollentes, post ipsum volarunt. Tunc aliquandiu, tacitus Apollonius, sciens quidem quam ob causam passeret volitassent, nondum tamen auditoribus id narrabat: vbi verò omnes in se cōuersos, & quasi portentum aliquod

οὐχ ἐρμηνεύων αὐτό. ἐπεὶ ὃ ἀνέβλεψαν εἰς αὐτὸ πάντες, καὶ ἀνοήτως ἐνόησαν

A
 σέλλων, τὰ ὃ, ἀφίξεισθαι φάσκων, διορθοῦτο. πρεσβυσαμύνης ὃ καὶ τῆς Σμύρνης, καὶ ὃ, π μὲν δεοῖτο ἐπιείκτου, ἐκλιπαρούσης ὃ ἀφικέσθαι, ἤρετο
 τὸ πρεσβυτικὸν ὃ, π αὐτῶν δεοῖτο. ὁ δὲ, ἰδεῖν, ἔφη, καὶ ὀφθῆναι. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ἀφίξομαι, εἶπε, καὶ δοίηται ὡς Μῦσαι, καὶ ἐραδιῶσαι ἀλλήλων. π μὲν δὴ διάλεξιν π μὲν πρεσβυτικῶν, ὁ δὲ τῆς κρηπίδος τῆς νεῶς πρὸς τὸν Ἐφεσίοις διελέχθη, ἔχ ὡς περ οἱ Σωκρατικοί, ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων, ἀπαγῶν τε, καὶ ἀποσπουδαζῶν. φιλοσοφία ὃ μόνη συμβουλεύων, ἔσπουδης ἐμπλάσαι τὴν Ἐφεσον μάλλον, ἢ ῥαθυμίας τε, ἔσχερῶς, ὁπόσῃν ἄρσεν. ὀρχιστῶν γὰρ ἠτήνημοι, καὶ πρὸς πυρρίχαις αὐτοὶ ὄντες, αὐλῶν μὲν πάντα μετὰ ἑαυτῶν, μετὰ ὃ δὴ δροχύνων, μετὰ δὲ κτύπων. ὁ ὃ, καὶ τοὶ μεταδεμέναν τὴν Ἐφεσίων πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ ἡξίαις πειροσθῆν ταῦτα, ἀλλ' ὄξηρα αὐτὰ, καὶ διέβαλε τοῖς πολλοῖς. τὰς δὲ ἄλλας διαλέξεις, π μὲν τὰ ἄλλα τὰ ἐν τοῖς ξεστοῖς δρομοῖς ἐποιεῖτο. διαλεγομένων δὲ ποτε π μὲν κοινωνίας, ἔσδι δασκόντος ὅτι γὰρ τρέφειν τε, ἀλλήλοις, ἔστω ἀλλήλων τρέφειν, σφραδοῖ μὲν ἐκάστῳ τῶν ἐν τῶν δένδρων σιωπῶντες. εἰς ὃ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν μενος, ἐβόα, ὅρα κελύεσθαι τὴν δοκῶν τοῖς ἄλλοις. ὁ δὲ, ὡς ἠέκασαν, αὐτοὶ τὴν ἀνεγχαζον· καὶ ὄρθεντες, ἐπέτοιντο ἑαυτῶν ἐνὶ ὃ μὲν δὴ Ἀπολλώνιος, εἶχετο τῆς λόγου, γινώσκων μὲν ἐφ' ὃ, π σφραδοῖ πέτοιντο, πρὸς ὃ τὸν πολλοῖς

τερατώδεις αὐτὸ ἐνόμισαν, ὄραλλά-
 ξας ὁ Ἀπολλώνιος τὸν λόγον, πᾶς,
 εἶπεν, ὠλίγησεν, ἀπάγων πυροὺς ἐν
 σκάφῃ· καὶ κακῶς αὐτῶν ξυλλεξά-
 μιν, αὐτὸς μὲν ἀπελήλυθε, πολ-
 λούς δὲ ἐσκεδασμένους ἀπολέλοιπεν
 ἐν σενωπῶ τῷ δαίτι. ὁ δὲ στρογγύος πα-
 ρατυχῶν ὄσπῃ, πρὸς τὸν τοῖς ἄλλοις
 ἠκεῖ τὴν ἐρμᾶν, καὶ ποιεῖται αὐτῶν
 ξυασίτοις. ὁ μὲν δὴ πλείστοι τῶν ἀ-
 κροωμένων, δρόμῳ ἐπὶ πύτῳ ὄχον-
 το· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, πρὸς τῶν πα-
 ρόντας διήκῃ τὸν λόγον, ὃν πρὸς κοινω-
 νίας πρὸς ὕδατο. καὶ ἐπειδὴ ἀφίκοντο
 βοῶντες ἑ, καὶ μεσοὶ θαύματος, ὁ
 μὲν στρογγύος, εἶπεν, ὁρᾶτε ὡς ἐπιμέ-
 λονταί τε ἀλλήλων, ἔκοινωνία χαί-
 ρουσιν. ἡμεῖς δὲ, ἐκ ἀξίῃ μιν, ἀλλὰ
 καὶ κοινωνοῦντα ἑτέροις ἰδωμέν, ἐ-
 κείνῳ* μὲν ἀσωπῆαν, ἔτρυφλῶ, ἔ-
 τὰ ποιαῦτα ἠγούμεθα· τοῖς δὲ ἰσὺ αὐτῶν
 τρεφομένοις παρσιτίτοις τε, καὶ κό-
 λακας φαρμέν. καὶ πῆ λοιπὸν, ἀλλ' ἢ
 ξυκλείσαντας αὐτῶν, ὡσπερ τοῖς σι-
 τλομένοις τῶν ὀρνίθων, ἐν σιότῳ γα-
 σρίζεσθαι, μέγιστος δὲ διαρραγῶ μιν
 παχυόμηνοι. λοιμῶν δὲ ὑφέρποντες
 πῶν ἐφεσον, καὶ οὕτως ἀνοιδύσης τῆ
 νόσου, ξυῶνκε μὲν ὁ Ἀπολλώνιος τῆ
 πρὸς βολῆς· ξυῶν δὲ, πρὸς ὕλεγε.
 πολλαχῶ δὲ τῶν διαλέξεων, ὡς γῆ,
 μένε ὁμοία· καὶ τὰ ποιαῦτα ἀπεφθέ-
 γετο ξυῶν ἀπειλή. τοῖς δὲ, σῶζε, ἔ οὐ
 πρὸς ἠδύση* ἐνταῦθα. οἳ δὲ ἐπροσεῖχον,
 καὶ τερατολογία τὰ ποιαῦτα ὄντο· πο-
 σῶ δὲ μάλλῳ, ὅσῳ καὶ ἐς πάντα τὰ
 ἰεραὶ φοιτῶν, ἀποβέπειν* αὐτὸ ἐδοκεῖ,

χ. ἐκείνο

χ. αὐτῶν

A admirantes aspexit ; tunc rupto si-
 lentio sic est locutus : Puer quidam
 lapsus effusum frumentum in ar-
 cam demisit, cum negligenter illud
 collegisset, abiit multa grana pas-
 sim in angiporto sparsa relinquens.
 Quæ cum passer ille inuenisset, ce-
 teris, ut vidistis, nuntians inuentum
 cibum communicavit. His verbis
 permulti commoti ad hoc visen-
 dum concurrere. Ipse verò iis, qui
 manserunt, cœptum sermonem de
 B communi societate seruanda pro-
 secutus est. Postquam verò qui vi-
 sum ierant, cum clamore atque ad-
 miratione summa reuersi sunt : Vi-
 detis, inquit Apollonius, quo pa-
 cto passeres mutuan de se curam
 habent, quantumque communi gau-
 deant societate : nos autem homi-
 nes eam colere dedignamur ; & quod
 maius est, si quem boni quicquam
 ceteris impertiētē viderimus, cum
 prodigum aut ambitiosum, aut ali-
 C quid eiusmodi arbitramur : qui ve-
 rò ab ipso nutriuntur, parasitos aut
 adultores appellamus. Quòd si bo-
 na aliis communicandi facultas adi-
 matur, quid aliud superest, nisi ut
 se quisque domi occludens, velut
 aues, quas pinguefaciendi causa in
 tenebris pascimus, usque ad ventris
 diruptionem pinguescat ? Cùm pe-
 D stis Ephesum paulatim inuaderet,
 neque adhuc tamen satis apertè di-
 gnosceretur, prænoscens Apollonius
 venturum malum, palàm id cœpit
 prædicare, ac plerunque inter lo-
 quendum dicere solebat, ὦ terra si-
 milis perseuera. minitánq. talia ver-
 ba, Salua hos, & non præteribis hęc,
 [sermones interferebat.] Verùm E-
 phesij verbis eius mentem non ad-
 hibebant, quasi monstrum quoddam
 eius verba reputantes. Idq. cò magis
 putabant, quòd ipse Deorum omnia
 templa ambiens, id malum auertere,

3 sacra hac tu
 in ad. A-
 pollinis Pa-
 nini pro
 communi
 salute sic-
 bant.

fet
 en
 po
 fili
 ba
 bri
 in
 ve
 de
 st
 P
 q
 te
 n
 qu
 Di
 cl
 po
 xij
 m
 Ha
 vt
 qua
 Mil
 Ion

amoueréque nitebatur. Postquam verò ingrauescere morbus cœpit, nihil iam amplius illis prodesse posse arbitratus, reliquas Ioniæ partes peragravit, quæ malè apud quosque disposita erant, dirigēs, & aliquid semper disputans, quod audientibus profuturum censeret.

Α καὶ ἀπέχεσθαι. ἐπεὶ ὁ αἰσθητὸς εἶχον ἔπαυσε, κείνοις μὲν οὐδὲν ἄλλο δεῖν ἐπιτελεῖν ἐπιπύει ὁ ἄλλω Ἰωνίαν ἀεὶ δὲ διορθοῦμεν ὅτι ἐκείνοις, καὶ διαλογίζομεν αἰεὶ πωτήριον τοῖς Ἰουδαίοις.

Quid fecerit, reliquam circuiens Ioniā Apollonius, predicando, adhortandoque ad bene beatèque viuendum, & ad studia bonarum artium. Dehinc Smyrnam urbem omnium, quæ sub Sole sunt, pulcherrimam extiuisse, necnon viris præclaris potius, quàm adificiis vrbes ornare oportere. Dissensionem præterea, & discordiam pro bono reipub. plurimum prodesse ciuitatibus.

CAP. II.

**sacra hæc in ade. Apollinis Pannonij pro communi salute fiebant.*

VENIENTI autem Smyrnam, B obuiam Iones processere; qui tum fortè *sacra* pro communi Ioniæ salute celebrabant. Cùmque decretum legisset Ionum, quo cum concilij, sacrorumque participem faciebant, noménque in eo inuenisset haudquaquam Ionicum (erat enim Luculli cuiusdam nomen appositum) scripsit ad commune consilium epistolam, de eiusmodi barbarismo illos redarguens: nam Fabricium, & alia eiusmodi nomina, in eorum decretis inuenerat. Quam vehementer igitur, grauitérque hæc de causa illos redarguerit, ipsa epistola super hoc scripta demonstrat. Postridie verò ad Iones reuersus, quisnam crater in medio positus esset, interrogauit. Illi, *publicum Ionum* responderunt. Tum ipse quoque ex illo hauriens, libauit, dicens: D

Α Φικουμύρω ὁ αὐτὸς ἐς τὴν Σμύρναν, προσεπύει μὲν οἱ Ἰωνες καὶ γὰρ ἐπύει πανιώνια θυόντες ἀναστάς ὁ καὶ ψήφισμα Ἰωνικόν, ἐν ᾧ ἐδέοντο αὐτῶν κοινωνῆσαι σφίσι ἔξυλλόγου, καὶ ὀνόματι προστυχῶν ἡμεῖς Ἰωνικῶν; Λεκελλος γὰρ τις ἐπεγράψατο τῇ γνώμῃ, πέμπει Ἰππιολὴν ἐς τὸ κοινὸν αὐτῶν, Ἰππιολὴν ποιέμενος πρὸς τὸ βαρβαρισμὸν τούτου. Ἐστὶ δὲ Ἐθαβέκιον, καὶ τοιούτοις ἑτέροις ἐν τοῖς ἐψηφισμένοις ὄντων. ὡς μὲν οὕτως ἐρρωμένως ἐπέπληξε, δηλοῖ ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολή. Ἰππιολὴν ὁ ἐπὶ ἄλλης ἡμέρας ἐς τὸν Ἰωνα, τις, ἔφη, κρατὴρ ὄντων; ὁ δὲ ἔφαθ' πανιώνιος. Δρυσαμύμος οὖν, ἔσπευσας, δεῖοι, εἶπεν, Ἰωνῶν ἡγεμόνες, δοίητ' τῇ καλῇ ἰσοποιίᾳ ταύτῃ, ἵνα λάτῃ ἀσφαλεῖ χερσὶ, καὶ μηδὲν τῇ γῆ κακὸν ἔξ αὐτῆς προσκώμασαι, μηδὲ Αἰγαῖονα σφίσι χθονα πινάξαι ποτὲ τὰς πόλεις. τοιαῦτα ἐπεδείξατε, προσορῶν οἶμαι τὰ χρόνους ὑστερον πρὸς τὴν Σμύρναν, πρὸς τὴν Μίλητον, πρὸς τε Χίον, ἔξ Ἰάμων, ἔξ Ἰάμων Ἰαδῶν ἑμβάδων.

αουδῆ ἢ ὁρῶν τοὺς Σμυρναίους, καὶ
 πάντων ἀπλομένους λόγων, ἐπερρώωνυε,
 καὶ αουδαμοτέροις ἐποίει· φρονεῖν ἔ-
 κέλδου ἐφ' ἑαυτοῖς μάλλον, ἢ τῶν τ'
 πόλεως εἶδῃ. καὶ ἦν καὶ καλλίστη πό-
 λεως, ὁπόσα ὑπὸ ἡλίῳ εἴσι, καὶ τὸ πέ-
 λαγος οἰκειῖται, ζεφύρος τε πηγᾶς ἐ-
 χῆ, ἀλλ' ἀνδράσιν ἐσεφανώθη αὐτῶν
 ἡδίων, ἢ σοαῖς ἔ, καὶ γραφαῖς, καὶ χρυσῶ
 πλείονι τῆς ὄντος· τὰ μὲν γὰρ οἰκοδομή-
 ματα Ἰππὶ ταυτ' ἰδύμεν, ἐδαμοδ' ὁρώ-
 μῃρα, πλὴν κείνης ἔ μέρους τ' γῆς, ἐν
 ᾧ ὅστιν· ἀνδρας ἢ ἀγαθοὺς πανταχοῦ
 μὲν ὁρεῖται, πανταχοῦ ἢ φέρεται· τ'
 ἢ πόλιν, ἢς γερόνασιν, ἀποφαίνην το-
 σαύτῃ, ὅσῃ περ' αὐτοὶ γλυῖ ἐπελθεῖν
 δυνάσταν· ἔλεγε ἢ τὰς μὲν πόλεις τὰς
 οὕτω καλὰς, εἰκέναι τῶν τῆς Διὸς ἀ-
 γάλματι, ὅς ἐν Ολυμπίᾳ τῶν Θεῶν
 ἐπιποιήθη). καθεῖσθαι γὰρ αὐτὸ οἴτως
 ὡς τῶν δημοκράτων ἐδοξε· τῆς ἢ ἀνδρας
 Ἰππὶ πάντα ἠκόντας, μηδὲν ἀπεικέναι
 ἔ Ομηρεῖς Διὸς, ὅς ἐν πολλαῖς ἰδέαις
 Ομήρω πεποιήται, θαυμασιώτερ' ὦ
 ξυκείμενος τῆς ἐλεφαντίνης· ἔ μὲν,
 γὰρ ἐν γῆ φαίνεσθαι, ἔ ἢ, ἐς πάντα ἐν
 τῶν οὐρανῶν ὑπονοεῖσθαι. καὶ μὲν καὶ
 ᾧ ἔ πῶς ἀν πόλιν ἀσφαλῶς οἰκοῖ-
 τῶ, ξυεφιλοσόφῃ τοῖς Σμυρναίοις,
 διαφερομένοις ὁρῶν ἀλλήλοις, ἔ μὴ
 ξυκείμενοις τὰς γνώμας· ἔλεγε ἦν
 δὴ πλὴν ὁρθῶς οἰκησομένην πόλιν ὁμο-
 νοίας τασιαζούσης δεῖσθαι. τούτῃ ἢ ἀ-
 πιθανῶς ἔ, ἔ ἐν ἔς τὸ ἀκόλαστον εἰρηδῆ
 δοξάντος, ξυεῖς ὁ Απολλώνιος ὅτι μὴ
 ἔπον) ἔ πολλοὶ τῶν λόγων, λευκὸν
 μὲν, ἔ φη, καὶ μέλαν, οὐκ ἂν ποτε ταυτ'

A videret Iones bonarum artium stu-
 diis deditos, summâque industria
 illis incumbentes, oratione eisdem
 cohortatus promptiores ad profe-
 quenda studia reddidit, iubens ma-
 gis erga se ipsos, quàm erga vrbs
 ornatum, prudentiam exercere. Et si
 enim vrbs omnium, quæ sub Sole
 reperiuntur pulcherrima sit, & pe-
 lago alluatur, & Zephyri fontes
 possideat, præstantiùs tamen esse il-
 lam studiosis viris coronatam esse,
 B quàm porticibus, & picturis, & auri
 copia maiore quàm ea quæ suppetit.
 Edificia namque eodem in loco
 semper manent, nec alibi vsquam,
 quàm vbi exstructa fuerint, videri
 possunt: boni autem viri vbique vi-
 dentur, & vbiq. loquuntur: & ciui-
 tatem, ex qua orti sunt, magnam &
 præclaram esse vbique demonstrant,
 quocunque terrarum peragrarè po-
 tuerint. Dicebat quoque pulchras
 vrbes bonis ciuibus carentes Iouis
 C Olympij simulachro à Phidia com-
 posito similari. Id enim, inquit, im-
 mobile vbicunque artificii placuit,
 permanet: viri autem vbique terra-
 rum peragrantes, ab Homericò Io-
 ue nihil differunt, qui sub variis
 formis ab Homero inducitur mul-
 tò admirabilior eo, qui ex ebore
 fabricatus est. Hunc enim in terra
 tantùm apparere: illum verò quam-
 cumque cœli partem percurrentem
 mente, & imaginatione comprehen-
 di. Præterea quo pacto ciuitas tutissi-
 ma permanere possit, vnâ cum Smyr-
 næis philosophatus est, cùm illos in-
 ter se dissidentes & consiliis discrepâtes,
 conspexisset: dicebat enim ciuitatē
 rectè habitandam dissentientis cu-
 iusdam indigere concordia. quæ
 cùm sibi ipsi repugnans sententia
 videretur, animaduertens Apollo-
 nius hunc sermonem ab eorum ple-
 risque non intelligi: Album, inquit,
 & nigrū vnum & idem fieri nunquâ

Pind. Pi-
thion. V.

Aristoph.
in Vesp.

possunt; neque amarum dulci rectè commiscetur: concordia verò quandoque dissentiens salutem ciuitatibus affert. Quod autem dico, tale quid est. Seditio, quæ ad gladios, mutuásque plagas ciues deducit, à ciuitatibus exterminanda penitus est. Ciuitas enim pace puerorum alumna, & legibus, & viris indiget, à quibus, & verba, & actiones prodeunt. Mutua autem ciuium æmulationo pro communi ciuitatis bono, seu quòd alius alio melius sententiam dicat, aut magistratum rectius gerat, aut præclarius legatione fungatur, aut etiam splendidiora construatur ædificia, aut in aliquo huiusmodi excellat, talis, inquam, contentio, aut æmulationo ciuitati plurimum confert: licet inter se ciues pro communi bono faciat dissidere. Neque verò sum nescius huiusmodi studia pro salute ciuitatis Lacedæmoniis quondam inutilia visa esse: quippe qui bellicis duntaxat operibus incumbentes, in ea re tantummodo laborabant, idque solum in pretio habebant. Mihi verò optimum esse videtur, vt quisque quod scit, atque efficere potest, id agat. Nam si quis in gubernando populo mirabilis euadet, alius verò sapientia valebit, alius in commune acquirat, alius bonus, mitis, & benignus existimabatur: è contrario alius seuerus, & erroribus veniam non tribuens, alius in omnibus ignoscens reputabitur, optimè arbitror sese ciuitas habeat, stabiliúsque consistet.

Aristoph. in Vespu.

A γήοιτο, οὐδὲ ἀνὰ τὸ γλυκὺ τῷ πικρῷ ὑγίως ξυγκραθεῖη· ὁμόνοια δὲ σασιάσοι σωτηρίας εὐεκα τῆς πόλεως. ὁ δὲ λέγω, ποιοῦτον ἠγάμεθα· σάσις ἢ μὲν Ἰππὶ ξίφῃ, καὶ τὸ καταλιδοῦν ἀλλήλοισ ἀγροῦσα, ἀπέσω πόλεως, ἢ παιδοδυσφίας τὸ δεῖν, καὶ νόμων, καὶ ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς λόγοι, καὶ ἔργα. Φιλομμία δὲ ἢ πρὸς ἀλλήλοισ ὑπὲρ τῆ κοινοῦ, καὶ πῶς

B ἀνὸ μὲν, γνώμης εἶποι βελπίω γνώμῃ, ὁ δὲ ἑτέρου ἀμειν(ω) δρῆσις παρορῆση, ὁ δὲ, πρεσβύσσει, ὁ δὲ Ἰξηκοδομήσαιτο λαμπαρότη(ω) τῆς ἑτέρου Ἰππιατείας, εἰς οἶμαι αὐτῇ ἀγαθῇ, καὶ σάσις πρὸς ἀλλήλοισ ὑπὲρ τῆ κοινοῦ. τὸ δὲ ἄλλ(ω) ἄλλο Ἰππιαδύοντα*, τὸ τῆς πόλεως ὄφε-

C μὲν δὴδεῖς ἐδοκεῖ πάσαι. τὰ γὰρ πολεμικὰ Ἰξεπονοῦντο*, καὶ ἐς τῆ-
δε. ὁμοίως
δύ. ἴστας
ἐς τ.

λοῦ ἔργωντο πάντες, καὶ τούτου μόνου ἠπλοῦτο· ἐμοὶ δὲ δρῆσον δοκεῖ τὸ παρῆπιν ἕκασον ὁ, ἢ οἶδε, καὶ ὁ, ἢ δυνάτα. εἰ γὰρ ὁ μὲν, ἀπὸ δημαγωγίας θαυμαθήσεται, ὁ δὲ, ἀπὸ ἰσφίας, ὁ δὲ, ἀπὸ τῆ ἐς τὸ κοινὸν

D πλουτεῖν, ὁ δὲ, ἀπὸ τῆ χειρὸς εἶ), ὁ δὲ, ἀπὸ τῆ ἐμβροθῆς, καὶ μὴ ξυγγνώμων τοῖς ἀμδρτανοῖσιν, ὁ δὲ, ἀπὸ τῆ μὴ διαβεβληθαι τὰς χεῖρας, δὲ κείσεται ἡ πόλις, μάλλ(ω) δὲ ἐσηξεί.

Missos ab Ephesus ad Apollonium legatos pro sedanda pestilentia, & quonam modo liberati ab eo fuerint: hinc illum in Graciam profectum, in templo Aesculapij somnia, qui eò venerant, interpretari edocuisse: deinde in Ilienses, illorumque doctri-
 etrinam adeptum ad Achillis tumulum accessisse, noctemque inibi totam solùm fuisse.

CAP. III.

ΚΑΙ ἅμα διῶν ταῦτα, ναυῶν εἶδε ^A
 ἤ τε τριακοντῶν ἐμπλέουσιν, καὶ
 οὐδὲν ναύτας ἄλλον ἄλλως ἐς τὸ δῶ-
 γαδὸν αὐτῶν ἀφῆκοντας. Ἰππικρέφρων
 οὐδὲν τοῖς ἀφῆκοντας, ὁρᾶτε, εἶπε, ὅτι
 νεὼς δῆμον, ὡς ἄ μὲν, τὰς ἐφορκί-
 δας ἐμβεβήκασιν, ἐρεπτικοὶ ὄντες, οἷδι
 ἀκύρας ἀνιμῶσιν, ἔ ἀναρτῶσιν, ἄ
 ἵ, ὑπέχουσι τὰ ἴσια τῷ ἀνέμῳ, ἄ δέ,
 ἐκὶ πρύμνης τῆς, ἔ ἀφῆκοντας ἀφῆκον-
 τιν; εἰ ἵ τούτων εἰς ἐλλείψιν ἢ ἔ ἀφῆκον-
 ἔργων, ἢ ἁμαθῶς τῆς ναυικῆς ἀφῆκον-
 τιν, πονήρως πλῆθυσουσιν, ἔ ὁ χυμῶν αὐ-
 τοῖς δόξουσιν. εἰ ἵ φιλοπνήσον τῶν ἀφῆκον-
 τιν, καὶ σασιάσοισι μὴ κακίων
 ἔ τῶν ἑτέρου δόξαι, καλοὶ μὲν ὄρ-
 μοι τῆς νηὸς ταύτης, μὲν ἵ βύβλιας τῆς, καὶ
 βύβλιας πάντα. Προσδῶν ἵ ἀσφα-
 λιῶν ἢ ἀφῆκοντας βύβλια δόξει.
 τοιούτοις μὲν δὲ λόγοις ζυγεῖχε πρὸς
 Σμύρναν. ἐπεὶ δὲ ἡ νόσος τοῖς Εφε-
 σίοις ἐπέπεσε, καὶ οὐδὲν ἕως αὐ-
 τῶν ἀφῆκοντας, ἐπρεσβύοντο παρὰ τῆς
 Απολλωνίου, ἵα ἵον ποιούμενοι αὐ-
 τῶν τῆς πάθους. ὁ δὲ, ἐκὶ ὡς τὸ δεῖν ἀνα-
 βάλλεσθαι πρὸς ὁδὸν ἄλλ' εἰπὼν ἵωμεν,
 ἕως ἐφῆσα, τῆς Γυθαγόρου οἶμα
 ἐκεῖνο ἀφῆκοντας, ἕως ἐφῆσα, ὁ μὲν,
 καὶ Μεταποντίοις εἶ. Ζυγαζῶν ἐν
 τοῖς Εφεσίοις, θαρσεῖτε, ἐφῆ, τῆμε-
 ρῶν παύσω πρὸς νόσον. καὶ εἰπὼν,

^DVM hęc loqueretur, Armeniorū
 nauem portum ingredientē, &
 nautas pro nauī firmandā variis ope-
 ribus implicitos conspicatus est. Cō-
 uersus igitur ad eos qui aderant: Vi-
 dete, inquit, eius nauis populū, quo
 pacto alij lembos conscendunt, cum
 sint remiges, alij verò suspensas an-
 choras demittūt, alij vela cōtrahunt,
 alii ex puppi, aut prora quę factu ne-
 cessaria sunt, prospiciūt. quod si quis
 horum suo operi peragēdo defuerit,
 aut temerē, negligentēve, quod agē-
 dum est, fuerit prosecutus, malē sese
 nauis haberet, & ipsemet quasi pro-
 cella quędā nauim læderet. Verūm si
 æmulatione quadā inter se certantes
 laborabunt, ne quis altero deterior in
 suo opere videatur, rectē, probēq. in
 portu nauis firmabitur, prosperēque
 cum lætitia tota nauigatio peragetur.
^Ceorūmq. in consultādo rectitudo tā-
 tum ipsis proderit, quantū si Neptu-
 nus *Asphalius* securitatem pollicere-
 tur. His atq; huiusmodi aliis oratio-
 nibus, Smyrnā in cōcordia, beneuo-
 lentiāq. continuit. Cū pestis graui-
 ter Ephesum inuasisset, nec vllū suffi-
 ciens remediū inueniretur, legatos E-
 phesij ad Apolloniū miserunt, tanti
 mali remediū ab eo deposcentes: ipse
 verò non differendā esse profectiōnē
 arbitratus, Eamus, inquit: breuiq. tē-
 pore Ephesum delatus est, ibiq. idem
 opus operatus est, quod olim Pytha-
 gorā apud Thurios, Metapōtinōsq;
 fecisse perhibēt. vocatis namq. in cō-
 cionē Ephesiis, Confidite, inquit, viri,
 hodie namq. hęc pestē amouebo. His

dictis vniuersam turbam ad theatrum duxit, vbi pro malis depellendis sacrificia fieri consueuerunt: vbi senem quendam mendicanti similem inuenere, qui arte quadam oculis conuiebat, & peram gestabat paniceis frustis refertam: lacera autem, attritaque veste amictus erat, & facie squallore horrida. Huic Ephesios circumponens Apollonius, Obruite lapidibus, inquit, hunc Deorum inimicum. Admirantibus autem Ephesius eius dicta, & inhumanum, crudelisque censentibus, peregrinum hominem tam misera conditione degentem interficere, humillimè præsertim pro salute sua deprecantem, multa pro captanda misericordia loquentem: instabat Apollonius Ephesios cohortans ne diutius illum viuere permitterent. Cumque iam aliqui lapides in illum iacerent adstantes, qui prius coniuere videbatur, respexit acriter, & igne plenos oculos monstrauit. Quo viso agnouerunt Ephesij dæmonem esse, tantoque studio ipsum lapidarunt, vt breui spatio magnū lapidum cumulum super ipsum coaceruarent. Paulum deinde moratus Apollonius auferri lapides iussit, vt feram, quam interfecissent, agnoscerent: Cumque ita detexissent, nudassentque corpus, quod se lapidibus contriuisse putabant, homo quidem euanuerat: canis autem tanquam molossus conspiciebatur magnitudine tanta, quanta maximi leonum esse solent. Talis itaque lapidibus attrita bellua, spumam, quasi rabidus canis, ab ore emittebat. Et is quidem modus fuit, quo Ephesios expiauit, & morbo liberauit. Ephesij autem statuam Herculis (qua adhuc cernitur) eo loco crexerunt, vbi monstrum illud lapidibus obrutum fuerat. Liberatis à peste Ephesius, Apollonius cum iam satis in Ionia mansisse sibi videretur, in Græciam

A ἤγχι ἠλικίαν πᾶσαν ἐπὶ τὸ θεῖον, οὗ τὸ τῆς ἀποδοῦναι ἰδρυται. πλωχάβην δὲ τις ἐνταῦθα ἐδοκεῖ γέρον, ἐπιμύων ἐστὶν ὀφθαλμοῖς τέχνη· καὶ πῆραν ἔφερε, καὶ δότου ἐν αὐτῇ τρυφῶ· ῥάκεσίν τ' ἠμφίεσο, ἃ αὐχμηθῶς εἶχε τῆς ποροῦτου. περὶ σασ οὐὲ τοῖς Εφεσίοις αὐτῶν, βάλλετε ἡ θεοῖς ἐχθρόν, εἶπε, ξυλλεξάμενοι τῶν λίθων ὡς πλείους. θυμαζόντων ἢ τῶν Εφεσίων ὅ, τι λέγουσι, καὶ δὴνὸν ἠγρομύων εἰς ἐν τῷ ἀποκτενῶσιν ἀθλίως οὕτω ποροῦντα. ἃ γὰρ ἐκέλευε, καὶ πολλὰ ἐπὶ ἐλέω ἐλέγχε· ἐνέκειτο ὄρακελδούμῳ τοῖς Εφεσίοις ἐρεῖδαν τὴν, καὶ μὴ ἀνίστασθαι. ὡς ἢ ἀκροβολισμῶν ἕνεκα ἐπὶ αὐτῶν ἐχρήσαντο, καὶ κατὰ μύθον δοκῶν, ἀνέβλεψεν ἀπὸ τῶν πυρῶν τῶν μεσοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐδίδε· ξυῆσαν ἃ Εφεσίοι τῆς δαίμονος, καὶ κατελίθωσαν οὕτως αὐτῶν, ὡς κολωνὸν λίθων πορὲν αὐτῶν χύσαντες. διαλιπὼν δὲ ὀλίγον, ἐκέλευσεν ἀφελεῖν τοῖς λίθοις, καὶ τὸ θεῖον, ὃ ἀπεκτόνασι, γῶνα. γυμνωθέντος οὐὲ τῆς βεβλήσας δοκουῦτος, ὃ μὲν, ἠφανίστο. κύων δὲ, τὸ μὲν εἶδος ὁμοῖον τῷ ἐν Μολοθῶν, μέγεθος ἢ κατὰ τῶν μέγιστον λέοντα, ξυπετεμμένον ὡφθη ὑπὸ τῶν λίθων, καὶ παραπύων ἀφρόν, ὡσπερ ἃ λυθῶντες. τὸ * μὲν ἴσ. τὸ πο μ. δὴ τῆς ἀποδοῦναι εἶδος· ἐπὶ * ἢ Ηρακλῆς, ἰδρυται πορὲν τὸ χεῖρον, ἐν ᾧ τὸ φάσμα ἐβλήθη. καθάρας ἢ τοῖς Εφεσίοις τὴν νόσου, καὶ τὴν κατὰ πλὴν Ἰωνίαν ἰκανῶς ἔχων, ἐς πλὴν Ελλάδα

ὠρμηθὲς βαδίσας ἔντες τὸν Γέργαμον,
 ἔπειθ' ἰδὼς τὸν τῆς Ἀσκληπιοδ' ἱερῶν, τοῖς ἑ
 ἰκετῶσι τὸν θεὸν ὑποθέμενος, ὅποσα
 δρῶντες, δι' ἔξυμβόλων ὄνδράτων τῶν
 ξων, πολλοὺς ἃ ἰασάμενος, ἦλθεν
 εἰς τὴν Ἰλιάδα. ἔπειθ' ἰδὼς αὐτῶν
 δρχαμολογίας ἐμφορηθεῖς, ἐφοίτησεν
 ἐπὶ τοῖς τῶν Ἀχαιῶν τάφοις, καὶ πολ
 λά μὲν εἰπὼν ἐπ' αὐτοῖς, πολλὰ ἃ τ
 αἰέμων καθαρίσας, τοῖς μὲν ἐταίροις
 ἐκέλευσεν ἐπὶ ναυῶν χωρεῖν, αὐτὸς δὲ
 ἐπὶ τῆς κολωνῆς ἔσχετο. ἀλλ' ἵκετο
 σὺν, ἔφη. δεδιπτομένων οὖν ἐταίρων
 αὐτῶν, καὶ γὰρ δὴ ἔοι Διοσκορίδαι*, ἔ
 οἱ Φαίδιμοι, καὶ ἡ τοιάδε ὀμιλία πάσα,
 ἔξυνησαν ἠδὲ τῶν Ἀπολλωνίων, τὸν ἔσχετο
 Ἀχιλλεὺς φοβρὸν ἐπὶ φασκόντων φαί
 νεας. τὴν γὰρ ἔπειθ' ἰδὼς τοῖς ἐν τῷ Ἰλίῳ θεῷ
 αὐτῶν πεπείσας, καὶ μὲν ἐγὼ, ἔφη, τὸ Ἀ
 χιλλεὺς σφόδρα οἶδα ταῖς ξυνοισίαις
 χαίροντα. τὸν ἔσχετο Νέστορα, ὅτι τῆς
 Γύλου, μάλα ἠσπάζετο, ἐπειδὴ αἰεὶ καὶ
 αὐτῶν δειφ' ἔχουσα, τὸν τε Φοῖνικα Σφ
 φέα, καὶ ὀπαδόν. ἔπειθ' ἰδὼς ταῖς τοιαύταις ἐνόμι
 ζον, ἐπειδὴ δειφ' αὐτοῖς ὁ Φοῖνιξ λό
 γοις, καὶ τὸν Πριάμον, καὶ τοῖς πολε
 μιώτατον αὐτῶν ὄντα, πρῶτατον εἶδεν,
 ἐπειδὴ διαλεγόμενος ἠέκουσε. καὶ Ὀδυσ
 σεῖ ἃ ἐν διχασίᾳ ξυπνόμενος, ἔπειθ'
 μέτερος ὡφθη, ὡς καλὸς τῶν Ὀδυσσεῖ
 μάλλον, ἢ φοβρὸς δοξάσαι. πρῶτον μὲν δὴ
 ἀπαύδα, καὶ πρῶτον κόρυς πρῶτον δὴ ὡς
 φασιν βούουα, ἐπὶ τοῖς Τροάσιν οἶμαι
 αὐτῶν εἶναι μνησθέντων, ἀπὸ αὐτῶν ἐ
 παύσεν, ἀπὸ τῆς πάντων πρὸς αὐτὸν ὑπερ
 τῆς γὰρ ἐγὼ ἃ εἶδ' ἐμετέχω λίτ' Ἰλίε.
 διαλέξομαι τε αὐτῶν χαλεπέτερον, ἢ οἱ

28. Διό
 σκοροι,

A transire constituit. Itaque Perga
 mum veniens in Æsculapij tem
 plo constitit, iis qui Deum adora
 tum veniebant, consulens quo pa
 cto essent, quæ à Deo somnia pe
 terent impetrare. Ipse etiam pleris
 que malorum remedia monstrabat.
 Post in Iliensium regionem migra
 vit, omnemque illorum veterem
 sapientiam edoctus, ad Achæorum
 sepulchra videnda profectus est. I
 B bi multa de illis locutus, multissi
 que sine sanguine tamen sacrificiis
 peractis, socios ad navem redire
 iussit. Ipse verò apud Achillis tu
 mulum pernoctare constituit. Cùm
 que illum socij ab incepto deter
 rerent, dicerentque non sicut Ge
 minos, aut Phædimos quibuscum
 iam locutus fuerat Apollonius,
 sed terribilem visu, horrendumque
 apparere. Sic enim aiebant, qui ap
 ud Ilium versabantur. Ego, in
 quit, Achillem congressu, sermo
 neque plurimum gaudere comper
 tum habeo. Quippe qui Pylium
 Nestorem tam valde coluit, à quo
 semper aliquid præclarum audire
 se gloriabatur. Phœnicem verò a
 lumnum, & comitem appellabat,
 & id genus nominibus quoniam
 variis illius sermonibus delectaretur,
 & Priamum quamvis inimi
 cissimum mansuetissimè aspexit, v
 bi loquentem illum audiuit. Vlyss
 sem etiam à se dissentientem ad eò
 modestè suscepit, ut Vlyssi beni
 gnus potius, quàm terribilis videretur.
 Clypeo namque & galca, ut
 aiunt, grauver minaci aduersus Tro
 as, ut puto, utitur memor eorum,
 quæ ab ipsis armatis pro connubio
 passus est. Mihi verò cùm Iliensibus
 nihil est commune, iucundiora
 insuper cum eo loquar, quàm olim

Apollonius est ille qui
 in Iliade videtur in
 Achilleo templo

eius amici loqui confucuerint. Quòd A si me, vt dicitis, interfecerit, cum Memnone, Cygnóque iacebo, & me forsitan caua fossa, velut Hectorem, Troia sepeliet. Hæc ad amicos partim ioco, partim serio locutus Apollonius ad tumultum solus accessit. Socij verò iam die in noctem declinante ad nauem rediere.

τό τε ἐταῖροι. καὶ ἀποκτείνῃ με ὡς Φαί-
τε, μὲν Μένωνος δῆπου, καὶ Κύνου καί-
σομαι. καὶ ἴσως με ἐν καπέτω κοίλῃ,
καθάπερ τὸν Ἑκτόρα, ἢ Τροία θάψῃ. τοί-
αῦτα πρὸς τοὺς ἐταῖρους ἀναμίσξαι παί-
ξας τὸν ἄσπυδάσας, προσέβαλε τῶν
κολωνῶν μόνος. ὁ δὲ, ἐβάδιζον Ἰππύ-
τιον ναυῶν ἐσπέρας ἤδη.

Antisthenem Parium interdictum societate Apollonij, iubente Achille. Tum autumno soluisse Troia Apollonium, eoque tempore perinsidum mare esse nauigantibus. hinc de sepulchro & statua Palamedis, in qua inscriptum, ΘΕΙΩΙ ΓΑΛΑΜΗΔΕΙ. & de responsis Orphei in Lesbo.

CAP. IIII.

IPSE verò postea diluculo ad eos veniens, Vbinam est, inquit, Antisthenes Parius? Is verò septimo iam die, ab illo secutus fuerat Apollonium. Cùmque vocanti respondisset Antisthenes: Nónne, inquit Apollonius, ex Troia venisti? Certè, inquit ille: sum enim antiqua origine ex Troianis ortus. An etiam de Priami stirpe? inquit Apollonius. Ex hac ipsa profectò, respondit Antisthenes. Itaque inde natus, & ipse bonus sum, & ex bonis ortus. Rectè igitur, inquit Apollonius, prohibuit Achilles, ne qua ratione tecum versaret. Cùm enim iussisset me Thesfalìs aliqua nunciare, in quibus grauitè eos accusat, egòq. mandatis acceptis abiens interrogarem, an aliud quippiam ei gratum efficere possem: potes, inquit, id autem est, vt adolescenti Pario tuam sapientiam non impertias. est enim ex Priami stirpe oriundus, & Hectorem laudare nunquam cessat. His auditis Antisthenes, quamquam inuitus, nolensque, ab Apollonio discessit. Cùm iam dies illuxisset, & vento à terra perflante, nauis discessum pararet, ingens turba

B **Ο** ΔΕ Απολλώνιος πρὸς τὸν ὄρ-
θρον ἦκων, ποδὲς ἔφη, Ανπαδέ-
νης ὁ Γάλαμος; ἐβδόμῃ δὲ ἑσπέρῃ ἡ-
μέραν ἐτύγχανεν ἤδη προσεφοί-
τηκὼς αὐτῷ ἐν Ἰλίῳ. ἰσακούσαντος
δὲ τῶν Ανπαδένων, προσήκεις τί, ἔφη,
ὦ νεανία τῆς Τροίας; σφόδρα, εἶπεν.
εἰμι γὰρ δὴ ἀνώθεν Τρώες. ἢ καὶ Πελα-
μίδης; καὶ Δί, εἶπεν. ἐκ τούτου γὰρ
δὴ ἀγαθὸς τε οἶμαι, καὶ ἀγαθῶν
εἶμι. εἰκότως οὖν, ἔφη, ὁ Ἀχιλλεὺς
ἀπαγορεύει μοι μὴ ζῶειναι σοι. κε-
λεύσαντος γὰρ αὐτοῦ πρεσβύσαι με
πρὸς τοὺς Θετταλοὺς, πρὸς ὧν αἰ-
πάται σφᾶς, ὡς ἠρόμην τί αὐτὸν πρὸς
τούτῳ ἕτερον πρὸς χάριν αὐτῷ
C πρὸς τοίμην, καὶ μείρακιον, ἔφη, καὶ ἐκ
τῶν Παρίου, μὴ ποιούμην ζῶειναι
πορον τῆς σεαυτοῦ σοφίας. Πελαμί-
δης τὸ γὰρ ἰκανῶς ἔστι, καὶ ἔκτο-
ρα ὑμῶν οὐ πάύεται. ὁ μὲν δὲ Αν-
παδένης, ἀκων ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δὲ ἡμέ-
ρα ἐγγύετο, καὶ τὸ πνέμα ἐκ τῆς
γῆς ἐπεδίδου, πρὸς τε ἀναγωγῆν

ἡ ναὺς εἶχεν, ἐπέρρε^ω αὐτῇ σμικρᾷ
 οὐσὴ πλείους ἔτροι, βελόμηροι τῶ Α-
 πολλωνίῳ Συμπλεῖν. καὶ γὰρ μετόπω-
 ρον ἤδη ἐτύχανε, ἔκ τῆς θάλασσης ἠπείων
 βέβαια. πάντες οὐκ ἢ χμῖ^ω, καὶ
 πυρός, ἔκ τῆς χαλεπωτάτων, κρείττω τῶ
 ἀνδρᾶ ἠσοίμενοι, ξυνεμβαίνην ἠδελον,
 ἔκ ἐδέοντο παροδοῦμαι σφίσι τῶ κοι-
 νωνίας τῶ πλοῦ. ἐπεὶ δὲ τὸ πλήθος
 πολλαπλάσιον ἢ τῆς νεῶς, ναυῶ μεί-
 ζω ἐτέρῳ Ἰπιοκευάμωρος, πολλὰ δὲ
 πρὸς τὸ Αἰάντειον ἦσαν, ἐνταῦθα, ἔφη,
 ἐμβαίνομεν καλὸν γὰρ τὸ μὲν πλοῦντων
 σώζεσθαι. πειθαλῶν οὐκ ἔστι Τροϊκὸν
 ἀκρωτήριον, ἐκέλευσε τὸ κυβερνήτην
 καταχεῖν ἐς τὴν Αἰολέαν, ἢ ἀντιπύρας
 Λέσβου κείται, πρὸς Μήθυμναν τε
 μᾶλλον τετραμμένον ποιείσθαι τὸ ὄρμον.
 ἐνταῦθα γὰρ ποῦ τῆς Γαλαμῆδος Φη-
 σὶν Ἀχαιῶς κείσθαι, οὐκ ἢ ἀγάλμα
 αὐτῶ (ἢ) πηχναῖον, ἐν πρεσβυτέρῳ, ἢ ὁ
 Παλαμῆδος, τῶ εἶδεν. καὶ ἅμα Ἰξίων
 τῆς νεῶς, Ἰπιδηθῶμεν, εἶπεν, ὦ ἄνδρες
 Ἑλλήνες ἀγαθὸν ἀνδρῶς, διὸν ἔφρα
 πᾶσα. ἔκ γὰρ ἀνὴρ καὶ τῆς γε Ἀχαιῶν βη-
 πούς χρυσοῖμα, πηχῆτες δὲ δρετῶν, ὃν
 ἐκείνοι δίκη οὐδεμῶς ἀπέκτειναν. ὁ
 μὲν δὲ Ἰξέπιδων τῆς νεῶς. ὁ δὲ ἐνέ-
 τυχε τῶ τάφῳ, καὶ τὸ ἀγάλμα κατο-
 εφρυγμένον πρὸς αὐτὰ δῖον ἔπει-
 γέγραπτο δὲ τῆς βασίς τῶ ἀγάλματος,
 ΘΕΙΩ ΠΑΛΑΜΗΔΕΙ. καὶ διδρύ-
 σαις οὐκ αὐτὸ, ὡς καὶ γὰρ εἶδον, καὶ ἱερὸν
 πρὸς αὐτὸ βαλλόμενος, ὅσον οἱ τῆς Εὐνο-
 δίαν πηχῆτες, ἐστὶ γὰρ καὶ δέκα Συμ-
 πότας ἐν αὐτὰ δῖον χεῖρας, τοιάνδε δῖ-
 χλὸν νύξατο. Γαλαμῆδες, ἐκλάδου

A ad nauim, quamuis parua esset,
 confluerat. Omnes enim in eadem
 cum Apollonio nauī deferri vole-
 bant. Erat enim autumnī tempus,
 quando maris infida & instabilis
 tranquillitas esse solet. Cuncti verò
 tempestatem, & ignes, & quicquid
 est difficillimum, ab Apollonio vin-
 ci posse arbitantes, & propterea
 cum eo esse cupientes, rogabant,
 vt se nauigationis comites assume-
 ret. Sed cum multitudo hominum
 capacitatem nauigij excederet, ma-
 iorem aliā nauim conspicatus. (mul-
 ta enim circa Aiācis tumulum ver-
 sabantur.) Illam, inquit, ὁ σοκί, con-
 scendamus: Pulchrum enim est cum
 pluribus seruari. Inde Troicum cir-
 cumuectus promontorium, ad Aeo-
 liam, quæ contra Lesbū posita est,
 iubet gubernatorem cursū dirige-
 re, ita vt versus Methymnam magis
 applicaret. Illic enim Achilles dixit
 positum esse Palamedem, ibique
 eius statuam esse cubitalem, senio-
 rem imaginem referentem, quàm
 re vera ipse fuerit Palamedes. His
 dictis, cum iam ad locum peruenis-
 set, ἐ ναυὶ descendens, Veneremur,
 inquit, ὁ Græci, præstantem virum,
 per quem omnis sapientia consistit.
 Sic enim ipsis Achæis meliores eri-
 mus, si virtutis causa eum virum co-
 luerimus, quem ipsi iniuste, & indi-
 cta causa interfecerunt. Hæc audien-
 tes reliqui Græci ἐ ναυὶ descende-
 runt: ipse verò sepulchrum inuenit,
 iuxtaq. illud statuam obrutam. Erat
 autem in statuæ basi inscriptio scri-
 pta huiusmodi: DIVO PALAMEDI.
 Apollonius igitur statua in propria
 sede locata, (vt ipse quoque vidi) lo-
 còq. circa sepulchrū lustrato, tantum
 sacrauit soli, quantum * qui Hecaten
 Triuiam colunt; ibi enim conuiuīs de-
 cem epulari licet; inde preces effudit
 huiusmodi: Obliviscere Palamedes
 iracun-

iracundiæ, quam olim aduersus Achaos concepisti, permittéque ex eis multos sapientes fieri viros. Optime Palamedes, per quem sermones, per quem Musæ, per quem ego ipse. Post hæc in Lesbum traiciens Orphei adytum intrauit. Ferunt autem Orpheo placuisse illic vaticinari, quousque sibi ab Apolline concessum fuit. Cum enim neque in Gryneum, neque in Clarum, nec vsquam aliò, vbi tripus Phœbi esset oracula petitum accederent homines, & solus Orpheus consulentibus responderet, cum nuper ex Thracia caput eius aduectum esset, superstans Apollo; Desine, inquit, quæ mea sunt, occupare. iam enim satiate canentem pertuli. Post hæc cum per mare, quod Lesbo, Eubœæque adiacet nauigarent, de quo Homerus sæuissimum nauigatúque difficilimum esse narrat, serenitas erat, & maris præter anni tempus summa tranquillitas. Quapropter qui in naui erant, de insulis quæ plurimæ, famosæque nauigantibus occurrerant: de nauium fabricatione, nauicularia, & gubernatoria arte, cum Apollonio loquebantur; quòd eiusmodi sermones nauigantibus conferre viderentur. Sed cum Damis sermonum alios, tanquam parùm dignos calumniaretur, alios interpellando rumperet, partim verò interrogare volentes prohiberet, animaduertit Apollonius ipsum de rebus aliis colloquium exoptare: itaq. ad eum conuersus, Quid hoc est, inquit Damis, quod loquentium orationem interrumpis? non enim sermones aduersaris, quòd nauisees, aut nauigationis egdio malè habeatis. Vides enim quo pacto mare nauigio subsidit, & quàm tranquillè quietéq. vehamur: quid ergo est quòd molestè feras?

A Ἰ μινιδος, λὺ ἐν τοῖς Αχαοῖς πο-
 τε ἐμινιδος, κὺ δίδου γινεσθαι πολ-
 λους τε, καὶ ἑφοῖς ἀνδρας. καὶ Γα-
 λαμνδες, δι' ὃν λόγῳ, δι' ὃν μωδ-
 σαι, δι' ὃν ἐγώ. ἤρῃλθε καὶ ἐς τὸ
 τῆς Ορφείως ἀδύτον, πρὸς οὐρανοῦ
 μινιδος τῆς Λέσβῳ. Φασὶ ὅτι ἐν ταῦ-
 τῷ ποτε Ὁρφέα μανικῆ χαί-
 ρειν, ἐς Ἀπόλλω Ἰπριμεμνιδος
 αὐτόν. ἐπειδὴ γὰρ μήτε ἐς Γρυβείον
 ἐφοῖτων ἐπ' ἑσπερ ἡρησίων ἀνδρῶ-
 ποι, μήτε ἐς Κλάρῳ, μήτε ἐν ταῖς ὁ-
 τεύποις ὁ Απόλλωνος, Ορφείως ὅτι
 ἐχρα μινιδος, ἄρπ ἐν Θράκης ἢ
 κεφαλή ἤκουσα, ἐφίσαται ὅτι ἡρη-
 σιωδουπὶ ὁ θεὸς καὶ πέπαυσο, ἐ-
 φη, τῆς ἐμῆς καὶ γὰρ δὴ ἀδοντά σε
 ἰκανῶς ἕνεκα. πλέοντων ὅτι αὐτῶν
 μετὰ ταῦτα τὸ ἐπὶ Εὐβοίας πέλα-
 γος, ὁ καὶ Ομήρου δοκεῖ τῆς χα-
 λεπῶν, καὶ δις μετὰ ἡτῶν ἐστὶ, ἢ μινιδος
 δάλαττα ἑσπία, καὶ τὸ ὄρας κρείτ-
 των ἐφαίνετο. λόγῳ τε ἐγγινοντο πέ-
 ρε τε νήσων, ἐπειδὴ πολλαῖς τε, ἔ-
 ὄνομασταις ἐνετύχωνον, πρὸς τὴν ναυ-
 πηγίας, καὶ κυβερνητικῆς, πρὸς φο-
 ροῖ τοῖς πλέοισιν. ἐπεὶ δὲ ὁ Δάμις
 ἐστὶ μινιδος, διέβαλλε τῆς λόγων, ἐστὶ
 δὲ, ἑσπετέμνετο, τοῖς δὲ, οὐ ξυνε-
 χῶρει ἐσφοταῖν, ξυνηκεν ὁ Απόλλω-
 νος ὅτι λόγον ἐστὶν ἀπουδάσαι βε-
 λουτο. καὶ πὶ παθῶν, ἐφη, ὦ Δάμι,
 διασπῆς τὰ ἐσφοτῶμνυα; οὐ γὰρ ναυ-
 πῶν γε, ἢ ἑσπε τῆς πλοῦς πονήσους ἐ-
 χων, ἄποσρέφη τοῖς λόγοις. ἢ γὰρ δά-
 λαττα, ὄρας, ὡς ἑσπετέμνεκεν ἑαυτῶν
 τῆς νηῖ, ἔπεμπε. πὶ οὐδὲ δυχεραίνεις;

ὅπ, ἔφη, λόγου μεγάλου ἐν μέσῳ
 ὄντος, ὃν εἰκὸς ἴω ἐροταῖν μάλλον,
 ἡμεῖς ὃ τοὺς ἐώλοισ τε, ἢ δ' ἄλλοις
 ἐροταῖν μῦ. καὶ πῖς, εἶπεν, ὁ λόγος
 ὅστις εἶη δὴ, δι' ὃν τοὺς ἄλλοις ἠγῆ
 ᾤετοίς; Ἀχιλλεῖ, ἔφη, ξυψενό-
 μῦ, ὦ Ἀπολλώνιε, καὶ πολλὰ
 ἴσως διακηκῶς μήπω ἡμῖν γνω-
 σκόμῃρα, οὐδ' ἴσως ταῦτα, οὐδ' ἔτι εἶ-
 δος ἡμῖν τῆ Ἀχιλλέως ἀνατυπῶις,
 ᾤετοίς δὲ τὰς νήσοις, καὶ ναυπι-

25. τ' ἄλλων γείσ * τῷ λόγῳ.

A Tum Damis; Indignor, inquit, & iure quidem, ut opinor, quia cum de re maxima, & scitu digna sermo in- stet, de quo interrogare conuenien- tius fuerat, nos tamen de rebus va- nis, & iam vetustate contritis loqui- mur. Et quis, inquit Apollonius; ser- mo est, de quo audire aliquid cupis, & quo ceteros inferiores, minusque narratu dignos existimas? Tu, inquit Damis, cum Achille locutus Apol- loni multa, ut arbitror, audisti me- moratu digna, & nobis haecenus igno- ta: nihil tamē eorum adhuc retulisti, nec Achillis imaginem qualis esset expressisti: praeternauiγās autem in- sulas, & opera nautica designas.

Apollonio apparuisse Achillem, permisissetque, ut quinque tantum quae vellent, à se pe- teret. De Polyxena verò dixisse pra amore erga se sponte sua gladio illam incu- buisse. Tum quare Homerus de Palamede non meminerit in poemate: quòdque sapientissimi viri illius misereretur. Senarius Iambicus ex Aeschylī Nioba. Ἐφοῖς * ἔτι γ' ἄλλων ἔφοῖς ὅπτιν ἔδει. Prudentibus affinia inter se pleraque. Tum quare Hele- nam iniuste Graeci à Troianis petierint.

CAP. V.

Εἰ μὴ ἀλαζονδύεσθαι, ἔφη, δόξω,
 πάντα εἰρήσεται. δεομύων ὃ ἔ-
 τῷ ἄλλων τῆ λόγου τούτου, ἔ Φι-
 ληκῶς ἐχόντων αὐτῶ, ἀλλ' οὐχὶ βό-
 θρον, εἶπεν, Ὀδυσσεύς ὀρυξάμεν, ὃ
 ἔδ' ἄλλων αἵματι ψυχαγωγῆσας ἐς
 διάλεξιν τῆ Ἀχιλλέως ἠλθον, ἀλλ' ἄ-
 ξάμενος ὅποσα τοῖς ἔροσιν Ἰνδοῖ φα-
 σι δεῖν δύχεσθαι. ὦ Ἀχιλλεῖ, ἔφην,
 τεθνηδύα σε ὃ πολλοὶ τ' ἀνδρόπων
 φασίν. ἐγὼ ὃ οὐ ξυγχωροῦ τῷ λόγῳ,
 οὐδ' ἔτι Πυθαγόρας Ἐφίας ἐμῆς παρ-
 ρονος. εἰ δὴ ἀληθῶς ἐμῆς, δεῖξον ἡμῖν
 τὸ σεαυτῶ εἶδος καὶ γ' ἀν' ὄναιο ἄραν
 τῷ ἐμῷ ὀφθαλμῷ, εἰ μὲν τῶσιν
 αὐτοῖς ἔτι ἔτι χηρῶσμο. ἔπι τούτοις σφ-
 σμὸς μὲν ᾤετο τ' κολωνόν βραχὺς ἐ-
 γνέτο, πεντάπηχυς ὃ νεανίας ἀνεδύθη.

C Tunc Apollonius: Nisi, inquit, dubitarem ne multa iactanter fingere viderer, omnia vobis iam pridem enarrarem. Cum autem omnes, ut narraret, precarentur, & se libenter audituros ostenderent: Ego, inquit Apollonius, non sicut Ulysses terram effodiens, neque fuso agnorū sanguine ipsum alliciēs, cum Achille locutus sum: sed omnes adhibui preces, quas pro placandis heroibus dici sacerdotes Indorum iubēt. O Achil- les, inquam, te communis hominum fama mortuū asserit, quorū ego ser- monib. non assentior, nec etiā sapien- tia meae parens Pythagoras. Propter- ea si vera sentimus, ostēde mihi, qua- so, imaginem tuam. Etenim ex ocu- lis meis tibi commodum accedet, si ipsis testibus oculatis, te esse perhibeas. Hæc ego cum dixissem, parumper tumu- lus intremuit, & iuuenis quidam ap- paruit statura cubitorum quinque,

chlamyde Theſſalica indutus : ſpecies autem nequaquam iactatoris eſſe videbatur , quali plerique Achillem fuiſſe perhibent : ſed aſpectus eius grauem quandam præ ſecomitatem ferebat. Pulchritudinem verò eius nondum pro rei magnitudine ſatis digum laudatorem fortitam eſſe iudico : quamuis multa ab Homero de ipſa ſint decantata. Ego enim inenarrabilem ipſam eſſe cenſeo , & dicentis cuiuſcunq; vires excedere. Cùm itaque quantus primò apparuiſſet , repente in duplicam excreſcere magnitudinem viſus eſt, ita vt cubitorum duodecim magnitudinem , implere mihi videretur. Vbi autem ad perfectam venit magnitudinẽ pulchritudine pariter , cum magnitudine adauctus , comam nunquam totondiſſe dixit , ſed intactam anni Sperchio conſeruaſſe , quòd Homerus eo primum flumine uſum fuiſſe diceret. Eius genæ tunc prima lanugine florebant. Tum nominatim me compellans , Perlibenter, inquit, te conueni , iamdudum quempiam talem virum mihi quærigans. Theſſali conſueta mihi fieri ſacra iamdudum omiferunt , non tamen illis adhuc iraci ſci volui. Nam ſi contra eos iracundiam meam exercuiſſem , iamdudum magis perdiſſent eſſent, quàm Græci , qui quondam in his locis occubuerunt. Amicè autem illis conſulo , ne nobis erga ſacra iniuriam afferant , nève ſe Troianis deteriores Græci Argiui patiantur: Qui cùm à ſe viros præclariffimos abſtulerim , publicè tamen ſacra faciunt , & anni primitias mihi conſecrantes fœdera petunt , quæ ego nunquam illis ſum daturus. Peieratio enim illis aduerſus me facta , non ſinit antiquum Ilium in priſtinam formam reſtitui , nec vigorem recipere;

A Θεſſαλικός πῶ χαμύδα , τὸ δὲ εἶδος, * οὐδὲ ἀλάζων τις ἐφαίνετο, ὡς οὐκ αἰ. ἐπίλοις ὁ Ἀχιλλεύς δοκεῖ. δηλὸς ἔορα μὲν ἔτι δὲ ξηλάτητο τῆ φαιδρέ. τὸ δὲ κάλλος, οὐ πῶ μοι δοκεῖ ἐπαινέτου ἀξίς ἐπειλήφθαι· καὶ τοὶ Ὀμήρου πολλὰ ἐπ' αὐτὴν εἰπόντος, ἄλλα ἄρρητον εἶναι, καὶ καταλύεσθαι μάλλον ὑπὸ τῆ ὑμνοῦτος, ἢ ἰσπραπην-
 B οῖως ἐαυτῷ ἀδεῖσθαι. ἰορσὶ μὲν δὲ ὁπόσον, εἶπον, μείζων ἐγένετο, καὶ διπλάσιος. C ὑπὲρ τῆτο, δωδεκάπηχας ἰουὺ ἐφαίνε μοι τὸ μέγεθος. ὅτε δὲ τελειώτατος ἐαυτῷ ἐγένετο, καὶ τὸ κάλλος αἰεὶ ζῶντε πεδίτου τῷ μήκει, πῶ μὲν δὲ κόμην, οὐδὲ κείρασθαι ποτε ἐλεγε, ἄλλα ἀζύλον φυλάξαι τῷ Σπέρχῳ· ποταμὸν γὰρ ἠορσὶ τῶ Σπέρχῳ κηῖσασθαι· τὰ γῆρα δὲ αὐτῶ, ἠορσὶ τας ἐμβολας εἶχε. ἠορσὶ σφῶν ἢ ἀομνῶς, εἶπεν, ἐν τετύχηκά σοι, πάλαι δὲ ὁμνός ἀνδρὸς τοιοῦτος. Θεſſαλοὶ γὰρ τὰ ἐναγίσματα χεῖρῶν ἡδὴ πολὺν ἐλλείπεισίν μοι. καὶ μὲν κίεν μὲν οὐ πῶ ἀξία μὲν ἰοσάντος γὰρ, ἀπολοῦνται μάλλον, ἢ ὁ ἐν ταῦτά ποτε Ἐλλῆνες. Συμβουλίᾳ ἢ ἰσπρακῆ χρωμαί, μὴ ὑβείζειν
 D σφῶς ἐς τὰ νόμιμα, μὴ δὲ κακίους ἐλέγχουσθαι πουτῶν τῶ Τροῶν, οἱ τοσοῖς δὲ δῦδρας ὑπ' ἐμοῦ ἀφαρεθέντες, δημοσίᾳ τὲ δύοισί μοι, καὶ ὡραίων ἀφῆχονται. καὶ ἰκετεῖαν πδέμηροι, ἀπονδαὶς ἀίτῶσιν, ἀς ἐγὼ οὐ δώσω· τὰ γὰρ ἰσπρακῆθέντα τούτοις ἐπ' ἐμὲ, ἐπὶ ἐάσθαι τὸ Ἴλιον ποτὲ τὸ ἰσπρακῆ ἀναλαβεῖν εἶδος, οὐδὲ τυχῆν ἀκμήης.

ὅποσιν ἐπὶ πολλὰς τῶν καθηρημέ-
νων ἐχθύνοντο, ἀλλ' οἰκήσοισιν αὐτὸ βή-
ποις οὐδέν, ἢ εἰ* χθές ἤλωσαν. ἴν' οὐ
μὴ καὶ τὰ τῶν Θεσσαλῶν ἀποφά-
νω ὅμοια, πρεσβύε ᾧ δὲ τὸ κοινὸν
αὐτῶν ὑπὲρ ὧν εἶπον. πρεσβύσω, ἐ-
φίω, ὁ γὰρ νοῦς τ' πρεσβείας ἡ μὴ
ἀπολέσθαι αὐτοῖς. ἀλλ' ἐγὼ πῖ σου, Α-
χιλλεῦ, δέομαι. Ζωϊήμι, ἐφη δῆλος
γὰρ εἰ ἐπὶ τῶν Τροϊκῶν. ἐρῶτα ἵ-
λόγους πέντε, οἷς αὐτὸς τ' βούλη, ἔ-
μοῖρα Ζυγχοροδῶν. ἠρόμιω οὐ
πρωτόν, εἰ κτ' (ϖ) τῶν ποιητῶν λό-
γον ἔτυχε τῆς τάφου. κείμαι, εἶπεν,
ὡς ἐμοίγε ἴδισον, καὶ Παύλο κω ἐ-
χέτω. Ζωέβημι γὰρ κομιδῆ νέοι.
Ζωέχθ' δὲ ἀμφω χρυσοῖς ἀμφι-
φορεῖς κειμήλοις, ὡς εἶνα. μουσῶν ἵ-
δρω (ϖ), καὶ Νηρηίδων, οἷς ἐπ' ἐμοὶ
χρῆσθαι φασὶ, μοῦσαι μὲν οὐδ' ἀ-
φίκοιτο ποτε εἰς ταῦτα. Νηρηίδες δὲ
ἐπὶ φοιτῶσι. μεταταῦτα ἵ ἠρόμιω,
εἰ ἢ Πολυξένη Ἰπιοφραγίη αὐτῶν,
ὁ δὲ, ἀληθὲς μὲν, ἐφη, ἔτο (εἶ) σφα-
γίωαι δὲ αὐτῶν οὐχ ὑπὸ τ' Αχαι-
ῶν, ἀλλ' ἐκοῦσαν Ἰπὶ τὸ σῆμα ἐλδοῦ-
σαν, καὶ τ' ἐαυτῆς τε, καὶ κείνου ἔρω-
τα μεγάλων ἀξιώσαι, πωροπεσοῦ-
σαν Ζίφθ' ὀρθῶ. τείτων ἠρόμιω, ἢ Ε-
λένη, ἢ Αχιλλεῦ, ἐς Τροίαν ἤλθεν,
ἢ Ομήρω ἐδοξεν ὑποδέσθαι ταῦτα;
πολυὺν χρόνον (ϖ) Ἰσηπατώμθα, πρε-
σβυόμθοι τε ᾧ δὲ τῶν Τρώας, ἔ-
ποιούμθοι τὰς ὑπὲρ αὐτῆς μάχας,
ὡς ἐν τῷ Ἰλίῳ οὔσις ἢ δὲ Αἴγυπτιὸν
τε ᾧ κει, ἔ (ϖ) Πρωτέως οἶκον, ἀρ-
παδεῖσα ὑπὸ τῆς Πάριδος. ἐπεὶ δὲ

A quem olim maximum habuit : sed
homines locum habitabunt nihilo
meliores , quàm qui illud ipsum
quandoque ceperunt. Ne quid igitur
tale contra Thessalos facere cogar ,
legatus hæc ad commune illo-
rum concilium deferes. Faciam, in-
quit Apollonius : huius enim lega-
tionis causa est, ne funditus pereant.
Ego autem quid abs te petam ô A-
chilles? Intellego quid velis, inquit
B ille. Times enim de rebus apud Tro-
iam gestis interrogare . Verùm ego
tibi quinque interrogationes inter-
rogare permitto , quascunque velis :
modo fata de ipsis respondere non
prohibeant. Hoc ego sermone con-
firmatus , primùm interrogavi , an
iuxta Poëtarum dicta sepulchrum
habuerit. Tunc ille : Iaceo, inquit, ut
mihi , Patroclôque iucundissimum
fuit. Conuenimus enim admodum
C adolescentes: ambos autem tanquam
vnum vna aurea iacentes continet.
De Musarum verò & Nereidum la-
chrymis, quas erga me fusas esse ho-
mines perhibent , hoc scias velim,
Musas omnino nunquã huc venisse:
Nereides autem nunc & frequenter
accedere. Post hæc rursus interroga-
ui, an eius causa iugulata Polyxena
fuerit. Ipse autem verum esse respon-
dit, illam apud eius tumulum fuisse
D iugulatam, non inuitam tamen , neq;
à Græcis: sed ipsa sponte, inquit, ad tu-
mulû veniens, cum amoris, quem er-
ga me summû habuerat, meminisset,
erecto gladio incubuit. Tertiò qua-
siui, an vnquam ad Troiam Helena
venisset, aut ita fingere Homero pla-
cuerit. Tunc Achilles: Longo, inquit,
tempore decepti fuimus, cum lega-
tos ad Troiam misimus : cum etiam
cum pro ipsa apud Ilium bellum ge-
reremus. Ipsa verò in Ægypto ha-
bitabat apud Proteum, cum tamẽ à
Paride rapta fuisset. Postquam verò

id rescuimus, bellum pro ipsa apud Troiam gerere perseverauimus, ne turpiter illinc, ignominiosèque discederemus. Quartò sic interrogauì, dicens me vehementer mirari, quòd tot, tantòsque viros eodem tempore Græcia tulerit: quales, quãtòsque circa Troiam conuenisse scribit Homerus. Ad hæc Achilles, Nec barbari, inquit, [numero, virtutèque virorum] multò nobis erant inferiores; vsqueadeo per id temporis virtus in terra florebat. Quinto loco interrogauì: Quamobrem Homerus Palamedem, aut ignorauit, aut cognitum in sermone separauit. Ad hæc Achilles: Si Palamedes, inquit, ad Troiam non venit, nec Troia vnquam fuit. Quoniam vir sapientissimus, bellicosissimúsque, vt Vlyssi placuit, interfectus est: non inducit ipsum in poëmate Homerus, ne Vlyssis opprobria narrare cogatur. Ingemuitque illius causa Achilles, maximũ ipsum, & pulcherrimum, & in prima iuuenta bellacissimum fuisse dictitans. modestia verò ceteros superasse, & Musarum studiis vehementer fuisse deditum. Sed tu, inquit, Apolloni (est enim sapientibus viris erga sapientes affinitas quædam) Palamedis sepulchrum cura: eiusque statuam turpiter deiectam suo loco restitue. Iacet autem in Æolide secus Methymnam, quæ in Lesbo est. Hæc eum dixisset, & quæ de adolescente Pario superius narrata sunt, fieri mandasset, mediocri fulgure emissò, discessit. Iam enim gallorum cantus audiebatur. Et hæc quidem dum esset in nauì, narrauit Apollonius.

A Ἰπιδύθη τὸ ἰσπερ αὐτῆς τῆς Τροίας λοιπὸν ἔμαχόμεθα, ὡς μὴ ἀγρῶς ἀπέλθοιμεν. ἢ ψάμεν ἕτεράτης ἐρωτήσεως, καὶ θαυμάζην, ἔφην, εἰ ποιοῖς δὲ ὁμῶς, καὶ ποιοῖς δὲ ἀνδρας ἢ Ἑλλάς ἠνεγκεν, ὁπόσοις Ὀμηρος ἐπι πλεῖν Τροίαν ζῶντά τῆς. ὁ δὲ Ἀχιλλεύς, οὐδὲ οἱ βάρβαροι, ἔφην, πολὺ ἡμῶν ἐλείποντο ἕτως ἢ γῆ πάσα Σρετῆς Λυδοῖσι. πέμπτην ἠρόμεν, πῆ παθῶν Ὀμηρος, τῆς Παλαμήδου καὶ οἶδεν. ἢ οἶδε μὲν, ἔξαίρετῶς τῶς ποῦ ὑμῶν λόγου. εἰ Παλαμήδης εἶπεν, ἐς Τροίαν ἐκὼ ἦλθεν, ἐδὲ Τροία ἐχθρῶν ἐπεὶ τῶ δὴ ἰσφώτατος τῆς, καὶ μαχμώτατος ἀπέθανεν, ὡς Ὀδυσσεὶ ἔδοξεν, καὶ ἐσαγεται αὐτὸν ἐς τὰ ποιήματα Ὀμηρος, ὡς μὴ τὰ ὀνειδῆ τῶς Ὀδυσσεύως ἀδοῖ. καὶ ἐπολοφυρόμενος αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς μεγίστω τῆς, καὶ καλλίστω, νεωπύτῶ τῆς, καὶ πολεμικώτατῶ, σωφροσύνῃ τῶ ἰσπερβαλομένην πάντα, καὶ πολλὰ ζυμβαλομένην τῶς Μήσαις, ἀλλὰ σὺ, ἔφην, Ἀπολλώνιε, ἑφοῖς ἦρ. ποῦς ἑφοῖς ἐπιπέδη, τῶς τε τὰ φε ἐπιμυθῆσαι, ἕτερον ἀγαλματῶς Παλαμήδους ἀνάλαβε, Φαύλως ἐρρίμδῶ. καὶ τῶς ἐν τῆ Αἰολίδι, καὶ τῶς Μέθυμναν πλεῖν ἐν Λέσβῳ, ταῦτα εἰπὼν, καὶ ἐπι πάσι, τὰ ποῦ νεανίαν τῶς ἐν Πάρου, ἀπὸ λθε ζῶν ἀστραπῆ μετεία. καὶ γὰρ δὴ καὶ Διοκρυόνες ἤδη ὠδῆς ἠπλοντο. ποιαῦτα μὲν τὰ ἐπι τῆς νεώς.

ταυρ, εἰρησῆσις, εἰρησῆσις οἰσῆσις
 ἑρ εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις εἰρησῆσις
 εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις εἰρησῆσις
 εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις εἰρησῆσις

εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις οἰσῆσις
 εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις οἰσῆσις
 εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις οἰσῆσις
 εἰρησῆσις οἰσῆσις εἰρησῆσις οἰσῆσις

De philosophis inuentis in Phalero, & sacris Epidauriis, deque Hierophanta Antistite, atque adolescente demoniaco ab Apollonio liberato. CAP. VI.

ΕΣ δὲ τὴν Περαιᾶ ἑσπύδας πρὸς ἄ
 μυστηρίων ὥραν, ὅτε Ἀθηναῖοι
 πολυανδροπότατα Ἑλλήνων πρὸς ἄ-
 ποισιν, ἀυτὴν ζωτεινάς ἀπὸ τῆς νεῶς
 εἰς τὸ ἄστυ. πρὸς ἄνδρας, πολλοῖς τῶν
 φιλοσοφουμένων ἐπέτυχον, Φάλη-
 ρα δὲ καποδοσιν ὧν ἄλλοι, γυμνοὶ
 ἐδέροντο. καὶ γὰρ τὸ μετόπισθεν ἀνή-
 λιπὸν τοῖς Ἀθηναίοις. ἄλλοι δὲ, κίβι-
 βλίων ἑσπούδαζον. οἳ δὲ ἀπὸ σώμα-
 τος ἠσκήσαντο. ἄλλοι δὲ, ἠέροντο. ἄλλοι δὲ
 εἰς αὐτὸν ἀλλὰ τεκμηρά μὲν πάν-
 τες ὡς εἶναι Ἀπολλώνιον, Ζωανερρέ-
 φοντὸν δὲ, ἢ ἀσπάζοντο χαίροντες. νεα-
 νίσκοι δὲ ὁμοῦ δέκα πρὸς ἄνδρας, ἀ-
 νητὴν Ἀθηναῖν κείνῳ ἔφασαν, ἀ-
 νατείναντες τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἀκρόπο-
 λιν, ἡμεῖς δὲ εἰς Περαιᾶ ἑβαδίζομεν,
 πλάσσομεν εἰς Ἰωνίαν παρὰ σέ. ὁ δὲ,
 ἀπεδέχετο αὐτῶν, καὶ ζυγαίαν, ἔφη,
 φιλοσοφοδοσιν. ἡ δὲ ἐπιδαυρίων
 ἡμέρα. τὰ δὲ ἐπιδαυρία, μὲν πρὸς ἄ-
 σπρῆσιν τε, καὶ ἱερείᾳ, δὲ ὕρο μὲν Ἀ-
 θηναίοις πάντεσσι. ἵππῳ δὲ ἄ-
 τερα. τοῦ δὲ ἐνόμισαν Ἀσκληπιῶ
 εἶνα, ὅτι δὲ ἐμύθησαν αὐτῷ ἠκού-
 τα ἐπιδαυρόθεν ὅτι μυστηρίων ἀ-
 μνησάντες ἢ πολλοὶ μὲν μῦθοι, πρὸς
 ἄπολλωνιον εἶχον. καὶ τῶν ἑσπού-
 दाζον μάλλον, ἢ τὸ ἀπελθεῖν τετελε-
 σμένοι. ὁ δὲ, Ζωέσεσθαι μὲν αὐτοῖς
 αὐθις ἔλεγε, ἐκέλευσε δὲ πρὸς τοῖς
 ἱεροῖς τὸ γίνεσθαι. καὶ γὰρ αὐτὸς μῦθος.

DIGREDIENS inde in Piræum
 mysteriorū tempore, quæ sum-
 ma totius Græciæ frequentia Athe-
 nienses celebrant, in urbem venit.
 Procedens autem philosophos com-
 plures inuenit, qui in Phalerum def-
 cenderant: quorum aliqui nudatis
 corporib. ad solem sese calefaciebāt
 (est enim Athenarum ciuitas autum-
 ni tempore ad solem bene exposita)
 nonnulli autē legendis libris incum-
 bebant: quidam orando sese exerce-
 bant: alij verò differēdo, quid in qua-
 re veritatis esset inquirebant: ne-
 mo tamē ad ipsum accessit: sed con-
 iectantes Apollonium esse, in eum
 vertebātur, & lætè ipsum salutabant.
 Adolescentes verò decem simul ob-
 uiam illi currentes, & manus simul
 ad arcem tendentes, per ipsam di-
 xere, Palladem, nos paulopost veni-
 re in Piræum statueramus, vt ad te in
 Ioniam nauigaremus. Eos humanè,
 benignèque suscepit Apollonius: di-
 xitq. se vehementer philosophantib.
 congratulari. Erat fortè Epidauriorū
 dies. Epidauria autē sacra, quæ Athe-
 nis celebrantur *super hostia altera*, &
 nomine, & sacerdotum cultu similia
 sunt iis, quæ in Epidauro fiunt. Athe-
 nis autem (vt sermo est) sacrificia illa
sic peragi consuetum est, quod Æscu-
 lapij causa statuerunt, quem aliquan-
 do iam peractis mysteriis ex Epidau-
 ro venientem sacris initiarunt. Cū
 plurimi Apollonio circumstantes cu-
 ram sacrorum omitterent, magisque
 de illo videndo, audiendoque, quàm
 de se expiandis essent solliciti: ipse ad
 eos conuersus, aliāq. collocuturum,
 pollicitus, tunc sacris operā dare illos
 iussit, & se sacris initiari velle dixit.

Verum sacrorum antistes, quem il-
 li Hierophantem appellant, illum
 sacris admittere noluit, asserens nun-
 quam se initiaturum esse hominem
 incantatorem, nec Eleusinem patefa-
 cturum ei qui purus à demonibus non
 esset. Apollonius nihil propterea de-
 iectus animo: Maximum, inquit,
 eorum, in quibus accusari possem,
 omifisti, quod cum de sacris, ar-
 canisque mysteriis multò plura, &
 secretiora, quàm tu, cognoscam:
 tamen ad te tanquam sapientio-
 rem initiandus accesserim. Cum omnes
 qui aderant responsionem illam con-
 stanter, apertèque factam laudarent,
 & sacrorum antistes odiosum se,
 molestumque omnibus esse animad-
 verteret, quod illum sacris prohi-
 buisset, mutata voce, Initiare, in-
 quit, vir enim sapiens esse videris.
 Tunc Apollonius: Ego certè paulò
 post initiabor, & digito quendam
 ex circumstantibus notans: Ille, in-
 quit, me initiaturus est: diuinatione
 quadam præmonstrans eum, qui
 antistes templi futurus erat, quod
 post annum quartum euenit. De o-
 rationibus autem, quas plurimas A-
 thenis habuit, eas duntaxat se scri-
 psisse Damis narrat: quæ magis ne-
 cessariæ de rebus grauioribus habi-
 tæ sunt. Et quoniam Athenienses
 amatores sacrorum esse cognouit,
 primò de sacrificiis disseruit, osten-
 dens, quod cuique Deo sacrificium
 proprium esset, quaque diei, aut no-
 ctis hora sacrificari oporteret: &
 rursus cuinam Deorum hostiis, aut
 libationibus, aut supplicationibus
 esset sacrificandum. Inuenitur etiam
 Apollonij libellus, in quo verba
 ipsa posita sunt, quibus ad horum
 singula peragenda vtendum est. Quæ
 quidè cum pro scientia, humanita-
 tēq. illa Athenienses edocuerit, tum
 accuratius id fecit, vt antistitem re-
 dargueret eorum, quæ sibi contu-

A ὁ δὲ Ἱεροφάντης, ἐκ ἐβούλετο ᾤρε-
 χαν τὰ ἱερά, μὴ γὰρ αὖ ποτε μνη-
 σαι γόητα, μὴ ὅτι πλὴν Ἐλευσίνα ἀ-
 νοῖξαι ἀνθρώπων μὴ καθαρῶ τὰ δαι-
 μόνια. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, οὐδὲν ὑπο-
 πύτων ἤτων αὐτῷ χροῖον, οὐ-
 πω, ἔφη, τὸ μέγιστον, ὧν ἐγὼ ἐγ-
 κληθεῖμαι αὖ, εἰρηκας, ὅτι πρὸς τὴν τε-
 λετὴν πλείω ἢ σὺ γινώσκω. ἐγὼ δὲ
 ὡς παρὰ θεῶν ἐμαυτῆ μνη-
 σόμην ἤλθον. ἐπαινεσάντων ὅτι τῶν
 ᾤοντων ὡς ἐρρωμένως, καὶ πα-
 ρεπλησίως αὐτῶ ἀπεκρίνατο, ὁ μὲν
 Ἱεροφάντης, ἐπειδὴ ἔξείργων αὐτῶ
 οὐ φίλα τοῖς πολλοῖς ἐδόκει ποιεῖ-
 ται, μετέβαλε τὴν τόνου. καὶ μωδῶ
 ἔφη. θεὸς γὰρ τις ἦκειν ἑοικας. ὁ ὅτι
 Ἀπολλώνιος, μνήσομαι, ἔφη, αὐ-
 ρισ μνήσῃ δὲ με ὁ δαίμων. πορνώ-
 σῃ χροῖον, ἐς τὴν μετ' ἐκεῖν Ἱεροφάντην;
 ὅς μὲν τέταρα ἔτη τῆς
 ἱεροῦ πορῶση. τὰς δὲ Ἀθηνῶσι δια-
 τειβας, πλείσας μὲν ὁ Δάμις χροῖ-
 σαι φησὶ τῷ ἀνδρὶ, γράψαι ὅτι οὐ
 πάσας, ἀλλὰ τὰς ἀναγκαῖας τε, καὶ
 πρὸς μεγάλων σπουδαθείσας. πλὴν
 μὲν δὴ πορῶτην διάλεξιν, ἐπειδὴ
 φιλοθύτας τῶν Ἀθηνῶσι εἶδεν,
 ὑπὲρ ἱερῶν διελέξατο, καὶ ὡς αὐ-
 ρισ ἐς τῶ ἐκείνῃ τῶν θεῶν οἰκεῖ,
 καὶ πλείω τῆς ἡμέρας τε, καὶ νυ-
 κτός, ἢ δύο, ἢ σπένδοι, ἢ ἀχρόιτο. καὶ
 βιβλίῳ Ἀπολλωνίῳ προστυχῆν ὅστιν,
 ἐν ᾧ ταῦτα τῆ ἐαυτῶ φωνῆ ἐκιδιδα-
 σκῆ. διήλθε ὅτι αὐτὰ Ἀθηνῶσι πορῶτον
 μὲν ὑπὸ θεῶν αὐτῶ τῆ, κακείνων, εἰτ'
 ἐλέγχων τὸ Ἱεροφάντην, διὰ βλα-

σφήμῳ τε, καὶ ἀμαθῶς, εἶπε· πῶς
 γὰρ ἐπὶ ᾧ ἔστι, τὰ δαίμονια μὴ κα-
 τὰρὸν εἶναι. **Φ** φιλοσοφουῦντα ὅπως
Θ θεοὶ θεραπεύονται; διαλεγόμενου
 ὃ αὐτὸς πρὸς τὴν ἀσπένδην, ᾧ ἔτυχε
 μετὰ τῷ λόγῳ μειράκιον τῆς ἀβρῶν
 οὕτως ἀσελγὲς νομιζόμενον, ὡς γε-
 νέσθαι ποτὲ καὶ Ἀμαζόναν ἄστυα.
 πατεῖς δὲ αὐτῷ Κέρκωρα ἰῶ, καὶ ἐς
 Ἀλκίνοου ἀνέφερε. **Ξ** ξένον τῆς Ὀ-
 δυσεύς, **Φ** Φαίακα· καὶ διῆς μὲν
 δὴ ὁ Ἀπολλώνιος πρὸς τὴν ἀσπένδην ἐκέ-
 λυε ὃ μηδὲ πίνην τῆς ποτιεῖου του-
 του, φυλάττην δὲ αὐτὸ τοῖς θεοῖς ἀ-
 χραντὸν εἶναι, καὶ ἀπότον. ἐπεὶ ὃ καὶ ὦτα
 ἐκέλυσε τῷ ποτιεῖῳ ποιεῖσθαι, καὶ
 ἀσπένδην καὶ τὸ οἶον, ἀφ' οὗ μέρους ἤκι-
 σα πίνουσι ἀνθρώποι, τὸ μειράκιον
 κατεσκεύασε τῆς λόγου πλατῦναι, ἵνα
 ἀσελγῆ γέλωτα. ὁ δὲ, ἀναβλέψας
 ἐς αὐτὸ, οὐ σὺ, εἶφη, ταῦτα ὑβεί-
 ζης, ἀλλ' ὁ δαίμων, ὃς ἐλαμῶς σε ἐκ
 εἶδῳτα. ἐλελήθη δὲ δῖα δαίμονων τὸ
 μειράκιον· ἐγέλα τε γὰρ ἐφ' οἷς οὐ-
 δεῖς ἔτρος, ἵνα μετέβαλεν ἐς τὸ κλάψαι,
 αἰπῶν οὐκ ἔχον· διελέγετό τε πρὸς
 ἑαυτὸν, καὶ ἠδὲ καὶ **Θ** μὲν πολλοὶ,
 πῶς νεότητά σκιρτῶσαν ᾧοντο κίφει-
 ρῆν αὐτὸ ἐς ταῦτα· ὅτι ὑπεκρίνετο
 δῖα τῷ δαίμονι, καὶ ἐδοκεῖ παροί-
 νειν, ἀεὶ ᾧ ᾧ ἔστιν ὅτε, ὁρῶντος δὲ ἐς αὐ-
 τὸ τῆς Ἀπολλωνίης· δεδουκῶς τε, καὶ
 ὀργίλως φωνᾶς ἠφίς τὸ εἶδωλον, ὅ-
 πῳσα κλαομένων τε, ἵνα σφελουμέ-
 νων εἰσὶν· ἀφέξεσθαι τε τῆς μειράκιος
 ᾧμου, καὶ μηδενὶ ἀνθρώπῳ ἐμπεσεῖ-
 σθαι. τῆς δὲ, οἷον δὲ ἀπότου πρὸς ἀνδρά-

A meliosè, temerarièque obiecerat.
 Quis enim à dæmonibus liberum
 non putet hominem de cultu, reli-
 gionèq. Deorum philosophantem?
 Cùm de libationibus faciendis ali-
 quando disputaret, fortè adolescens
 aderat mollis, ac deliciis fluens, ad-
 còque lascivus, ac petulans, vt A-
 mazonum cantibus *tractus fue-
 rit*. Erat autem patria Corcyren-
 sis: genus verò in Phæacem Alci-
 noum Vlyssis hospitem referebat.
 De libatione igitur, vt diximus, di-
 sputans Apollonius, iubebat homi-
 nes tali, aut tali portione abstinere,
 & eam intactam, puramque Diis
 immortalibus conseruare. Cùmque
 dixisset portionem quandam auri-
 bus esse sacrificandam, eiusque li-
 bationem per aures faciendam, cùm
 ea corporis parte homines bibere
 non possint: adolescens in cachin-
 num prorupit tam profusè ridens,
 vt omnes, qui aderant, in se conuer-
 teret. Tunc illum respiciens Apollo-
 nius: Non tu, inquit, hanc mihi con-
 tumeliam affers, sed dæmon, qui te
 inscium hoc pacto vexat. *Detineri au-
 tem à dæmone adolescens se nescie-
 bat*; & de his utique ridebat, de qui-
 bus alius nemo risisset: quandoque
 autem in *ploratum* risum vertebat,
 cùm nulla subesset *lachrymandi* cau-
 sa: interdum secum ipse loquebatur,
 aut cantabat. Horum omnium luxu-
 riosam, & mollem *iuuentutem* esse
 causam homines arbitrabantur. Sed
 adolescens dæmonis *instinctu* gesti-
 culabatur, ac *debacchari tum* videba-
 tur, cùm in illum *furientem* intueretur A-
 pollonius. Nunc enim timētis, nunc
 irascentis voces idolum emittens,
 & quales *stentium* esse solent, & eo-
 rum qui aliquo cruciatu torquen-
 tur, iurabat se adolescentem dimis-
 surum, & in neminem alium in-
 traturum. Apollonius autem verbis

in eum utebatur, quibus domini contra seruos, vti solent, *versipellēm*, *callidum*, *scelestum*, *impudentē*que ipsum appellans, minaciter, iracundēque iubebat, vt signo aliquo sui discessus edito, adolescentem relinqueret: *Nimirum* vt statuam quandam deiiceret: vnam ex iis denotans quæ in porticu regia, iuxta quam talia fiebant, positæ erant. His dictis ea statua tum paulum primò nutans decidit. *Tumultum* verò qui *super hac re exortus est*, utique cum admiratione cuncti *plausum ediderint*, quò describere quis posset? Verùm adolescentens, tanquam è graui somno excitatus, oculos terebat, & ad radios solis facie conuersa, verecundia perfrusus est, quòd omnes in se respicientes animaduertit: nec ulterius petulans apparebat, neque toruè sicut antea aspiciens: sed in propriam naturam reuersus, non aliter, quàm si medicamentum aliquod pro recipienda salute bibisset: tum versicoloribus, ac mollibus vestimentis, cæterisque deliciis depositis, parcitatem victus, & vile pallium complexus est, seque ad Apollonij vitam, morēsque contulit.

Α ποδὸν ποικίλον, πανούργον τε, καὶ ἀναιδές, καὶ τὰ τοιαῦτα ξυνὸ ὀργῆ λέγοντος, καὶ κελθόντος αὐτῷ ξυνὸ τεκμηρίῳ ἀπαλλάττεσθαι. Ὡς δὲ εἶνα, ἔφη, καταβαλὼν ἀνδριάντα· δείξας πινὰ τῆν πρὸ βασιλῆος σοαν, πρὸς ἣ ταῦτα ἐπελάττετο· ἐπεὶ δὲ ὁ ἀνδρίας ὑπεκινήθη πρὸς τόν, εἶτα ἔπεσε. Ὡς μὲν δόρυ βῶ τὸ ἴππυ τούτω, καὶ ὡς ἐκρότησαν ὑπὸ θαύματος, πῖ ἀν πρὸς γράφοι. τὸ ἴ μείρακι Ὡς, ὡς ἀφυπνίσαν, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ἔτελλε, καὶ πρὸς τὰς αὐγὰς τῆς ἡλίου εἶδεν, αἰδῶ τε ἐσπασατο, πάντων ἐς αὐτὸ ἐστραμμικῶν ἀσελγῆς τε οὐκ ἐπὶ ἐφαίνετο, οὐδὲ ἀτακτὸν βλέπον, ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἐς πρὸ αὐτῶ φύσιν, μείον οὐδὲν, ἢ εἰ φαρμακοποσία ἐκέχρητο· μεταβαλὼν τε τῆν χλαυιδίων, καὶ τῆν ληιδίων, καὶ τῆς ἀλλης συβαρίδος, ἐς ἔσθρα ἦλθεν αὐχμοδ, καὶ τείβωντο, καὶ ἐς τὰ τῆς Απολλωνίου ἦθη ἀπεδύσατο.

Bacchanalia, & muliebres Atheniensium ornatus reprehensos ab Apollonio. Tum cur Atheniensium & venti socij, & Boreas prater ventos ceteros masculus, affinis esse dicatur. Sublatos praterca ab Apollonio crudeles Indos: hinc pro Achille legatum esse ad Thessalos congregatos in Pylea ad Amphictyona celebranda: deinde de Lacedæmonius, qui pro patria occubere, deque Arcanane Megistia.

CAP. VII.

DICITUR etiam Apollonius Athenienses increpasse propter Bacchanalia, quæ mense Nouembri celebrant. Ipse enim simplices cantus & modulationes quasdam numerosas in theatro audituros conuenire putabat, quales comædiarum, tragædiarumve cantus esse solent.

Επιπλήξαί τὴν λέγειν πρὸς Διονυσίων Ἀθηναίους, ἀποιεῖται σφίσι, ἐν ὧρα τῶ ἀνδρῆσιωνος· ὁ μὲν γὰρ μονωδίας ἀκροασόμενος, καὶ μνησποίίας, ὄραβάσεων τῶ, ἔ ρυθμῶν, ὁποσοι κωμωδίας τε, καὶ τραγωδίας εἰσιν, ἐς τὸ δία τῶν

Συμποιταῖ ὤετο. ἐπεὶ δὲ ἤκασεν ὅτι αὐ
 λὰ ὑποσημνηαντος λυγισμοὺς ὀρχήν-
 ται, καὶ μετὰ αὐτὸν Ὀρφείως ἐποποιίας
 τε, καὶ θεολογίας, τὰ μὲν ὡς ὦραι, τὰ δὲ
 ὡς νύμφαι, ὡς βακχεῖαι πράττεισιν, ἐς
 ἐπίπληξιν τούτων κατέστη, καὶ παύσαδε,
 εἶπεν, ὅτι ὀρχήματα τοῖς Σαλαμινίαις,
 καὶ πολλὰς ἐτέροις κειμένους ἀγαθοῖς ἀν-
 δρας· εἰ μὲν γὰρ Λακωνικῆ τὰυτὰ ὀρ-
 χιστοῖς, ὅτι οἱ στρατῶν γυμνάζεσθε γὰρ
 τῷ πολέμῳ, καὶ ξυνορχήσομαι. εἰ δὲ ἀ-
 παλή, καὶ ἐς τὸ δῆλον ἀσπίδουσα, πῶ
 πρὸς τὸν Ἰσπαιῶν; γὰρ καὶ Μήδων ταῦ-
 τα, καὶ Περσῶν, καθ' ὑμῶν δὲ ἐσήξεν τὸ ἀ-
 ναθέντων ταῦτα, εἰ λίποισθε κροκωτοῖ
 δὲ ὑμῖν, καὶ ἀλαργία, καὶ κροκοβαφία τοῖ
 αὐτῆ, πόθεν; εἰ δὲ γὰρ αἱ Ἀχαρναί' ὡδε
 ἐσέλλοντο, εἰ δὲ ὁ κολωνὸς ὡδε ἵπωδουε.
 καὶ πῶ λέγω ταῦτα; γυνὴ ναύαρχος οὐ
 Καρίας ἐφ' ὑμᾶς ἐπλάσσε μὲν Ἐέρξου·
 καὶ ἡ αὐτῆ γυναικείον οὐδέν, ἀλλ' ἀν-
 δρὸς σολή, καὶ ὅπλα ὑμεῖς δὲ, ἀβρότεροι
 τὸ Ἐέρξου γυναικῶν, ἐπ' αὐτῶν ἐέλ-
 λεσθε ὅτι γέροντες, οἱ νέοι, τὸ ἐφήβικόν·
 οἱ πάλαι μὲν ὠμνύσαν ἀβραύλα φοι-
 τῶντες, ὑπὲρ τῆς πατρίδος Ἰσπαιῶν·
 καὶ ὅπλα σήσεσθε. νῦν δὲ ἴσως ὁμοῦ
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος βακχεύσθη, καὶ θύρ-
 σον λήψασθε, κόρυμ μὲν οὐδεμίαν
 φέρων, γυναικομίμῳ δὲ μορφωμάτι
 καὶ ὅτι Εὐειπίδῳ αἰχρῶς διαπρέ-
 πων. ἀκούω δὲ ὑμᾶς καὶ ἀνέμοις γίνε-
 σθαι, καὶ Λύδια ἀνασεῖν λέγεσθε, ἐπι-
 πλά, μετεώρως αὐτὰ κολπουῶντες. εἰ δὲ
 δὲ ἄλλὰ τούτοις γε αἰδέσθαι ξυμμα-
 χεῖσθε ὄντας, καὶ πνέσαντας ὑπὲρ ἡμῶν
 μέγα. μηδὲ ὅτι Βορέαν κηδεῖσθε γὰρ

A Sed postquam audiuit ad sonum ti-
 biae illos saltare, & inter Orphéi
 carmina, theologiámque, alios ho-
 rarum, alios nympharum, alios bac-
 charum habitu ornatos procedere:
 grauiter eos increpuit: Desinite, in-
 quiens, Salaminicos tripudiando
 imitari, & plerosque alios iacen-
 tes probos viros. Si enim Laconica
 quaedam esset hæc tripudiandi ratio;
 atque ipse quoque saltabo. *eia agite
 milites. sedenim exerceatis vos bello.* Sin
 B autem est mollis, effœminatáque sal-
 tatio, quid habet cum trophæis com-
 mune? neque verò contra Medos,
 Persasve, sed contra vos ipsos, qui
 ea instituitis, venient, si ea permanere
 finetis; coccinæ, atque etiam pur-
 pureæ, croceæque vestes: vnde à vo-
 bis sumptæ? num neque Acarnani-
 des mulieres ita exornentur, neque
 tam molliter colonus equitauerit.
 Sed quid ego talia commemoro,
 cum mulier Caria Xerxis tempori-
 bus navis cuiusdam præfecta contra
 vos nauigauerit nihil habens mulie-
 bris ornatus, sed virili stola & armis
 instructa? vos autem molliores estis,
 quàm Xerxis scœminæ, eosdem ge-
 ritis ornatus, senes pariter ac iuue-
 nes, quos Persarum impuberes ge-
 stare solent. Quondam tamen in a-
 gro pugnaturi iurastis pro patria
 potius esse morituros. Nunc autem,
 vt puto, iuratis vos pro patria bac-
 chaturos, & thyrsum sumpturos.
 C Qui enim & galeam ferre non po-
 test, & formam imitatur mulie-
 brem, vt inquit Euripides, is turpi-
 ter ornatur. Audiui verò vos & ven-
 tos fieri, & Lydiam agitare supel-
 lectilem in magnos sinus ipsam at-
 tollentes. Oportet autem ipsos ven-
 nerari, præsertim cum socij vestri
 sint, & pro vobis maximè spirent:
 neque Boream affinem vestrum,

qui maximè ventorū omnium masculus est, fœminam facere decet. Neque enim ipse Boreas Orithiam amasset, si eam vidisset tripudiantem. Alius insuper error Athenis emendatus est. Conueniens enim populus, in theatro quod in arce est, gladiatores sese mutuò iugulantes spectabat: magisque ibi tunc talia exercebantur, quàm nunc Corinthi fiat. Nam magnis pecuniis empti nequam homines eò deducebantur: ceu adulteri, seruorum captatores, scortatores, marsupiorum incisores, aliique huiusmodi generis homines. Athenienses verò illos arman- tes, certare simul iubebant. Hanc itaque tam crudelem consuetudinem illis abstulit Apollonius. Cùm illum in concionem vocarent Athenienses, negauit se locum pollutum, & cruore manantem intrare velle. Idemque per epistolam scripsit, dicens mirari se iamdudum, quòd arcem Dea non deseruerit, cùm vos tantum ante oculos eius humani sanguinis effundatis. Videmini enim mihi cùm festa, quæ Panathenaica dicitis, celebraueritis, non boues in sacrificio, sed homines mactare. Tu etiam, ô Bacche, quo pacto post eiusmodi sanguinem in theatrum venis, vbi sapientes Athenienses libando tibi sacrificant? abi igitur, & tu Dionysi. Purior enim sanctiorque Cytharon est. Hæc sunt, quæ memoratu digna putauì ex iis, quæ tunc Athenis philosophatus est Apollonius. Post ad Thessalos legatus pro Achille profectus est, cùm illi conuentum in Pylæa celebrarent, vbi Amphictyonica etiam peragere consueuerunt. Thessali itaque auditis quæ Achillis nomine ab Apollonio nuntiabantur, decreuere, vt circa sepulchrum eius consueta sacra instaurarentur.

A ὄντα, & παρὰ πάντας τῶν ἀνέμοις
 ἄρσενα, ποιῆσθαι δὴ λυω· οὐδὲ γὰρ τῆς
 Ωρεθίας ἐραστῆς αὐτὸ ποτε ὁ Βορέας
 ἐχέετο, εἰ καὶ κείνῳ ὄρχου μὲν εἶ-
 δε. διωρδοῦτο ἡ καὶ κείνο Αθῆνῶν. οἱ
 Αθῆνῶν ζυγίοντες ἐς τὸ θεῖον τὸ
 Ἰπὶ τῇ ἀκροπόλει, προσεῖχον σφαγῆς
 ἀνθρώπων, καὶ ἐσπυδαζέτο ταῦτα ἐκεῖ
 B μάλλον, ἢ ἐν Κορίνθῳ νῦν χρηματῶν
 τὰ μεγάλων ἐωνημῆροι ἤγοντο μοιχοῖ,
 & ἀνδραποδισαί, πόρνοι, καὶ τοιχω-
 ρύχοι, & βαλανποτόμοι, & ἀνδραπο-
 δισαί, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη· οἳ δὲ ὄπλι-
 ζον αὐτῶν, καὶ ἐκέλευον ζυμπιπῆν.
 ἐλάβετο δὴ καὶ τούτων ὁ Απολλώ-
 νιος· καὶ καλεῶντων αὐτὸν ἐς ἐκκλη-
 σίαν Αθῆνῶν, ἐκ αὐτῶν, ἔφη, ὡρῆ-
 δειν ἐς χρεῖον ἀκάρτατον, καὶ λύθου
 C μεσόν· ἔλεγε ἡ ταῦτα ἐν Ἰπυσολῆ. καὶ
 θαυμαζέειν ἔλεγε ὅπως ἡ θεός, οὐ καὶ
 πλὴν ἀκρόπολιν ἤδη ἐκλείπει, τοιοῦτον
 αἷμα ὑμῶν προσεχόντων αὐτῇ. δο-
 κεῖ τὸ γὰρ μοι παρῶντες, Ἰπὶ τὰ πα-
 ναθηναία πέμπητε, μηδὲ βοῖς ἐπι,
 ἀλλ' ἐκατόμβας ἀνθρώπων καταθύ-
 σην τῇ θεῷ. σὺ ἡ Διόνυσε, μὴ τοιοῦ-
 τον αἷμα ἐς τὸ θεῖον φοιτᾷς· κα-
 κεῖ σοι ἀπένδοισιν οἱ θεοὶ Αθῆνῶν;
 D μετέστη καὶ σὺ Διόνυσε. Κιθαροῦν
 κατὰρῶν τῶν τοιάδε ὄρον τὰ σπου-
 δαιότατα τῶν φιλοσοφηθέντων Αθῆ-
 νῶν αὐτὰ τότε. ἐπρέσβυσε δὲ καὶ πα-
 ρὰ τῶν Θεηλαῶν, ὑπὲρ τῶν Ἀχιλ-
 λέως καὶ τῶν ἐν Πυλαίᾳ ζυλλογῶν,
 ἐν οἷς ὁ Θεηλαῶν τὰ ἀμφικτυονικὰ
 πράττειν. οἳ ἡ δέισαντες, ἐψηφίσαντο
 ἀναλαβεῖν τὰ προσκόντα τῷ τάφῳ.

καὶ τὸ Λεωνίδου σῆμα ἔσπευτο
μονοῦ φερέβαλιν, ἀγαθεὶς τ' ἀν-
δρα, ἵππ' ἢ τ' κολωνόν βαδίζων, ἐφ'
οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι φερω-
δίωται τοῖς ποξύμασιν, ἠκούσε τ' ὁμι-
λητῶν διαφερομένων ἀλλήλοις, ὅ, π' εἶπ'
τὸ ὑψηλότερον τ' Ἑλλάδος. ἄρχει
ἢ δ' ἄρα τ' λόγον ἢ Οἶτι τ' ὄρος, ἐν ὄφ-
θαλμοῖς οὖσα. καὶ δὴ δὴ τῶν ἵππ' τὸν λό-
φον, ἐγὼ, ἐφη, τὸ ὑψηλότερον τῆτο
ἠγούμαι. ὅ γ' ἐνταῦθα ὑπὲρ ἑλδυ-
θείας ἀποθανόντες, ἀντανήγαγον αὐ-
τὸ τῆ Οἶτι, ἔ' ὑπὲρ πολλοῖς Ολύμπου
ἦσαν ἐγὼ δέ, ἀγαμαὶ μὲν ἔ' τοῖς δέ
τῆς ἀνδρας, τ' ἢ Ακαρνανα Μεγίστην,
ἔ' περὶ τούτων. ἀ γ' πεισομύροις ἐγί-
γνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε κοινωνῆσαι
τοῖς ἀνδράσιν, οὐ τὸ ἀποθανεῖν θέσας,
ἀλλὰ τὸ μὴ μὲν τοιῶνδε τεθάναι.

A Leonidæ quoque Spartiatæ statuam
plexus est Apollonius ob admira-
tionem, qua virum talem prosequen-
tur. Veniens autem ad tumulum,
vbi sagittis confossi Lacedæmonij
perhibentur, familiares suos inter
se dissidentes, disputantésque audi-
uit, quisnam totius Græciæ locus es-
set altissimus. Huius autem disputa-
tionis occasionem dederat mōs Oe-
ta ante eorum oculos positus. Con-
scendens autem collem, quem di-
ximus, Apollonius: Ego, inquit,
hunc omnium altissimum censeo.
Namque in eo libertatis causa occu-
buere, æqualem illum Oetæ red-
diderunt, & supra plures Olympos
extulerunt. Ego autem viros istos
colo, & veneror, & cum ipsis vna
Acarnanem Megistiam. Quæ enim
illos pro patria pertulisse audiuit,
eorundem se fieri participem exo-
ptavit.

Visitasse Apollonium omnia Græcorum delubra, ut Dodonaum, Pythicum, Am-
phiarai, Trophonij, Musarum in Helicone. Tum de portu Lechæo. Quidque de
Sectione Isthmi vaticinatus fuerit Apollonius, & quod postea aggressus eam Ne-
ro, destiterit ab incarnis, & quare destiterit. Inde de Demetrio philosopho: de Pha-
uorini orationibus. De Menippo quodam amanti vnam è Lamis, quæ se in for-
mosiss. mulieris corpus transformauerat: utique ab Apollonio publicè liberatus fuerit.

CAP. VIII.

Επεφοίτησε ἢ καὶ τοῖς Ἑλλητικοῖς
ἱεροῖς πᾶσι τῶν τε Δωδωναίῳ, καὶ
τῶν Γυδικῶν, καὶ τῶν ἐν Ἀβασί. ἐς Ἀμ-
φιαρεῶ τ', καὶ Τροφωνίου ἐβάδισε, ἔ'
ἐς τὸ Μουσεῖον τὸ ἐν Ἑλικῶνι ἀνέβη.
Φοιτῶντι ἢ ἐς τὰ ἱερά, καὶ διορθουμέ-
νω αὐτὰ, ξυεφοίτων μὲν οἱ ἱερεῖς,
ἠκολούθουσι ἢ ὁ γῶεμοι, λόγων τε
κρατῆρες ἴσαντο, * ἔ' ἠρύοντο αὐτῶν ὁ
διψῶντες. ὄντων ἢ καὶ Ολυμπίων,

D Peragravit etiã Apollonius totius
Græciæ tēpla, & oracula. Accessit
namq. ad Dodonæū templum, & Py-
thicū, & quod est in Abis, Amphia-
rai quoq. & Trophonij templa vidit.
Ascendit etiam ad Musarum templū
in Helicone positum: cūmq. singu-
lorum templorum sacra perquireret,
& si qua opus esset, emendaret, tēplo-
rum sacerdotes vna proficiscebatur,
& familiares eius, quos dulcedine ser-
monum, voluptatēq. saturabat. Cūmi
ludorū Olympiorū tempus lustraret,
Helien-

Eliensésque ipsum per legatos ad communionem certaminis inuitarent: Videmini mihi, inquit Apollonius Olympiorum gloriam diminueré: qui legationib. auertere teneris eos, qui sponte sua eò sunt profecturi. Cùm in Isthmo constitisset aliquando, & mare Lechæo portui circumpositum mugiret: Is, inquit, terræ vertex scindetur forsitan: ego tamen magis credo non scissum iri. Hæc autem dixit iam prænoscens non futuram Isthmi sectionē, quam post annos septem facere cogitauit Nero: qui relicta regia in Græciam venit præconiis Olympiis, Pythiisque se subiiciens, quamuis Isthmia etiam vicerit. Erant autem eius victoria Citharædorum, & præconū. Vicit etiam tragædos in Olympiis, & tunc de Isthmo rescindendo dicitur cogitasse, vt ipsum nauibus peruium redderet, atque Adriaticum Ægæo misceret, ne naues omnes supra Maleam nauigarent, sed multæ per eum, quem scidisset locum, veherentur, nauigationis circuitum euitantes. *Quem verò Apollonij vox oracularis exitū habuit? nimirum scissio à Lechæo Corinthiorum portu incepta, stadia fermè quatuor cōtinenter processit. Destitit autem ab inceptis Nero, vt quidam tradunt, quòd Ægyptij philosophi dixerunt fore, vt commista maria, & diffusum quod circa est Lechæum pelagus Æginam delerent. Alij quòd inuouationes aliquas erga imperium timuerit. Tale igitur fuit, quod de de Isthmi scissione prædixit Apollonius, fore vt scinderetur, vel forsitan non scinderetur. Erat eo tempore Coriathi philosophus, nomine Demetrius, omnem Cynicorum disciplinam complexus: cuius Phavorinus in suis orationibus honorifice meminit. Is cùm erga Apollo-*

A καλέντων αὐτὸν Ἡλείων ἐπὶ κοινω-
νίαν ἔα γῶνος, δοκίτε μοι, ἔφη, δια-
βάλλειν τὸ Ὀλυμπίων δόξαν, πρε-
σβῶν δέοι μοι πρὸς τὰς αὐτόδι ἡζον-
τας. γνομένης ἡ κτὶ τὸν Ἰσθμόν, μυκη-
σαμένης τὸ πρὸς τὸ Λέχαιον θαλάσσης,
ἔειπεν, ὁ αὐχλὺς τῆς γῆς, τετμήσεθ
μᾶλλον ἢ ἔ. εἶχε ἡ αὐτὸ ἡ ἔπο πρὸ ὀ-
ρήσιν τὸ μικρὸν ὑπερον πρὸς τὸ Ἰσθμόν
B τομῆς, λέω μὲν ἔτι ἐπὶ τὰ Νέρων διανοή-
θη τὰ γὰρ βασίλεια ἐπιλιπῶν, ἐς τὸ Ἑλ-
λάδα ἀφίκετο, κηρύγμασιν ὑποθήσων
ἑαυτὸ Ὀλυμπικοῖς τὸ ἡ Γυθικοῖς ἐνί-
κα ἡ Ἰσθμοῖ. αἱ ἡ νίκαι ἡ εἰ, Κιθα-
ραδία, ἡ κήρυκες. ἐνίκα ἡ ἡ βασι-
διδίς ἐν Ὀλυμπίᾳ. τὸτὲ λέγει ἡ τὸ πρὸ
τὸ Ἰσθμόν καινοτομίας ἀψαδῆς, πρὸς
C πῶ Ἀδρία Συμβάλλων, ὡς μὴ πᾶσα
ναῖς ὑπὲρ Μαλέαν πλέοι, κομίζοντο τὸ
αἱ πολλὰ κτὶ τὸ ῥήματός, ξυωτεμοδ-
σαι τὰς πρὸ βολὰς ἔ πλῆ. πῆ ἡ ἀπέβη
τὸ τὰς Ἀπολωνίᾳ λόγιον; ἡ ὀρυχὴ πλὴ
δὲ γλῶσσῶν ἀπὸ Λεχάης λαβῆσα. σάδια
πρὸς ἡ ἴσως τέπαρα, ξυνεχῶς ὀρυθόν-
των. γλῶσσῶν ἡ λέγει Νέρων τὸ τομῆν
D μὲν, Αἰγυπτίων Φιλοσοφισάντων αὐ-
τῶν τὰς θαλάσσης, ἡ τὸ ὑπὲρ Λεχάης
πέλαγος ὑπὲρ γλῶσσῶν, ἀφανιστὴν εἰπόντων
τὸ αἰγυπτίαν. οἱ ἡ, νεώτερα πρὸς τὴν δὲ γλῶσσῶν
δείσαντα. τοῖς τὰ μὲν δὲ ἡ Ἀπολω-
νίᾳ, τὸ τὸ Ἰσθμόν τετμήσεας, ἡ ἡ τετμή-
σεας ἐν Κορίνθῳ ἡ Φιλοσοφῶν ἐτύλ-
χανε τὸτὲ Δημήτριος, ἀνὴρ ξυωφληφῶς
ἀπᾶν τὸ ἐν κωικῆν κράτος ἡ Φαβαρί-
νος ὑπερον ἐν πολλοῖς τὸ ἑαυτὸ λόγων, ἐν
ἀργυρῶς ἐπεμνήσθη. παιδῶν ἡ πρὸς τὸ
Q

Απολλώνιον, ὅπῃ Φασὶ τὸν Ανπαδέ-
 νιω πρὸς πλὴν τῶ Σωκράτους Ὁφίαν
 παθεῖν, εἶπετο αὐτῷ μαθητῶν· καὶ
 προσκείμενος τοῖς λόγοις· καὶ τῶ αὐτῷ
 γνωρίμων τῶν διδασκαστέροις, Ἰππὶ
 Απολλώνιον ἐτρεπεν· ὧν ἑ Μένι-
 πιππος ἢ Λύκιος, ἔτη μὲν γεγονώς
 πέντε, καὶ εἴκοσι, γνάμης ἢ ἰκανῶς ἔ-
 χων, ἑ τὸ σῶμα δὲ κατεσκευασμέ-
 νος. ἐώκει οὐδ' ἀθλητῆ καλῶ, καὶ ἐλθ-
 δεῖα τὸ εἶδος· ἐρᾶς δὲ τὸν Μένιπ-
 πον οἱ πολλοὶ ὦντο ὑπὸ γυναικὸς Ξέ-
 νου. τὸ ἢ γυναικίον, καλὴ τε ἐφαίνετο, καὶ
 ἰκανῶς ἀβρα, καὶ πλετεῖν ἐφασκεν.
 οὐδὲν ἢ τούτων ἄρα ἀπεχῶς ἢ, ἄλ-
 λα ἐδόκει πάντα. καὶ ἢ πλὴν ὁδὸν τῶ
 Ἰππὶ Κεγχρείας βαδίζοντι αὐτῷ μόνῳ
 φάσμα ἐντυχόν, γυνή τ' ἐγχετο, καὶ
 χεῖρα ξυψῆεν, ἐρᾶν αὐτῶ πάλαι
 φάσκουσα. Φοίνισσα δὲ ἔῃ, καὶ οἰκεῖν
 ἐν περασίῳ τῶ Κορίνθου, τὸ δεῖνα
 εἰποῖσα περασίον. ἐς ὃ ἐσπέρας, ἔφη,
 ἀφικομένῳ, ὡδὴ τε ὑπαρξεί μοῦ
 ἀδούσης, ἑ οἶνος, οἷς οὐπω ἔπιες· καὶ οὐ-
 δὲ δύτερασις ἐνοχλήσῃ σε. βιώσομαι
 δὲ καλῆ, ξυὼ καλῶ. τούτοις ὑπα-
 χθεῖς ὃ νεδύας· πλὴν μὲν ἢ ἄλλῳ
 φιλοσοφίαν ἐρῶτο, τῶ ἢ ἐρῶικῶν,
 ἢ ἢ ἢ ἐφοίτησε περὶ ἐσπέραν αὐτῆ. καὶ
 τὸν λοιπὸν χρόνον ἐδάμιζεν, ὡσπερ
 παιδικοῖς, οὐπω ξυικεῖς τῶ φάσμα-
 τος. ὃ ἢ Απολλώνιος ἀνδριαντοποιοῦ
 δίκῳ ἐς τῶ Μένιππον βλέπων, ἐ-
 ζωγράφε τὸν νεανίαν, καὶ ἐδεώρε.
 καταγοῖς δὲ αὐτὸν, σὺ μὲν τοι, εἶπεν,
 ὃ καλὸς τ', καὶ ὑπὸ τῶ καλῶν γυναι-
 κῶν θηροῦμεν, ὅφιν θάλλεις,

A nium ita esset affectus, sicut olim An-
 tisthenem erga Socratis sapientiā fe-
 runt fuisse dispositum, discendi cau-
 sa Apolloniū sequebatur, eius verba
 diligēter obseruans: amicos insuper,
 familiarésq. suos ad audiendū Apol-
 lonium compellebat: inter quos fuit
 Menippus Lycius, annos natus circi-
 ter viginti, & quinque: ingenio satis
 potens, corpore verò egregiè exerci-
 tatus; ita vt formosi Athletæ, libera-
 lísq. speciem præ se ferret. Hunc à pe-
 regrina muliercula pleriq. amari pu-
 tabát. Mulier verò satis pulchra, mol-
 lísq. apparebat, & diuitiis supra mo-
 dum abundans: quæ artificiosè, & o-
 stentationis tantum causa simulabā-
 tur. Fuerat autem eius familiaritatem
 hoc modo consecutus Menippus. Cùm
 aliquando solus Corintho ad Cenchræas
 proficisceretur, phantasma quoddam
 illi occurrit, quod se in mulieris
 speciem formauerat, atque manu
 apprehendens Menippum, iam dudum,
 inquit, se illius amore teneri: esse autē
 se genere Phœnissam, & in suburbano
 quodam iuxta Corinthum habitare; idq.
 etiam digito mōstrauit, dixitq. si vesperi
 cō ad me veneris, me cantantē audies,
 & vinum bibes, quale antea nunquā
 bibisti: neque te riualis turbabit vllus.
 Pulchra enim pulchro contenta viuā,
 & moriatur. His blandiciis allectus
 adolescēs in reliqua philosophia satis
 validus, amoribus tamen resistere
 impotens: vesperi ad mulierem venit:
 ac frequenter deinceps tanquam ad
 suas delicias veniebat ad mulierem,
 nondum quale id esset phantasma
 cognoscens. Hæc verò animaduertens
 Apollonius primò statuarij instar
 Menippum intuitus, diligenter ipsum
 designabat, & contemplabatur: vbi
 verò illū satis agnouisse visus est:
 O pulcher, inquit, & à pulchris
 mulieribus expetite, serpētem foues,

& te serpens fouet. Cùm talia verba Menippus admiraretur: Hoc propterea dixi, Apollonius inquit, quoniam mulierem habes, quæ vxor tua non est: quid vero, an te amari ab illa putas? Certè per Iouem, inquit; quandoquidè me vehementer amat. An igitur, inquit Apollonius, eā tibi connubio iunges? Iungam, respondit ille: gratissimū est enim amantē ducere. Quando igitur, inquit Apollonius, futuræ nuptiæ sunt? Ille autem: Cito, inquit, imò verò cras fortasse. Obseruās igitur conuiuij tempus Apollonius, cùm iam qui inuitati fuerant, conuenissent, & ipse eodem accedēs, Vbinam, inquit, mulier est, cuius causa cōuiuium celebraturi conuenistis? Tūc Menippus: Propè abest, inquit: atq; hæc dicens, cùm paulum erubisset, surrexit. Tūc Apollonius, Argentū hoc, inquit, & aurum, ceteraq; domus huius ornamenta, tuanc, an mulieris sunt? Mulieris, inquit ille. & semilaceram, crassāmq; vestem ostendens, Talia quædam mea sunt, inquit, ornamenta. Tunc ad eos, qui aderant, cōuersus Apollonius, Tάταλίη, inquit, hortos vidistis? qui apparent aliquid esse, cùm non sint? *Apud Homerum sanè, dixerunt. non enim in infernum descēdimus.* Tale certè, inquit, hunc omnem ornatum existimetis oportet. Neq; enim quæ apparet materia illa subest, sed materiæ duntaxat opinio est, & imago, vt autem verum esse agnoscat, quod dico, bona hæc spōsa vna est ex numero Lamiarū, quas aliqui laruas, aliqui lemures appellant. Sunt autem ad amorē, & Venerem pronæ, & humanas carnes vehementer expetunt, venerorum cupidine agitant eos, quos cupiunt postea deuorare. Illa hæc audiens, Age, inquit, meliora loquere: séque eius dictis offensam, ac perturbatam demonstrans, in philosophos paulò mordacius inuecta est, quasi semper nugarentur. Vbi verò aurea pocula,

A ἢ σὲ ὄφεις. θαυμάσαντος ὃ τῷ Μενίπῳ, ὅτι γυνή σοι, ἔφη, ὅτιν, οὐ γαμετή, εἶπε. ἡ δὲ, ἠγῆ ὑπὸ αὐτῆς ἐρεῖσθαι; ἢ Δί', εἶπεν, ἐπειδὴ διακείται πρὸς με ἐρεῖσα. καὶ γῆμαις δὲ αὐτῷ, ἔφη; χάριεν γὰρ αὐτῷ εἶναι τὸ ἀγαπῶσθαι γῆμαι. ἤρετο οὖν πηνίηα Θ γάμοι. θερμοί, ἔφη, καὶ ἴσως αὐρεῖ. B Ἰπφυλάξας οὖν τῷ συμποσίου καιρὸν ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ Ἰππίας τοῖς δαιτυμόσιν δῆψήκοισι, ποδ', ἔφη, ἢ ἄβρα, δι' ἡμῶν πίνετε; ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Μενίπῳ Θ. Ἐάμα ὑπανίστατο ἐρυθριῶν. ὃ δὲ δῆγυρος, καὶ χυσοῦς, καὶ τὰ λοιπὰ, οἷς ὁ ἀνδρῶν κεκόσμηται, ποτέρου ὑμῶν; γυναικός, ἔφη. τὰ μὰ γὰρ ποσαῦτα, C δείξας Θ εἰαυτὸν τείβωνα. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος Θ, τῷ Ταντάλου κήποις, ἔφη, εἰδέτε, ὡς ὄντες, ἐπὶ εἰσὶ; Ἰππὸς γὰρ ἔφασαν. οὐ γὰρ ἐς ἄδου γὰρ καταβάντες, ταῦτ', ἔφη, Ἐπυτονί Θ κόσμον ἠγεῖσθε. οὐ γὰρ ὑλὴ ὅτιν, ἀλλὰ ὑλῆς δόξα. ὡς δὲ γινώσκοιτε ὁ λέγω, ἢ χηρῆ νύμφη, μία τῶν ἐμπουσῶν ὅτιν, ἀς Λαμίας τε, καὶ μορμολυκίας Θ πολλοὶ ἠγροῦνται. ἐρῶσι δὲ αὐταί. Ἐ ἀφροδισίων μὲν, σαρκῶν ὃ καὶ μάλιστα ἀνδροπειῶν ἐρῶσι, Ἐ πάλλοσι τοῖς ἀφροδισίοις, οἷς αὐτῶν ἐξελωσι δαίσααδς. ἢ ὃ, ἄφῆμεν ἔλεγε, καὶ ἀπαγε. καὶ μυσάπειαδς ἐδάκει, ἀ ἠκουε καὶ πού ἀπέσκωπτε τῷ φιλοσόφοις ὡς αἰὶ ληροῦντες. ἐπεὶ μὲν τοι τὰ ἐκπώματα τὰ χυσοῦς,

καὶ ὁ δοκῶν δ' ἔργου, ἀνεμαῖα
 ἠλέγχθη, καὶ διέπλη τῶν ὀφθαλμῶν
 πάντα, οἰνοχόοι τε, καὶ ὀψοποιοὶ, καὶ
 ἢ τοιαύτη θεραπεία πᾶσα, ἢ φανί-
 σθησαν, ἐλεγχομένοι ὑπὸ τῶν Ἀπολ-
 λωνίου, δακρυόνη ἐώκει τὸ * φάρ-
 μα, καὶ εἰδὲτο μὴ βασανίζην αὐτὸ,
 μηδὲ ἀναγκάζην ὁμολογεῖν ὅ, τι εἶη.
 Ἰππικειμένου ᾧ, καὶ μὴ ἀνιέντος,
 ἔμπουσα τε εἶη, ἔφη, καὶ παρὲν ἡδ-
 ναῖς τῶν Μενίππου ἐς βρώσιν τῶν
 σώματος. τὰ γὰρ καλὰ τῶν σωμα-
 των, ἔνεα, σπεῖσθαι ἐνόμιζεν, ἐπει-
 δὴ ἀκραφνές αὐτοῖς τὸ αἷμα.

Γρ. ἐδοκεῖ τὸ
 φάρμακον

A & quod videbatur argentum inania, ventosaque ostensa ab oculis euanuere, pincernæque, & coqui, ac reliqua familia ab Apollonio conuicta disparuit: Lamia lachrymanti similis rogabat Apollonium, ne se torqueret, neve quid esset fateri cogeret. Cùmque ille acriter instaret, neque eam se dimissurum assereret, tandem sese Lamia cōfessa est, & voluisse Menippum voluptatibus explere, ut eius postea corpus deuoraret. Consueuisse enim pulchrorum & iuuenum hominum corporibus vesci, vbi ad summam sanguinis abundantiam peruenissent.

De Basso quodam, qui assidue de Apollonio maledicebat, item de legatis Lacedaemoniorum increpitis. De statua et robore Milonis. De statuaria. Tum de iuvene, qui sibi doctus esse videbatur.

CAP. IX.

ΤΟΔΤΟΝ τῶν λόγων γνωριμώτατον
 τῶν Ἀπολλωνίως τυγχάνοντα, ἔξ
 ἀνάγκης ἐμήκνω. γνωστοίσι μὲν
 γὰρ πλείοις αὐτῶν, ἅτε καθ' Ἑλλάδα
 μέσσην παραχθέντα. Ἑλλησδω δὲ
 αὐτὸν παρὰ λήφασιν, ὅτι ἔλοι ποτὲ ἐν
 Κορίνθῳ Λάμειν. ὅ, τι μὲν τὸ πρᾶτ-
 τουσαν, καὶ ὅτι ὑπὸ Μενίππου ταῦ-
 τα, οὐπω γνωστοίσι. ἀλλὰ Λάμει-
 δι τε, καὶ ἐκ τῶν κείνων λόγων, ἐμοὶ
 εἶρηται. τότε ἔπειθ' ἐπὶ Βάσσον διω-
 χθη τῶν ἐκ τῆς Κορίνθου. πατρα-
 λείας μὲν γὰρ εἶδ' καὶ ἐδοκεῖ, καὶ ἐπε-
 πίεσθε. Ἐφίαν ᾧ αὐτὸν κατεψύδετο,
 καὶ χαλινὸς ἐκ τῶν Ἰππικειμένων.
 λειδορούμενον ᾧ αὐτῶν ἀπέχετο ὁ Ἀ-
 πολλωνίου, οἷς τε ἐπέσειλεν, οἷς τε
 διλέχθη κατ' αὐτὸν. πάν γὰρ ὅσπ' ἐς
 eum habitis, partim etiam epistolis in eum conscriptis. Quicquid autem de eo

C HANC ego de Lamia narrationē, inter Apollonij gesta maximè notam, necessariò longiorem feci: Multi enim quòd factū fuit cognouere, ut pote quod in media Græcia celebratum est. Summatim verò narratum de illo est: omnes enim hoc duntaxat dixisse contenti fuerunt, quòd Lamiam Corinthi quandoque Apollonius deprehenderit. Quid autē egerit, & quo pacto Menippi gratia hæc fuerit operatus Apollonius, non omnes nouerūt. sed ego ex Damidis Apolloniūq. sermonib. ista retuli. Tunc quoq. aduersus Bassum Corinthium contentio orta est, qui cùm paricida habitus, conuictusq. esset, tamen Apollonij sapientiā vanam, falsamq. esse prædicabat. neq. frenū, aut moderationem ullam habuit in loquendo. Hunc conuitia, contumeliâsq. temerè fundētem cōpescuit Apollonius, partim disputationib. aduersus

tanquam parricidā scripsit, verum etiam proculdubio putandum est. Neque enim verisimile videtur talem virum conuitij causa falsum aliquid ausum fuisse dicere. In Olympiis autem ab Apollonio gesta sunt hæc. Cūm ei ad ludos proficiscenti Lacedæmoniorū legati obuiam venissent, hospitium, familiaritatēque pollicentes; essent autem habitu haudquaquā Laconico, sed molli, atque lasciuo; atque ipsi deliciis omnibus affluerent, acriter eos increpuit Apollonius. Vidēs enim homines expolitis cruribus, comis autem vnguento stillantibus, abrafis barbibus, vestitu insuper fluxo, ac molli. Ephoris talia nuntiare illos iussit, vt publicè balneorum *picis* vsu interdicto, & omnib. *cuis* deliciis propulsatis antiquam viuendi normam consuetudinēque reuocarent. Sic enim fore, vt corporum exercitationes, *libamina* & *sodalitia* apud eos florescerent, rediretq. sibiipso similis Lacedæmon. Vbi verò ipsos quæ domicuranda erant, emendasse cognouit, epistolam ex Olympiis ad eos scripsit Laconica scedula breuiorem, his verbis, Apollonius Ephoris salutem. Virorum quidem est non peccare, generosorum autem etiam peccantes sentire. Respicens autem Iouis Olympij templum. Salue, inquit, bone Iupiter, qui vsque adeo bonus es, vt te ipsum hominibus communices. Interpretatus quoque est, quid Milonis anea statua, & eiusdem habitus, staturaque significaret. Milo namque super discum positus simul vinctis pedibus inniti videtur: Sinistra autem malum punicum tenet: dextræ autem manus digiti recti, atque insertis similes apparent. Qui autem in Arcadia, Olympiisq. sermones feruntur, ij sunt.

A πατραλοίαν ἔλεγχυ, ἄληδες ἐδοκεῖ· μὴ γὰρ ἀν' ποτε τοῖονδε ἀνδρα εἰς λαιδορίαν ἐπέσειν, μηδὲ δὴ εἰπεῖν τὸ μὴ ὄν. τὰ δ' ἐν Ολυμπίᾳ τῶ ἀνδρὸς, ποιαῦτα· ἀνιόντι τῷ Ἀπολλωνίῳ ἐς Ολυμπίαν, ἐνέτυχον Λακεδαμονίων πρέσβεις ὑπὲρ ξυνοισίας· Λακωνικὸν δ' ἐδὲν ὡς αὐτῶν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἀβρότῳ αὐτῶν εἶλον, καὶ συβαρίδος
B μεσοὶ ἦσαν· ἰδὼν δ' ἀνδρας λείους τὰ σκέλη, λιπῶροὺς τὰς κόμας, καὶ μηδὲ χυεῖοις χρωμύοις, ἀλλὰ καὶ πλὴν ἐδῆτα μαλακοῖς, ποιαῦτα ὡς τοῖς Εφόροις ἐπέσειν, ὡς κείνοις κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, πλὴν τ' ἐπίπῃαν τῶ βαλανεῖων ἔξαιρουῦτας, ἔτασ' παρὰ βασιλείας ἔξελαυόντας, ἐς τὸ δὲ χαῖόν τ' ἀδισαμύοις πάντα· ὄδεν παλαῖσσαι τ' ἀνήσασθαι, καὶ σπονδαί, καὶ τὰ
C Φιλίππα ἐπανήλασε, καὶ ἐχέμετο ἡ Λακεδαίμων ἐαυτῇ ὁμοίᾳ· μαδῶν δ' αὐτοῦ τὰ οἴκοι διορθωμύοις, ἐπεμψεν ἑπιστολῶν ἀπ' Ολυμπίας βραχυτέραν τῆς Λακωνικῆς σκυτάλης· ἐστὶ δ' ἡδε· Ἀπολλώνιος Εφόροις χαίρειν. Ἀνδρῶν, τὸ μὴ ἀμδρτεῖν χυναίων δ', ἔτασ' ἀμδρτόντας ἀμδρτεῖν. ἰδὼν δ' ἐς τὸ ἔδος τὸ ἐν Ολυμπίᾳ, χαίρει, εἶπεν, ἀλλὰ δε Ζεῦ· σὺ γὰρ ἔπῳ π' ἀγαθὸς, ὡς ἔτασ' κοινωῖσαι τοῖς ἀνδρῶσι. ἔξηγήσατο δ' ἔτασ' χαλκοῦ Μίλωνα, καὶ τῶ λόγον ἔτασ' πρὸ αὐτῶν γήματος. ὁ γὰρ Μίλων, ἐσαναίμεν ἑπὶ δίσκῳ δοκεῖ, τῶ πόδε ἀμφω συμβεβληκῶς· πόδῳ δ' ἐξυτέρι τῆ ἀριστερῆ· ἡ δεξιά δ', ὄρδοι τ' χυρὸς κείνης οἰδακτύλοι, ἔτασ' οἰδ' δειρόντες. Ὁ μὲν δὴ καὶ Ολυμπίαν τε, καὶ Ἀρκადίαν λόγοι.

Ἰσθμίου ἀθλητῶν ἰσοροδοσι τῆτον, ἀτρεπίον
 γυμνάσιον, καὶ μὴ ἐπιβραδυνῶσαι ποτε
 τῶν χερῶν, ἐν ᾧ ἔστι. δηλαδὲ δὲ, τὸ μὲν
 ἀπὸ τῆς δακτύλων, ἐν τῇ ξυνοχῇ
 τῆς ῥόας τὸ μὴ δὲ ἀνὰ χροῦναι ποτὶ ἀπὸ
 ἀλλήλων αὐτῶν, εἴ τις πρὸς ἕνα αὐ-
 τῶν ἀμιλλᾶτο, τῶν τὰς διαφορὰς ἐν
 ὀρθοῖς τοῖς δακτύλοις, ἢ ξυνηρμόατος.
 πλὴν ταυρίαν ἢ, ἢ ἀναδείτῃται, σωφρο-
 σωῆς ἡγεῖται ζύμβολον. ὁ ἢ Ἀπολλ-
 λώνιος, Ἰσθμίου μὲν, εἶπεν, Ἰππινενοῦ-
 δαι ταῦτα. Ἰσθμίου τῶν ἢ τὰ ἀλη-
 θέστερα. ὡς ἢ γινώσκοντες Ἰσθμίου τῶν
 Μίλωνος, Κροτωνιάται τὸν ἀθλητῶν
 τῆτον ἱερέα ἐσήσαντο τῆς Ἡρας. πλὴν μὲν
 δὴ μίτρῃ οὐκ, πρὸς τὴν νοεῖν, πρὸς τὴν Ἰπ-
 πινενοῦ, ἐπὶ μνημονύσας ἱερέως ἀν-
 δρός; ἢ ῥόα δὲ μόνη, φυτὸν τῆς Ἡρας
 φύεται. ὁ δὲ Ἰππινενοῦ τοῖς ποσὶ δισκοῦ, C
 Ἰππινενοῦ ἀσπίδος βεβηκῶς ὁ ἱερεὺς, τῆς Ἡρας
 ἔχειται. τοῦ τῶν ἢ ἢ δὲ ξιά σημαίνει.
 τὸ ἢ ἔργον τῶν δακτύλων, ἢ μὴ πῶ
 διεσῶς, τῆς δεξιᾶ ἀγαλματοποιῶν
 ποσειδέω. παρατυγχάνων ἢ τοῖς
 δρωμένοις, ἀπεδέχετο τῆς Ἡλείων ὡς
 ἐπεμνημονεύτο τῶν αὐτῶν, ἢ ξυνοχῆ
 σμῶν ἔδρων. μείον τε οὐδὲν, ἢ ἀγῶ-
 νισμῶν τῶν ἀθλητῶν κείνεατος ὄν-
 το, ἢ μὴ ἐκόντες πρὸς, μὴ ἀκόντες ἀ-
 μνημονεύοντες ἐρομένων δὲ αὐτῶν
 τῶν ἐπαίρων, πῶς τοῖς Ἡλείοις ποσει-
 δῶν διάδοσαν, τῶν Ὀλυμπίων ἡγεῖτο.
 εἰ μὲν Ἰσθμίου, ἔφη, ἐκ οἶδα, Ἰσθμίου
 μὲν τῶν. ὡς δὲ καὶ διεβέβητο πρὸς
 τοῖς οἰομένοις ξυνηρμόατος, ἢ ἀμαθείς
 verò esse ipsos manifestè video. Quo pacto autem sit calumniatus eos, qui re-
 rum gestarū scriptores esse putantur, & amentes ostenderit eos, qui supra vires

A Aiunt enim hunc Athletam fuisse
 adeò robustum, vt in loco vbi se-
 mel constitisset firmus, immobilis-
 que ita permaneret, vt inde nulla
 posset vi dimoueri: Mali verò pu-
 nici compressionem, firmitudinem,
 tenacitatēmq. digitorum ostendere.
 Quòd autem digiti recti ab inuicem
 distrahi non possent, si quis etiam
 summis viribus certasset, declarari
 aiebant ex rimis, quæ ad certam nor-
 mam compositæ inter distantes di-
 gitos conspiciuntur. Viētam autem,
 qua caput redimitus est, temperan-
 tiæ suæ indicium esse putant. Sed
 hæc, inquit Apollonius, sapienter
 profectò sunt excogitata. Ego ta-
 men sapientiora esse censeo, quæ
 sunt veriora. Vt igitur sciatis, quid
 veritatis Milonis habitus contineat,
 me audite: Crotoniatæ hunc Athle-
 tam Iunonis sacerdotem instituē-
 re, ex quo sine alia interpretatio-
 ne satis apparet, quid mitra signi-
 ficet, cùm sacerdotem illum esse
 dixerim. Arbor autem malus puni-
 ca sola in Iunonis honorem plan-
 tatur. Qui autem pedibus subiaceret
 discus, ostendit breui scuto super-
 stantem sacerdotem Iunoni sacri-
 ficare consueuisse, quod manus et-
 tiam dextra significat. Digitorum
 verò non multum distantium in-
 ter se figuram antiquæ artis statua-
 riæ opus esse dicebant. Cùm faci-
 endis sacrificiis interuenisset, of-
 fendit Elienses egregiè ornatos cum
 magno suarum sedium apparatu,
 ex eoque nihilò minoris existima-
 tum iri putabant, quàm qui in ludis
 erant certaturi Athletæ. Interrogan-
 tibus itaque sociis Apollonium, quid
 de Eliensium dispositione erga ludos
 Olympicos sentiret: Sapientes, in-
 quit, necne sint ignoro. Sophistas

D

aliquid scribere aggrediuntur, ex iis quæ dicentur, euadet manifestum. Adolescens quidam, qui sibiipfi sapiens esse videbatur, Apollonio circa templum deambulanti occurrens, Cras, inquit, velim me conuenias: volo enim præclari aliquid tibi legere. Interroganti Apollonio quidnam sibi lecturus esset: Orationem, inquit ille, quam pro Ioue composui. atque hæc dicens, illam sub veste occultam ostendit. Iocatus autem in voluminis magnitudine Apollonius, Quidnam, inquit, est quod in Ioue laudas? an eum fortè laudas, qui in hoc templo est, nihil ei simile in vniuersa terra esse dicens? Hoc ipsum laudo, inquit, adolescens, & præter hoc alia multa. Horas enim & quæ in terra sunt, quæque etiam super terram, & ventos, & astra omnia Iouis esse dico. Videris mihi, inquit Apollonius, egregius laudator. Is certè sum, inquit adolescens, vsque adeò, vt podagræ laudes scripserim, præterea surditatis, ac cæcitat. At verò, inquit Apollonius, nec hydropisis, nec catarrhus tua carere debuerat sapientia: sed hæc quoque oportuit laudari: quamuis fuerit melius, vt mortuos etiam laudibus prosequens, ægritudinum, quibus interiere laudes percurras. Minus enim dolebunt defunctorum parentes, ac filij, ceterique propinqui cum talia legerint. Animaduertens inde Apollonius adolescentem parumper oratione sua cohibitum. O tu, inquit, laudator: O rerum gestarum scriptor, vtrum censeres laudatorem melius, quæ nouit, an quæ non nouit, posse laudare? Tum ille, Quæ nouit, inquit. quonam enim pacto quæ non nouit laudare quisquã potest? Num igitur, inquit Apollonius, de patris tui laudibus quicquam scripsisti? Volui, inquit ille: sed quoniam mihi

A ἡρώϊτο τοὺς ἀπλομένους λόγους μείζονος, ὑπὸ χιτῶνος μαθεῖν ἐκ τῆς δεξιᾶς. μειράκιον γὰρ δοκίμοσφι ἐντυχὸν αὐτὰ πρὸς τὸ ἱερόν, συμπεροθυμήθη μοι, ἔφη, αὐρεῖ. ἀναγώσομαι γὰρ ἡ. τῶ δὲ Ἀπολλωνίου ἐρομένου ὁ, ἡ ἀναγώσοιτο, λόγος, εἶπε, ζωτέτακται μοι ἐς Δία. καὶ ἅμα ὑπὸ τῆς ἱματίου ἐπεδείκνυ αὐτῷ, σεμνωμένῳ τῇ παχύτητι τῆς βιβλίου. πῶ οὖν, ἔφη, ἐπαμύνησθαι τῶ Διὸς, ἢ τὸν Δία ἐνταῦθα, καὶ ἄλλο μὴ εἶναι τῆς ἐν τῇ γῆ ὁμοίῳ; ἔ τῶτο γὰρ, ἔφη. πολλὰ δὲ πρὸς τούτου, καὶ ἐπὶ τούτων ἔτρα. καὶ γὰρ αἱ ὥραι, καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ, καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς γῆς, καὶ ἀνέμοις, ἔ ἀστρα, Διὸς πάντα. ὁ δὲ Ἀπολλωνίος, δοκεῖ μοι, εἶπεν, ἐκωμιαστικός ἡς εἶναι σφόδρα. διὰ τῶτο, ἔφη, καὶ ποδαγρῶν ἐγκωμιὸν πῶ μοι ζωτέτακται, καὶ τῶ τυφλὸν ἴνα, ἢ κωφὸν εἶναι. ἀλλὰ μὴ δὲ τῶ ὑδέρους, εἶπε; μὴ δὲ τῶ κατὰ ῥοῖς ἀποκλήρυττε τῆς σεαυτοῦ σφίαις, εἰ βούλοιο ἐπαμύνην ταῦτα. βελπίων δὲ ἔση, ἔ τοῖς ἀποθήσκοισιν ἐπόμην, καὶ δειῶν ἐπαμύνοισι τῶ νοσημάτων, ὑπὸ ὧν ἀπέθανον. ἢ πῶ γὰρ ἐπὶ αὐτῶ ἀνιάσονται πατέρες τε, καὶ παῖδες, ἔ ἀ ἀγχοῦ τῶ ἀποθανόντων. κεχαλιωμένον δὲ ἰδὼν τὸ μειράκιον ὑπὸ τῶ λόγου, ὁ ἐκωμιάζων, εἶπεν, ὦ ζυγροφῶ, πότῳ ἀ οἶδεν ἐπαμύνησθαι ἀμεινον, ἢ ἀ ἐκ οἶδεν, ἔφη. πῶς γὰρ ἀνὴρ ἐπαμύνησθαι ἀ ἐκ οἶδεν; πῶ πατέρα οὖν ἢ δὴ ποτὲ σάου ἐπήνεσας; ἐβουλήθη, εἶπεν. ἀλλ' ἐπει

μέγας τέ μοι δοκεῖ, καὶ γυναικῶν
ἀνδρόπων, ὧν οἶδα, καὶ κάλλιστος,
οἶκόν τ' ἱκανὸς οἰκῆσαι, ἔθφία ἐς
πάντα χεῖρα, παρῆκα ἔς αὐ-
τὸν ἔπαυον, ὡς μὴ αἰχμῶναιμι
πατέρα λόγῳ ἤπνοι. δυσχεράνας οὖν
ὁ Ἀπολλώνιος. τούτῳ ἰσθὺς οὖν
φορπκοῖς τ' ἀνδρόπων ἔπαυον, εἴτα
ἔφη, ὦ κάθαρμα, μὴ πατέρα
τὸν σαυτῶν, ὃν ἴσα καὶ σαυτὸν γινώ-
σκεις, ἐκὶ δὲ οἶδ' ὅτι ἀνὴρ ἱκανῶς ἔπαυ-
νέσαι τὸν δὲ ἀνδρόπων, καὶ θεῶν πα-
τέρα, καὶ δημιουργὸν τῶν ὅλων, ὅσα
πρὸς ἡμῶν, ἔθ' ὑπὲρ ἡμᾶς ὄβρι, δύκω-
λως οὕτως ἐκωμιάζων, οὐθ' ὃν ἔπαυ-
νεῖς δέδισας, οὐτε ζωίεις ἐς λόγον
καθιστάμενος μείζονα ἀνδρόπου;

re, multò quàm sint homines, perfectiore sermonem abs te fieri?

*De quibusnam rebus habita orationes fuerint ab Apollonio in Olympiis. Tum quid
à Laconicis sacerdotibus Lacedamonem profectus, interrogatus fuerit. Deinde quare
infortunati habendi sint mercatores.*

CAP. X.

Αἰδέσθω ὀλυμπία διαλέξεις
τῷ Ἀπολλωνίῳ πρὸς τῶν χει-
σιμωπῶν ἐγίνοντο, πρὸς ἑθφίας
τέ, καὶ ἀνδρείας, καὶ σωφροσύνης,
καὶ καθάρταξ, ὅποσα δρεταῖ εἰσι
πρὸς τῶν δότων δότῳ τ' κρηπίδος τῆς νεῶ
διελέγετο, πάντας ἀπλήτων, οὐ τῆς
διδουοίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ιδέαις
τῆς λόγου. πρὸς πάντες οὖν Ἰλακε-
δαμόνιοι, ἔξονον τὸ πρὸς τῷ Διὶ ἔποι-
οῦντο, καὶ τ' οἶκοι νέον πατέρα, βίβ-
τε νομοδέπλω, καὶ γερόντων γέρας. ἐρο-
μήνου ἰ Κορινθίου πινὸς καὶ ἀχθη-
δὸνα, εἰ καὶ θεοφανία ἐπ' αὐτῶν ἄξοσι,

A visus est omnium, quos vnquam no-
uerim virorum, generosissimus, pul-
cherrimus, & optimus rei familiaris
gubernator, & vt summam dicam,
in rebus omnibus sapientissimus, lau-
dationem eius scribere destiti, veri-
tus ne parenti dedecus potius quàm
honorem afferrem, si oratione eius
meritis inferiore in eo laudando v-
terer. Accensus igitur indignatione
Apollonius, quod illi aduersus im-
portunos euenire plerunq. solebat: O
scelestè, inquit, an igitur patrè tuum,
quem æquè ac te ipsum nosti, suffi-
cienter pro meritis laudare diffisus
es? hominum verò ac Deorum pa-
trem, & huius vniuersi opificem, &
omnium, quæ apud nos, quæve etiã
supra nos existunt, autorem tam fri-
gidè, imperfectèque laudare non du-
bitasti, nec eum ipsum, quem lau-
dabas, veritus es; nec intellexisti de

re, multò quàm sint homines, perfectiore sermonem abs te fieri?

D Isputationes in Olympiis ab A-
pollonio de reb. vtilissimis ha-
bitæ sunt, vt puta de sapientia, forti-
tudine, temperantia, &, vt summa-
tim dicam, de virtutibus vniuersis:
de quibus in templi crepidine stans
disputabat. Omnes qui audiebant
stupefaciēs non solum grauitate sen-
tentiæ, sed etiam orationis sua-
uitate. Adstantes igitur Lacedæ-
monij publicè sibi hospitem penes
Iouem illum fecere & iuniorum
qui domi erant parentem, & vitæ
institutorem, & seniorum hono-
rem ipsum appellantes. Interrogan-
te autem quodam Corinthio, qui
dolenter talia ferebat, an etiam di-
uinos honores illi decreturi essent,

& libentissimè quidem decernemus, responderunt legati. Verùm Apollonius inuidiam cauens, à tali proposito illos reuocauit. Postquam Taygeto superato bene cultam Lacedæmonem, & Lycurgi instituta rectè seruari conspexit, non iniucundum fore putauit Lacedæmoniorum magistratus conuenire, & quæcunque vellent interrogandi præbere facultatem. Aduenientem igitur primò interrogarunt quo pacto coli Deos oporteret. quibus ille, Perinde inquit, ac dominos. rursus quomodo heroas; Tanquam Patres, respondit. Tertio verò interrogatibus quomodo homines colendi essent, Non Laconica est, inquit, interrogatio. Rursus autem interrogantibus, quid de legibus suis sentiret: Idem, inquit, quod de optimis magistris, qui multum sanè probantur, si discipuli negligentes non fuerint. Interrogantibus adhuc quid de fortitudine cōsuleret, Quomodo enim, inquit, vos vtimini fortitudine. Erat eo tempore Lacedæmonius quidā adolescēs in iudicio accusatus, quòd erga patrios mores iniustum aliquid perpetrasset. Hic autē ortus erat è stirpe Callicratidæ qui Lacedæmoniorū classi apud Arginusas præfuerat. Is adolescēs navigationis cupiditate captus patriæ cōmodis posthabitis naues fabricauerat, quib. Carthaginē primò, dein in Siciliam nauigauerat. Audiens igitur Apollonius ipsum eo crimine accusatum, graue putauit circumuentum iudicio adolescentem negligere. Igitur ad se vocatum quid cūris, cogitationibusque tam plenus esset, interrogauit. Cui adolescens: Quia publicè, inquit, accusatus sum, quòd nauigandi studio deditus publica negotia non tractem. Tunc Apollonius inquit, Patérne an auus tuus nauta fuit? Minimè, inquit ille, sed gymnasiolorum principes, & Ephori,

A νῆ πὼ σιῶ, ἔφη, ἔτοιμά γε*. ὁ δὲ Α-
 πολλῶνι Θ, ἀπήγγυ αὐτῶν τῶν ποί-
 των, ὡς μὴ φθονοῖτο. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ-
 βας τὸ Ταύγετον, εἶδεν ἐνέργον Λα-
 κεδάμονα, καὶ τὰ Λυκούργου πά-
 τρια δὲ ἀσπίοντα, οὐκ ἀνδρῆς ἐνό-
 μισε τὸ καὶ τοῖς τέλεσι τῶν Λακε-
 δαμονίων ξυγκένεσθαι, ὡς ὧν ἐρο-
 τῶν ἐβούλοντο. ἤροντο οὐδ' ἀφικόμε-
 νον, πῶς θεοὶ δεραπυτέοι. ὁ δ', εἶπεν,
 ὡς δεσπότην πάλιν ἤροντο, πῶς ἥρωες,
 ὡς πατέρες. τείτον δ' ἐρομύρων, πῶς
 δ' ἀνδροποι, οὐ Λακωνικόν, ἔφη, τὸ
 ἐρώτημα. ἤροντο καὶ ὁ, ἡγήροτο τῶν
 ὡς αὐτοῖς νόμοις. ὁ δὲ, εἶπεν, δρι-
 σοὺς διδασκάλους. Θ διδασκαλοὶ δ'
 βύδοκμησοῖσιν, ἢ μαθητῶν μὴ
 ῥαθυμῶσιν. ἐρομύρων δὲ αὐτῶν ἢ πρὶ
 ἀνδρείας ξυμβελάβοι, καὶ ἢ, ἔφη,
 τῆ ἀνδρεία χησέσθε; ἐτύχανε δ' ὡς
 Θ χρόνον τῆτον, νεανίας Λακεδαί-
 μονι Θ αἰπῶν ἔχων ὡς αὐτοῖς, ὡς
 ἀδικῶν ὡς τὰ ἡδῆ. Καλλικρατίδα
 μὲν γὰρ ὡς δριγνούσας ναυαρχή-
 σαντος ἐχρονος ναυκλείας δ' ἤρα,
 καὶ οὐ προσεῖχε τοῖς κοινοῖς, ἀλλ' ἐς
 Καρχήδονα δ' ἐπέλα, καὶ Σικελίδω,
 ναὶς πεποιημύρος. ἀκούσας οὐδ' κέ-
 νεσθαι αὐτὸν ἴπῃ πούτω, δεινὸν ὡς ἡδῆ
 ὡς εἰδῆν Θ νεανίδω ὑπαχθέντα ἐς
 δὲ κίω. Θ, ὡς λῶσε, ἔφη, ἢ πεφρονλι-
 κῶς παρῆς, ἢ μεσὸς ἐννοίας; ἀγῶν,
 εἶπεν, ἐπήγελά μοι δημόσιος, ἐπειδὴ
 πρὸς ναυκλείαις εἰμι, Θ τὰ κοινὰ ὡς
 ἀσπίω. ἢ πατὴρ δὲ σοι ναύκληρος ἐ-
 χρέτο, ἢ πάππος; ἀπαγε, εἶπε γυμνα-
 σίαρχοι γὰρ, Θ Εφοροὶ, ἢ πατρὸνόμοι
 Θ rectores maximis reipublicæ dignitatib.

πάντες. Καλλικρατίδας ὃ ὁ πρόγονος, καὶ τῆς ναυαρχισανίων ἐγγυέτω. μὴ, εἴ-
 φη, τὸ δρυγινούσας λέγεις; ἐκεῖνον, εἶ-
 πε, τὸ ἐν τῇ ναυαρχίᾳ δόποδανόντα. εἴτ'
 ἐν δὲ βάλῃ σοι, εἶπε, τὸ δαλαπιδῶν ἢ τε-
 λυτῆς ὡς ὄντος; μά Δί', εἶπεν, οὐ
 γὰρ ναυμαχίῶν γε πλέω. ἀλλ' ἐμπο-
 ρόν γε, ἔναυκλήρων κακοδαμμόνεσε-
 ρόν τε ἐρεῖς ἔθνος; ὡς ὅσον μὲν ὡς ἐνο-
 σοδοσι, ζητουῦντες ἀλλοθεν κακῶς πρᾶτ-
 τουσιν· εἴτα ὡς ἔξένοις, καὶ καπήλοις
 δυνάμιχθέντες, πωλοῦσι τὸ καὶ πωλῶν-
 ται· ἔτι τοκοῖς ἀνοσίτοις τὰς αὐτῶν κε-
 φάλας ὑποπέντες, ἐς τὸ δρυγαῖον
 ἀπὸ δόδοις. καὶ μὲν δὲ ὡς ἀπώσιν,
 διπλοῖ ἢ ναῖς· ἔτι πολὺ ποιουῦνται
 λόγον, τὸ μῆτε ἐκόντες ἀνατρέψαι,
 μῆτε ἀκόντες. εἰ δὲ ἢ ἐμπορία ὡς
 τὰ χρέα οὐκ ἀναφείρωτο, μεταβάν-
 τες ἐς τὰ ἐφόλκια, ὡς ὡσαύτοι
 τὰς ναῖς· καὶ ἕτερον ναυταβίον,
 θεοδ' ἀνάγκη εἰπόντες ἀδεώτατα, ἔ-
 οὐδὲ ἀκόντες αὐτοὶ ἀφείλοντο. εἰ ὃ ἔ-
 μή ποιοῦν ἢ τὸ δαλαπιδουρῶν τὸ
 καὶ ναυτικὸν ἔθνος, ἀλλὰ τότε Σπάρ-
 τὰ πῶν ὄντα, καὶ πατέρων γεγονότα,
 οἱ μέστω ποτὲ πῶν Σπάρτῃ ὡκη-
 σαν, ἐν κοίλῃ νηὶ καίσασαι, λήθει μὲν
 ἔχον τὰ Λυκούργου τε, καὶ Εφίτου,
 Φόρτου ὃ μνήμονα, καὶ ναυτικῆς ἀκρι-
 βολογίας, πῶν αἰχμῶν ἀπέστιν; εἰ γὰρ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, πῶν γουὶ Σπάρ-
 τῃ αὐτῷ ἐδὲ ἐνδυμείδασαι, ὡς ὁ-
 πότε μὲν τῆς γῆς εἶχετο, οὐρανομήκη
 δόξασαν· ἐπεὶ ὃ τῆς θαλάττης ἐπέ-
 θυμησε, βυθιδείσασαι τὸ, καὶ ἀφαι-
 δεῖσαν, οὐκ ἐν τῇ θαλάττῃ μόνον,

A omnes perfuncti. Callicratidas au-
 tem proavus meus, & classis præfe-
 ctus extitit. An tu, inquit Apollo-
 nius, illum dicis, qui apud Arginu-
 fas classi præfuit Lacedæmoniorum?
 Istum ipsum, inquit adolescens, qui
 etiam in ea præfectura diem obiit.
 Nōne igitur nauigandi cupidita-
 tem abstulit tibi mors proavi tui?
 Sanè, inquit ille: neque enim ego
 pugnandi causa nauigo. *an verò mi-
 serior vlla gens est quàm negotiatorum,
 & nauicularia deditorum?* Primum
 enim huiusmodi homines omnes
 nundinas circumeunt, ut quàm mi-
 nimo emant, quæ sibi sunt opus:
 deinde cum hospitem conciliatori-
 bus, & cauponibus degentes assidue
 aliquid emunt, venduntque & sce-
 leratis vsuris capita supponentes,
 ad *priscum malum* festinant. Quòd si
 res prosperè successerint, bene na-
 uigat nauis, & multus illis vbique
 C est sermo, quòd neque inuiti, ne-
 que volentes vnquam *damnum acce-
 perint*: sin ex mercatura non con-
 sequantur vtilitatem, minora nauig-
 ia conscendentes naues perfrin-
 gunt, & causam in Deos impiè re-
 ferentes, non inuiti alienis opibus
 potiuntur. Quòd si etiam tale non
 esset maritimum, ac nauticum ge-
 nus, nōne summo dedecori tribue-
 tur virum Spartiatam, his parenti-
 bus ortum, qui in media Sparta vi-
 tam duxerunt, in concaua nauì lati-
 tantem, oblitum Lycurgi Ephitique
 D & cæterorum Spartiatarum, de *sarci-
 nis*, nauiculâq. sollicitum esse? Quòd
 si nihil aliud saltem Spartam ipsam
 cogitare oportet, quandiu terre-
 stribus negociis intenta fuit, ad cælum
 vsque gloriam extendisse: post-
 quam verò maritimis studiis sese de-
 dit, in profundo mersâ, & propemo-
 dû extinctâ esse, non in mari solum,

verumetiam in terra. His verbis ut- que adeo commotus est adolescens: ut defixis ad terram oculis vehementer ploraret, quod tantum a suis maioribus degenerasset; pollicereturque se continuo naues, ubi vixerat, venditurum: cumque in eo persistentem animaduertisset Apollonius, ad Ephoros duxit, atque ut iudicio absolueretur, ab iisdem impetrauit.

A ἄλλα κὲ ἐν τῇ γῆ τούτοις Ἰνεανίαν οὕτω διεχέροσατο τοῖς λόγοις, ὡς νύβσαντα αὐτὸ ἐς τὴν γῆν κλαίειν, ἐπεὶ ποσῶτον ἠέκασεν ἀπολελεῖφθαι τὴν πατρίδα. ἀποδοῦναι ἢ τὰς ναῖς, ἐν αἷς ἔζη. καθεσῶτα ἢ αὐτὸν ἰδὼν ὁ Ἀπολλώνιος, ἔπειθ' ἠρώτησε τὸν ἄσασαζόμενον, κατήγαγε ὧρὰ τοῦ Εφόρου, καὶ ὤρηθησατο τὴν δίκην.

De epistola Imperatoris ad Lacedamonios, et somnio Apollonij: et quod in Cretam nauigarit. Hinc de Malea, Cydonia, Gnoso, Labyrintho, Minotauro, Cortina, Ida, templo Leuenao, leone Rhea matris, terramoto ingenti: insula terramoto exorta.

C A P. XI.

ILLUD quoque inter ea quæ apud Lacedamonios gessit, memoratur. Romanorum Imperator per epistolâ grauer Lacedamonios accusabat, quod libertate nimium abutentes, aliis contumelias afferrent. Id autem eius opera, qui Græciæ præerat euenisse intelligebant Lacedamonij. Erat igitur magna apud eos ambiguitas, atque inter se dissidebant Spartiata, utro modo rescribere satius esset, an sese de obiectis purgando, regis iracundiam placarent; an constanti magnoque animo illius dicta contemnerent. Igitur huius rei consiliarium adhibuerunt Apollonium, epistolæ sententiam ei narrantes: qui postquam inter se dissidentes illos animaduertit, in medium procedens breuiter in hunc modum locutus est: Palamedes literas inuenit, non scribendi solum causa, sed ut etiam cognoscere quisque posset, quæ scribenda non essent. Hoc modo Lacedæmoniis suasit, ne nimium audaces, neve rursus supra modum pauidos in scribendo se ostenderent. Mansit autem Spartæ, post Olympia quoad

B ΚΑΙ ΚΕΙΝΟ ἦν ἐν Λακεδαίμονι, Ἰππολὴ ἐν βασιλείᾳ Λακεδαμονίοις ἦλθεν, Ἰπίπληξιν ἐς τὸ κοινὸν αὐτῶν φέρουσα, ὡς ὑπὲρ πλεῖστον ἐλευθερίαν ὑβρίζοντων. ἐν διαβολῶν δὲ τῆς τῆς Ἑλλάδος δέχοντος, ἐπέσαλτο αὐτοῖς ταῦτα. οἱ μὲν δὲ Λακεδαμονιοὶ, ἀπορία εἶχοντο, κὲ ἠσπῆθη πρὸς ἑαυτῶν ἡεῖν, εἴτε γὰρ παραιτουμένοις πλεῖστον ὄργων τῆς βασιλείας, εἴτε ὑπὲρ φρονουῦτας Ἰππέλλειν. πρὸς ταῦτα ζυμβουλον ἐποίουν τότε ὁ Ἀπολλώνιος τῆς Ἰππολῆς ἡδοῖς. ὁ δὲ, ὡς εἶδε τε διεσπῆκῶτα, παρήλθεν ἐς τὸ κοινὸν αὐτῶν, ἔπειθ' ἐβραχυλόγησε. Παλαμήδης δὲ ἔγραμματα ἐχέουσα τῆς γράφει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρῶς τῆς γνώσκων, ἀ δὲ μὴ γράφειν οὕτω μὲν δὲ Λακεδαμονίοις ἀπήγαγε, τῆς μήτε θεοσεῖς, μήτε δειλοῖς ὀφθῆναι. διατείνας δὲ ἐν τῇ Σπάρτῃ μὲν πλεῖστον Ὀλυμπιαν ἡεῖν

νον, ὡς ἐτελεύτα ὁ χιμῶν, Ἰπὶ Μα-
 λέω ἦλθεν ἔρχομένου ἤρθε, ὡς ἐς
 πλὴν Ρώμην ἀφῆσαν· διανοομένω
 δὲ αὐτὰ ταῦτα, ἐχμύετο ὄναρ ποιόν-
 δε. Ἐδοκεῖ γυναικὶ μεγίστω τε, καὶ
 πρεσβυτάτῃ περὶβάλλειν αὐτὸν, καὶ
 δεῖσθαι ὅτι ξυγινέσθαι, πρὶν ἐς Ἰτα-
 λοὺς πλῦσαι. Διὸς ὃ ἐστὶ ἡ Ἰσθρὸς
 ἔλεγε· καὶ ἡ αὐτῇ σέφανθε, πάντ'
 ἔχων τὰ ἐκ γῆς, καὶ θαλάσσης. Λογι-
 σμὸν ὃ αὐτὰ διδοὺς τὸ ὄψεως, ξυνη-
 κεν ὅτι πλῦσεία ἐς Κρήτην περὶτε-
 ρον, ἡ Ἰσθρὸν ἠγούμθα τῆς Διὸς,
 ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ἐμαβύθη. ὁ δὲ σέ-
 φανθε, ὅτι ἄλλω ἴσως δηλώσει νῆ-
 σον. οὐσῶν ὃ ἐν Μαλέα νηῶν πλῆθ-
 ων, οἱ ἐς Κρήτην ἀφῆσαν ἐμύθη,
 ἐπέβη ναυῶν ἀποχεῶσαν τῷ καιρῷ.
 κοινὸν δὲ ἐκάλει τοὺς τε ἐταίρους, καὶ
 ὅτι τῶν ἐταίρων ἄλλοις δούλοις. οὐ-
 γὰρ σκίνοις περὶ ἑαυτῶν· περὶ ἀσπλῦ-
 στας δὲ Κυδωνία, καὶ περὶ ἀσπλῦ-
 στας ἐς Κνωσὸν, ὅτι μὲν Λαβύριν-
 θον, ὅς ἐστι δαίμων, ξυνεῖχε δὲ οἰ-
 μαί ποτε τὸν Μινώταυρον, βελομέ-
 νων ἰδεῖν τῶν ἐταίρων, σκίνοις μὲν
 ξυνεχώρη τῆς αὐτῶς δὲ, ἐκὼν ἔφη
 θεατῆς γυναικὸς τῆς ἀδικίας τῆς Μίνω.
 περὶ δὲ Ἰπὶ Γόρτυναν, πόδα τῆς
 Ἰδης. ἀνελάθων οὐκ, καὶ τοῖς θεολογου-
 μένοις ἐντυχῶν, ἐπορεύθη ἐς τὸ ἱερόν
 τὸ Λεβυμαίον· ἐστὶ δὲ Ἀσκληπιόδ. ὅτι
 ὡσπερ ἡ Ἀσία ἐς τὸ Πέργαμον, οὐ-
 πως ἐς τὸ ἱερόν· ἐστὶ ξυνεφοῖτα ἡ Κρή-
 τη. πολλοὶ ὃ καὶ Λιβύων ἐς αὐτὸ πε-
 ραιχύνται. καὶ γὰρ τῆρα πηλὸν πρὸς τὸ Λι-
 βυκὸν πέλαγος· καὶ γαυῶν τῆς Φαισόν,

κ. ἐταίρων
 δου.

A hyems transiret. Veris autem prin-
 cipio ad Maleam profectus est, eo
 consilio ut inde Romam transmit-
 teret. Hæc autem cogitanti som-
 nium huiuscemodi apparuisse tra-
 dunt. Visa est mulier statura ma-
 xima, & ætate vetustissima, illum
 amplecti, rogareque, ut se antea
 conueniret, quàm nauigaret in I-
 talias. Aiebat autem se Iouis nu-
 tricem esse, coronamque gerebat
 terrestribus omnibus, maritimis-
 que diuitiis ornatam. Cùm igitur
 somnium diligentius examinaret,
 nauigandum sibi prius esse in Cre-
 tam percepit: ea namque insula
 nutrix Iouis appellari solet, quia
 in ipsa fuerit educatus: corona ve-
 rò aliam fortassis monstrabit insu-
 lam. Cùm autem essent apud Maleã
 naues permultæ in Cretam nauig-
 aturæ, ipse nauim delegit, com-
 munis societatis capacem, com-
 munem verò societatem vocabat,
 cùm socios, tum sociorum seruos,
 ac ministros: neque enim illos con-
 temnebat. Præteruectus autem Cy-
 doniam, & ad Gnoson appellens,
 Labyrinthum, qui adhuc extabat,
 ubi clausum aliquando fuisse Mi-
 notaurum ferunt, volentibus sociis
 videre permisit: Ipse verò specta-
 re se nolle inquit, iniuriam Mi-
 nois. Accessit verò in Gortynam,
 ut Idam videret. illuc quoque as-
 cendens, Theologos, qui in eo mon-
 te erant, allocutus est, & in tem-
 plum venit Leuenaum nuncupa-
 tum, quod Æsculapio dicatum es-
 se ferunt & sicut Asia vniuersa
 Pergamum venit, ita omnis Cre-
 ta ad id templum congregatur.
 Multi etiam, ex Africa religionis
 causa eò nauigant. Vergit enim id
 templum ad Libycum pelagus, sc-
 eus Phæstum oppidum, ubi mul-
 tum

tum mare paruus cohibet lapis. Le-
 uenæum autem appellari dicunt,
 quoniam ab ipso promontorium
 extenditur leonis imaginem reti-
 nens, qualia fortuito in saxis acci-
 dere plerunque videmus. Indige-
 næ verò fabulosè de promontorio
 narrant esse vnum ex leonibus, qui
 quondam Rheæ matris iugo sub-
 diti fuerunt. Cùm illic circa meri-
 diem Apollonius cum viris pluri-
 mis, & sacerdotibus templi dispu-
 taret, ingens terræmotus vniuersam
 Cretam concussit: tonitru præter-
 ca non ex nubibus, sed ex terra nato
 immugit, marèque subsedit stadia
 circiter septem; multique timue-
 runt, ne deficiens pelagus templum
 quoque secum vnâ traheret, ita vt
 omnes absorberentur. Verùm A-
 pollonius, Confidite, inquit: mare
 enim terram peperit. Quibus ver-
 bis elementorum concordiam de-
 signari plerique censebant, & quòd
 nihil noui erga terram operaturum
 mare credendum esset. Post pau-
 cos dies ex Cydonia venientes non-
 nulli nuntiarunt eadem die, quo
 hæc in Creta contigerât, circa meri-
 diè subitâ prodigiosamq. tempesta-
 tem fuisse, & simul ex mari insulam
 miserisse in freto, quod inter The-
 ram, Cretamque iacet. Sed nos o-
 rationis prolixitatem fugientes, ad
 ea, quæ Romæ gessit Apollonius,
 transcamus, quæ iis, quæ in Cre-
 ta fuerant acta, successerunt.

μόν $\text{\textcircled{P}}$ διαρρέοντα Θήραν τε, καὶ Κρήτην. εἰσάσαντες οὐκ ἄνευ λόγων μῆ-
 νος, ἔλθωμεν καὶ Ἰππὶ τὰς ἐν Ρώμῃ σπουδαί*, αἱ ἐγγύοντο αὐτῶ μὲν πρὸς
 ἐν Κρήτη.

A $\text{\textcircled{A}}$ εἴδα πρὸς πολλὴν ἀνείργει θάλατ-
 ταν ὁ μικρὸς λίθος. Δελιωαῖ $\text{\textcircled{B}}$ δὲ
 τὸ ἱερόν ὠνομαζομένη φασιν, ἐπεὶ δὴ
 ἀκροπόλειον ἔξ αὐτῆς κατετείνε λέον-
 τι εἰκασμένη $\text{\textcircled{C}}$, οἷα πολλὰ αἰξω-
 πυχία * τῆς πετρῶν ἀποφαίνοισι. σχολ. αἱ κτῆ
 πύχην ἀν-
 ρεῖσας
 μῦθον τε Ἰππὶ τῶ ἀκροπόλειον ἀ-
 δουσι, ὡς λέων εἰς ἑσῆ γυνοίτο,
 τῆς ὑποζυγίων ποτὲ τῆ Ρεῆα, ἐνταῦ-
 θα διαλεγομένου ποτὲ τῆ Απολλω-
 νίου περὶ μεσημβρίαν. διελέγετο
 δὲ πολλοῖς ἀνδράσιν, ὑφ' ὧν τὸ ἱε-
 ρὸν ἐδεραπύετο. σφοδρὸς ἀθρόως τῆ
 Κρήτη προσηύδα. βροντὴ δὲ ἐπὶ
 ἐν νεφελῶν, ἀλλ' ἐν τῆς γῆς ὑψή-
 χισεν. ἡ θάλαττα δὲ ὑπονόησε
 σάδια ἴσως ἐπὶ α. καὶ $\text{\textcircled{D}}$ μὲν πολ-
 λοι, ἔδρασαν μὴ τὸ πέλαγος ὑπο-
 χωρήσαν, Ἰππασπέσεται τὸ ἱερόν, καὶ
 ἀπενεχθῶσιν. ὁ δὲ Απολλώνιος $\text{\textcircled{E}}$
 θαρσεῖτε, ἔφη. ἡ γὰρ θάλαττα γλυ-
 ἔτεκε. καὶ $\text{\textcircled{F}}$ μὲν, ὡντο αὐτὸν πρὸς
 ὁμόνοιαν τῆς σοιχείων λέξαν, καὶ
 ὅτι μηδὲν αὐτῆ θάλαττα νεώτ $\text{\textcircled{G}}$
 ἐς πρὸς γλυ ἐργάσαιτο. μὲν ὅ ἡμέ-
 ρας ὀλίγας, ἀφικόμενοι ἕνεσ ἐν
 τῆς Κυδωνιάδος, ἠγγαλῶν ὅτι κτῆ
 πρὸς ἡμέραν τε, καὶ μεσημβρίαν,
 πρὸς ἐγγύετο ἡ διοσημία, νῆσ $\text{\textcircled{H}}$ ἐν τῆ
 θαλάττης ἀνεδόθη, περὶ $\text{\textcircled{I}}$ πορθ-

R

Quod Nero philosophiam oderit, Musoniumque philosophum in carcerem coniecit. Quodque Philolaus philosophus Romam fugiens, ne se conferret, Apollonium terrere conatus fuerit, & quid ille responderit. Tum Philolai sermone perterritos Apollonij discipulos octo exceptis abuisse, hortatumque Apollonium, qui remanserant: multaque de Neronis locutum sceleribus. CAP. XII.

Νέρον ἐξωχώρη φιλοσοφείν, ἄλλα πείραζον αὐτῷ χεῖμα
 ὁ φιλοσοφούτες ἐφαίνοντο, καὶ
 μανικῶς συσκιάζοντες. ἔζηθη ποτὲ
 ὁ τείβων ἐς δικαστήριον, ὡς μαν-
 πικῆς χεῖμα. ἐὼ δὲ ἄλλοις. ἄλλα
 Μουσώνιος ὁ Βαβυλώνιος αἰὴρ, Ἀ-
 πολλωνίου μὲν δόξῃ ἐδέθη Ἰπ-
 θοφία. ἔκει μὲν ὦν, ἐκιδύδουσεν.
 ἀπέθανε δὲ αὖτὸ Ἰπὶ τῷ δήσαντι, εἰ
 μὴ σφόδρα ἔρρωτο. σὺν τῇ αὐτῇ κατὰ
 σάσφι φιλοσοφίας οὐσίας, ἐτύχε πρε-
 σίων τῇ Ρώμῃ. σάδια ἧ εἴκοσι καὶ ἑκα-
 τὸν ἀπέχων, ἐνέτυχε Φιλολάῳ τῷ
 Κιθιῖ πρὸ τῷ νέμος τῷ ἐν τῇ Ἀει-
 κείᾳ. ὡς ἡ Φιλόλαος, πρὸ μὲν
 γλώπῃαν ξυκείμνος, μαλακώτερος
 ἢ καρτερεῖται πρὸς ἀναλύων ἀπὸ
 τῆς Ρώμης, αὐτὸς τὸ ἐὼκει φεύγοντι,
 ἔπειτα ἐντύχοι φιλοσοφούτων, πρε-
 κελθετο τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν. πρὸς
 πῶν οὐδὲ Ἀπολλώνιον, ἐκείνῃ τῷ
 καιρῷ, μηδὲ Ἰπφοιτῶν τῇ Ρώμῃ,
 διαβεβλημένου τῆς φιλοσοφείν. καὶ
 διηγείτο τὰ ἐκεῖ πρὸς τὸν μῦθον, θαμὰ
 Ἰππυρεφόμνος, μὴ ἐπακροῦτό τις
 αὐτῷ κατόπιν. σὺ δὲ καὶ χορὸν φιλοσο-
 φῶν ἀναψάμνος, εἶπε, βαδίζεις φθό-
 νου μεσὸς, καὶ εἰδὼς δὲ Ἰππετα-
 γμένους ταῖς πύλαις ὑπὸ Νέρονος,
 οἱ ξυλλήφονταί σε τε, καὶ πύτοις,

A E O tempore Nero homines phi-
 losophari non sinebat: ignava
 atque opera philosophorum ipsi vide-
 batur, quæ diuinandi peritiam ad-
 umbraret: philosophicum pallium in
 iudicio traductum est, ut diuinandi ar-
 tis pratextus. Sed ut alios omittam,
 Musonius Babylonius, qui sapien-
 tia secundus ab Apollonio putaba-
 tur, in carcerem detrusus in sum-
 mo vitæ discrimine versabatur, &
 nisi valido, robustoque corpore ex-
 titisset, in carcere proculdubio fuif-
 set mortuus. Dum in hoc statu phi-
 losophia esset, Apollonius Romam
 venit. Cùmque stadia viginti supra
 centum Romæ appropinquasset, a-
 pud Ariciae nemus, Philolaum Ci-
 ticum inuenit. Erat Philolaus lingua
 quidem satis promptus, sed mollior
 ad incommoda toleranda, & tunc
 ob metum Roma fugiens, quoscum-
 que inueniebat philosophos, ut idem
 facerent, hortabatur. Is Apollonio
 salutato persuadere nitebatur, ut
 tempori cederet, & Romam non
 pergeret, ubi multas calumnias phi-
 losophia patiebatur: & omnia quæ
 illic fiebant ordine exponens, oculo
 crebro huc atque illuc verte-
 bat, veritus ne retro quisquam assi-
 stens, quæ à se dicebantur, audiret.
 Liberalius itaque Apollonium in-
 crepans, Tu, inquit, philosopho-
 rum turbam trahens Romam vadis,
 inuidiam tibi plurimam comparans;
 neque nosti ad urbis portas esse
 quosdam à Nerone constitutos, qui
 te simul, & hos comprehendunt, ante

quàm urbem ingrediaris. Cui autem studio, inquit Apollonius, ô Philolae, vacat Imperator? Publicè, inquit ille, velut auriga quadrigam regit, cantatque in Romanorum theatris, & cum gladiatoribus vivit: ipse quoque munere fungens gladiatorio homines iugulat. Ad ea respondens Apollonius, Vir, inquit, egregie, an maius aliquod spectaculum erudito homini esse censes, quàm regem *lasciuientem* videre? Dei namque ludibrium homo est, iuxta Platonis sententiam. Rex autem hominum ludibrium factus, suumque pudorem, ut plebi gratificetur, negligens, quos & quales philosophantibus præbebit sermones? Sanè per Iouem, inquit Philolaeus, modò absque periculo id fiat. Quid autem si eo deductus intereas, aut te viventem Nero deuroret prius, quàm aliquid eorum, quæ facit, aspexeris? Pluris enim id tibi constabit, quàm Ulyssi quando ad Cyclopem venit. Multos enim socios amisit, dum monstrum illud studet videre, feri & crudelis spectaculi cupiditate superatus? Tunc Apollonius: Putas, inquit, hunc minus, quàm Cyclopem, cæcum esse, cum talia agat? Tum Philolaeus, Ut tibi visum fuerit, facito. hos tamen velis saltem saluos esse. atque hæc voce paululum elatiore dicens, ingemuit. Tunc Damis veritus, ne qui secum erant adolescentes, per iniectam à Philolao suspicionem deteriores facti essent, hoc modo Apollonium esse allocutus: *Profligabit* hos adolescentes hæc oratio timore, tristitiâque omnia complens. Immo, inquit Apollonius, cum multa etiam non petenti mihi bona Dij plerumque dederint, nescio an maius vl-

απολλωνίου τῆς φιλολαίας

A πρὶν εἶσω γυμνάσιον. πῶς δὲ εἶπεν, ὦ Φιλόλαε, τὸ αὐτοκράτορα σπασθῆναι. ἠντιο-
 χεῖ, ἔφη, δημοσίᾳ, ἔπειτα δὲ τῶν ἐσθλῶν ἐς τὰ
 Ρωμαίων δεῖξαι, καὶ μὴ τῶν μονομα-
 χουμένων (ἢ μονομαχίᾳ) ἔστω, καὶ
 ἀποσφάτῃ. ὑπολαβὼν οὖν ὁ Ἀπολ-
 λώνιος, εἶτα, ἔφη, βέλπε, μείζον τι ἢ
 γῆ δεῖμα ἀνδράσι πεπαυμένοις, ἢ
 βασιλέα ἰδεῖν ἀχημονοῦντα; δεῖ μὲν
 γὰρ πάτριον ἀνδρῶπων, εἶπε, καὶ πῶς
 Β Γλάτωνος δόξου βασιλεῖς, ἀνδρῶ-
 που πάτριον γιγνώσκουσιν, ἔχοντες
 τοῖς ὄχλοις τὴν αὐτῆς αἰσχύνην, πῶς
 ἐκ τῶν ἄλλοις λόγοις τοῖς φιλοσο-
 φῶσι; καὶ Δί, εἶπεν ὁ Φιλόλαος, εἴ γε
 μὴ καὶ τῶν κινδύων γιγνώσκω. εἰ γὰρ ἀπό-
 λωιο ἀναχθεῖς, καὶ Νέρων σε ὠμόν φά-
 ροι, μηδὲν ἰδόντα ὡς περὶ τῆς ἐπι-
 λῶ ἔσαι σοι τὸ εὐτυχεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπι-
 C πλείονι, ἢ τῶ Ὀδυσσεὶ ἐγχεῖτο, ὁποῦ πρὶ
 τὸ Κύκλωπα ἦλθεν. ἀπέλεσε γὰρ πολ-
 λὰς τῶν ἐταίρων, ποθῆσας ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ
 ἠτήθεις ἀτόπῃ καὶ ὠμῇ δεῖματός. ὁ δὲ
 Ἀπολλώνιος, οἷός γ' ἔφη, ἔτον ἠπλοῦς ἐπι-
 τετυφλώσῃ τὸν Κύκλωπος, εἰ ποιαῦτα
 ἐργάζετο; καὶ ὁ Φιλόλαος, περὶ τῆς
 μὲν, εἶπεν, ὅτι βέλετο. σὺ γὰρ ἄλλα τῶν
 τοῖς σῶζε. φωνῇ γὰρ ταῦτα μείζονι ἔλε-
 γε καὶ ἐώκει κλάοντι. ἐν ταῦτα δεισάσας
 D ὁ Δάμις, πρὶ τοῖς νέοις, μὴ χείρους αὐτῶν
 γυμνοῦντο ὑπὸ τῶν Φιλόλαος προίτας, ἀπα-
 λαβὼν (ὦ) Ἀπολλώνιον, ἀπολεί, ἔφη,
 τῶν νεοῦ ὁ * λόγος τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἀ-
 θυμίας ἀναπμπλας πάντα. ὁ γὰρ Ἀπολ-
 λώνιος, ἔτι μὲν πολλῶν, ἔφη, ἀγαθῶν
 ὄντων, ἀ μὴ δὲ βύξαι μὲν μοι πολλὰ καὶ
 τῶν τῶν θεῶν γέγονε, μέγιστον ἀν' ἐργῶν
 R ij

Φαίλω ἀπολελαυκέναι τὸ νοῦν τῆς
 παραπέπλωκε γὰρ βάσανος τῆς νέων,
 ἢ σφόδρα τὴν ἐλέγξει τοὺς φιλοσοφῶν-
 τας ἢ αὐτῶν, ἢ τὸν ἐτρόνον ἢ μάλλον,
 ἢ τῆς περὶ τὸν ἀνθρώπου. καὶ ἠλέγχθη αὐ-
 πικῶς ὁ ἐρρωμένους σφῶν. ὑπὸ γὰρ τῆς
 τῆς φιλολατρίας λόγων ἀπαχθέντες, ὁ
 μὲν, ἔφασαν νοσεῖν, οἳ δὲ οὐκ εἶδον αὐτοῖς
 ἐφόδια. ὁ δὲ, τῆς οἴκοι ἐρεῖν. ὁ δὲ,
 ὑπὸ ὀνείρατων ἐπιπεπλήχθαι. ἢ πρι-
 ἦλθεν ἐς ὀκτώ ὀμιλητὰς ὁ Ἀπολλώ-
 νιος ἐν τελευτῶν, καὶ τελευτῶν, οἳ
 ξυμφερούτων αὐτῶν ἐς τὴν Ρώμην. οἳ
 δ' ἄλλοι, Νέρωνα τῆς καὶ φιλοσοφίας ἀ-
 ποδράντες, φυγῆ ὤρῳ. ξυμπαρονοῦν
 ἐν ἴσῃ πριφθέντας, ὡν καὶ Μένιππος
 ἢ ξυμμάχας τῆς ἐμπούσης, καὶ Διο-
 σκορίδης ὁ Αἰγύπτιος, ἢ Δάμις, ἢ λει-
 δορήσομαι, ἔφη, τοῖς ἀπολελοιπόσιν ἡ-
 μαῖς, ἀλλ' ὑμᾶς ἐπαίνεσομαι μάλλον
 ὅτι ἄνδρες ἐστέ, ἐμοὶ ὅμοιοι. οὐδὲ εἴ τις
 Νέρωνα δεισας ἀπῆλθε, δὴλὸν ἠγῆσο-
 μαί τόν ἀλλ' εἴ τις τῆς δέοις τούτῃ κρείτ-
 των γίγνεται, φιλόσοφος ὡς ἐμοῦ
 προσφύσεται, ἢ διδάξομαι αὐτὸν
 ὅποσα οἶδα. δοκεῖ δὴ μοι περὶ τὸν
 μὲν ἄξια τοῖς θεοῖς, δι' οὓς ταῦ-
 τα ἐπὶ νοῦν ἦλθεν ὑμῖν τῆς, καὶ κείνοις
 ἐπειθ' ἠγεμόνας αὐτῶν ποιεῖσθαι ὡν
 γὰρ χεῖρας, οὐδὲν ἄλλο ἐσμεν. ὁρι-
 στήτα ἐς πόλιν ἢ ποσῶν τῆς οἰκισμέ-
 νης μερῶν δέχεται πῶς οὐκ ἂν ὁρῶνται
 τίς, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἠγῶντο. ἢ ταῦτα, τυ-
 ραννίδος ἐν αὐτῇ καθεστηκυίας οὐκ ἔχου-
 λεπῆς, ὡς μὴ ἔδειξαι σοφοῖς εἶναι. ἀνόη-
 τὸν τῆς μηδὲν δοκεῖτω γὰρ παρσεῖν ὁδόν,
 ἢ πολλοὶ τῆς φιλοσόφων φεύσιν.

Γρ. μηδὲ τῆς

A lum ab ipsis vnquam accepisse me-
 putem. Contigit enim occasio præ-
 clara, qua possem de his adolescen-
 tibus experientiam capere, quinam
 ex ipsis verè philosophentur, quive
 rursus aliud quoduis potius, quàm
 id ipsum agant: idque statim ipsa re
 comprobatur. Qui enim inter
 eos minus fortes erant, Philolai ser-
 monibus persuasi, alij quidem æ-
 grotare se simulabant: alij viaticum
 defecisse querebantur: alij rerum
 domesticarum sollicitudine domum
 reuocari dicebant: alij somniis se
 perterritos causabantur. atque cum
 octo sociis tantum remansit Apol-
 lonius, cum quatuor supra triginta
 iter suscepissent, ut Romam cum eo
 proficiscerentur. Ceteri verò philo-
 sophiam, Neronemque timentes, fu-
 gā arripuerunt. Congregans igitur eos
 qui remanserant Apollonius, inter
 quos Menippus erat, quem à Lamia
 liberauerat, & Dioscorides Ægy-
 ptius & Damis: Ego, inquit, eos non
 increpabo, qui nos deseruerunt: sed
 vos magis laudabo, quoniam viri
 estis mihi similes: nec existimabo
 timidum eum, qui Neronem timentis
 discessit: sed qui eiusmodi timorem
 superauit, hunc ego verè philoso-
 phum appellans, docebo quæcun-
 que scio. Censeo igitur primū vo-
 ta Diis facienda, qui nobis talem
 mentem dederunt. Deinde, ut ta-
 lis itineris duces nobis sint. (nihil
 enim sine illis sumus) tum demum
 in urbem pergendum, quæ tam ma-
 gnæ orbis parti imperat. Quam ne-
 scio quo pacto intrare quisquam
 possit, nisi ipsi duces adsint; præ-
 fertim tam sæuo tyranno ipsam te-
 nente, ut non integrum sit sapientes
 esse, nec haberi. Puto autem nemi-
 ni stultum consilium visum iri, si
 audeamus ad urbem proficisci, quam
 philosophorum plerique fugiunt.

Ego enim ita eorum *cenſeo*, quæ apud homines ſunt, nihil eſſe tam terribile, vt ſapientem terrere poſſit. Deinde nihil curam, diligentiãque in hominibus excitare, niſi quod cum periculo fiat. Nos præterea tantum peragrauimus terrarum, quantum alius fortaffe nemo, & feras vidimus, tum Arabicas, tum Indicas multiplices, & multiformes: Hanc autem belluam, quam tyrannum plerique vocant, neque quot habeat capita, ſcimus: neque vtrum curuis vnguibus, adunciſque ſit dentibus, nouimus. & quanquam ciuilis beſtia eſſe dicatur, & in mediis vrbibus habitet; eò tamen perhibetur immanior iis, quæ in montibus, aut paludibus degunt: quod leones quidem, aut Pantheræ quandoque ſi mulceantur, manſueſcunt, & innatam feritatem exuunt: hæc autem ob attrectationem ferocior facta, omnia lacerat: Quinetiam belluas proprias matres deuoraſſe nemo vnquam aut dixit, aut audiuit: ea tamen immanitate ſaturatum Neronem accepimus. Quod ſi ab Oreſte aut Alcmaone tale aliquid factum legimus, pietas in patres aliquam delictis excuſationem præſtendit, cum alter ab vxore propria interfectus, alter monilis cupiditate perditus ſit: Is verò matris opera adoptatus à ſene imperatore, & imperij hereditatem nactus, naufragio matrem interemit, nauim eius gratia fabricatus, in qua non procul à terra extincta eſt. Quod ſi quis ob hæc metuendum eſſe Neronem exiſtimat, & propterea philoſophiam refugit, non tutum eſſe putans præter illius voluntatem aliquid agere, ſciat hoc illis nequaquam eſſe metuendum, qui veram ſapientiam, modeſtiã-

A ἐγὼ γὰρ θεωρῶν μὴ οὐδὲν αὐτῶν ἡρώ-
 μαι φοβερόν οὕτω χυέσθαι κατ' ἀν-
 δροποις, ὡς ἐκπλαγῆσαι ποτε ἔω-
 αὐτῶν τὸν ἄφρον. εἴτι οὐδ' αὐτῶν θεωρεῖν
 ἀνδρὶ τὰς μέγας, ἐὰν μὴ μὲν κινδύ-
 νων γίνοιτο. καὶ ἄλλως, ἐπελθὼν γλυ-
 ὄσπην ἔγω πῶς ἀνδρόπων, θηρία μὲν *
 Αραβία τ', Ἐκτικαί, πᾶμπολλα εἶ-
 δον ἢ τὸ θηρίον ἔτο, ὃ καλοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ τυραννῶν, οὔτε ὁπόσαι κεφαλαὶ
 αὐτῶν οἶδα, οὔτε εἰ γαμψώνυχόν τ', Ἐ
 καρχαρόδουω ἔστι. καὶ τοὶ πολιτικὸν
 μὲν * τὸ θηρίον λέγουσιν, καὶ τὰ μέσα τῶν
 πόλεων οἰκεῖν. ποσούτω ἢ ἀγριώτῃ
 διακείται τὸ ὄφρων τ', καὶ ὑλαίων ὄσω
 λέοντες μὲν, καὶ ἄρδαλεις, ἐνίοτε κο-
 λακθόμυροι, ἡμερῶνται, καὶ μεταβάλλ-
 λασσι ἢ ἡδοῖς τὰ πῶς ἔω τὸ κατὰ
 C γόντων ἐπαρόμυρον, ἀγριώτῃον αὐτῶν
 γίγνεται, Ἐ λαφύσσει πάντα. ὡς μὲν
 γε θηρίων, καὶ ἂν εἴποις, ὅτι τὰς μητέρας
 ποτε τὰς αὐτῶν ἐδάσαντο. Νέρον ἢ
 ἐμπεφόρη τὸ βορας ταύτης. εἰ ἢ καὶ
 ταῦτα γέγονεν ἐπ' Ορέση, καὶ Αλκμαί-
 ὶων ἄλλ' ἐκείνοις γῆμα ἔ' ἐρίε πατέρες
 ἦσ' ὁ μὲν, ἀποθανὼν ἔω τὸ εἰ αὐτῶν γυ-
 ναϊκός. ὁ ἢ ὄρμα θεωρεῖς. οὐποσὶ ἢ, καὶ
 εἰσποινθεῖς ἔω τὸ μητρὸς γέροντι βα-
 D σιλεί, καὶ κληρονομήσας τὸ ἀρχῆν, ναυα-
 γίω τὸ μητέρα ἀπέκτονε, πλοῖον ἐπ' αὐ-
 τῆς συνδεῖς, ὑφ' ἢ ἀπώλετο ὡς τῆς γῆ.
 εἰ ἢ ἐκ τούτων φοβερόν τις ἡγεῖται Νέ-
 ρωνα, καὶ διὰ τῆτο ἀποπιδεῖ φιλοσο-
 φίας, καὶ ἀσφαλές αὐτῶν νομίζων τὸ ἀ-
 πὸ θυμῶν αὐτῶν θεωρεῖν, ἔω τὸ μὲν
 φοβερόν ἐκείνοις οὐχ * ὑπαρξόν, ὅσοι
 ἢ ἂν σωφροσύνης τε, καὶ Ἐφίας

ἀπλονται. τούτοις γὰρ καὶ τὰ ὄρα τῶν
 θεῶν οὐ ἔχθ. τὰ δὲ τῶν ὑβρίζοντων,
 ὑθλον ἠγείδω, κατὰ πρὸς τὰ τῶν μεμεδυ-
 σμένων. Ἐ γὰρ δὴ κακείοις ἠλιθίοις
 μὲν ἠγούμθα, φοβεροὶ δὲ οὐ. ἰω-
 μῶν οὐκ ἐς πλεῖν Ρώμην, εἴγε ἐρρώ-
 μθα. πρὸς γὰρ τὰ Νέροντα κηρύ-
 ματα, δι' ὧν ἔξείργει φιλοσοφίαν,
 ἐστὶν ἡμῖν τὸ τῶν Σοφοκλέους ἰαμβεῖον,
 Οὐ γὰρ πῖ μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τὰ δὲ,
 οὐδὲ Μοῦσα, καὶ Ἀπόλλων λόγιος.
 εἰκὸς δὲ καὶ αὐτῷ Νέροντα γινώσκην
 τὰ ἰαμβεῖα ταῦτα, θαυμάσια ὡς Φασί-
 χαίροντα. ἐν ταῦτά τις τῶν Ομηρῶν ἐν-
 θυμηδαῖς, ὡς ἔπαι' ὁ λόγος ἀρμόσι
 πολεμικοῖς ἀνδρας, μία μὲν κόρυς γί-
 γνονται, μία δὲ ἀσπίς, ὑρεῖν ἂν μοι δο-
 κεῖ αὐτὸ τῶν ἑὸν πείδε. τῶν ἀν-
 δρας γινόμενον. ὑπὸ γὰρ τῶν τῶν Ἀ-
 πολλωνίᾳ λόγων ἔκτροτιθέντες, ἄπο-
 θνήσκην τὲ ὑπὸ φιλοσοφίας ἐρρώοντο,
 καὶ βελπίοις τῶν ἄποδράντων φαίνεσθαι.

A que attigerunt. Talibus enim om-
 nia, quæ à Diis mittuntur, pro-
 sperè succedunt, & conuiciatorum
 nugas perinde ac ebriorum homi-
 num sermones paruifaciunt, quòd
 illos dementes quidem, non tamen
 metuendos arbitrarentur. Pergemus
 igitur Romam, si robusti erimus.
 Contra Neronis enim iussa, quibus
 ille philosophiam exterminat, So-
 phoclis elogium satis est dicentis:
 B *Hac iussa nunquam Iuppiter dedit*
mibi. neque Musa, nec ora-
cularis Apollo. Verisimile autem est
 & Neronem hoc Iambicum carmen
 audisse, cum tragædiis, ut ferunt,
 maximè gaudeat. Hoc loco verita-
 tem sortitum illud Homeri dictum
 iure putabitur. Ait enim postquam
 oratio viros bellaces irritauit, om-
 nes vna galea, vnusq. clypeus fiunt.
 C Id enim in viris istis tunc accidere
 visum est, qui Apollonij oratione
 corroborati, mori etiam pro phi-
 losophia prompti, paratīq. erant, &
 se potiore conditione, quàm qui fu-
 gerant, esse arbitrabantur.

De Citharædo carmina Neronis cantante coram Apollonio. Quidque cum Thele-
 sino Consule, præfectoque sacerdotum, de sacris & Diis locutus fuerit Apollonius.
 CAP. XIII.

Προσῆσαν οὐκ ταῖς πύλαις. Ἐ γὰρ
 ἐφεσῶτες, οὐδὲν ἠεφῶτων, ἀλλὰ
 πειθήθην τὸ γῆμα, καὶ ἐδαύμα-
 ζον. ὁ γὰρ ἔπος ἱερός ἐδοκεῖ, καὶ οὐ-
 δὲν εἰκῶς τοῖς ἀγείροισι. κατὰ λῦσι
 αὐτοῖς ἐν * πανδοχείᾳ πρὸς τὰς
 πύλας, καὶ δεῖπνον αἰρημένοις, ἐπει-
 δὴ καιρὸς ἐσπέρας ἦδη ἐτύγχανεν,
 ἔπει κῶμον ἔρχεται μεθύων ἀνδρο-
 πος, οὐκ ἀγροικικῶς * τῶν Φωνῆς ἔχων.

D Q u v m igitur vrbis portis ap-
 propinquassent, custodes ni-
 hil interrogantes, sed nouitatem
 habitus admirati, venientes circun-
 steterè. Sacer enim habitus qui-
 dam, nec pecuniarum coactoribus
 conueniens videbatur. Cùmque in
 hospitium portæ finitimum diuer-
 tentes, cœnam poposcissent (iam e-
 nim dies in occasum vergebat) ebrius
 quidam in vicum venit, vocem ha-
 bens non planè rudem aut incultam.

α. ὅτι π.
 α. ἀγα-
 κῶς
 ἰσ. ἀγροί-
 κῶς

Sophocles
 in Anti-
 gone.
 Iliad. N.
 v. 131.

Is Romanam urbem perambulans Neronis carmina decantabat *mercede ad id invitatus : illi verò concessū erat, eum qui aut negligentius audisset, aut post auscultationem non præbisset mercedem;* tanquam impietatis in Deos reum in carcerem abducere. Is citharam, & omnem citharædorum ornatum gestabat: præterea chordam vsu pulsandiam attritam in cistella portabat; eam ex Neronis cithara duabus minis empram iactitans, nec se vlli unquam eam venditurum, nisi optimus esset citharædus, quive aliquando in Pythiis ludis decertasset. Is igitur, vt consueuerat in sui cantus præludio breuem de Nerone hymnum percurrens, carmina subiecit partim ex Oreste, partim ex Antigona, & ex aliis passim tragædiis à Nerone conuersa; inflectens cantus malè, peruersèque à Nerone vlularos. Cùm vero Apollonius, comitésque segniter, ac negligenter audirent, ipse violatum ab eis Neronem, & diuinæ vocis inimicos esse clamitabat: quamuis illi verbis eius nullam curam adhiberent. Interroganti autem Apollonium Menippo, quo pacto huius hominis verba audiret, aut quid sibi agendum censeret. Respondit Apollonius, Quid aliud agamus, nisi, vt postquam cantare desierit, nos nihil eius oratione commoti, ostentationis eius mercedem soluentes, sinamus illum Neronis Musis sacrificare. Atque hætenus homini ebrietas debacchata est. Postero die Telefinus consul vocatum Apollonium, quisnam is esset, quem gerebat habitum, interrogauit. Ille autem, Purus, inquit, & mundus, & ex nulla morticina materia confectus. Quæ verò tua sapientia est interroganti, Ex diuino, inquit, afflatu proueniens, & quæ homines

A *ἄδων τὰ τῆς Νέρονος μῆνη, ἔμεματωμένῳ τῆτο. ἃ ἢ ἀμύχως ἀκρόσαστα, ἢ μὴ καταβαλόντα μισθὸν ἔακροάσεως, ξυνεκεχώρητο αὐτῷ καὶ ἀπάχην ὡς ἀσεβοῦντα. ἡ δὲ αὐτῷ καὶ κισάρα, καὶ ἡ πρὸς φοροῦ τῶν κισαρέζων σκευὴ πᾶσα. καὶ πνα καὶ νύβραν τῶν ἐφαλαμύων τε, καὶ πρὸς εντέταμίνων * ἀποκειμένην ἐν κοίτῃ. δὲ εἶχεν, ἡ δὲ ἐφασκεν ἐν τῆς Νέρονος ἐωνῆδος κισάρας δυοῖν μυαῖν, ἔδωκε δὲ αὐτῷ οὐδενί, ἡ δὲ μὴ κισαρωδὸς ἢ τῶν δέξων τε, ἔα γωνιουμένων πυδοῖ. ἀναβαλλόμενος οὐδὲ ὅπως εἰώδη, καὶ βραχυὸν διεξήδων ὕμνον ἔΝέρωνος, ἐπήγε μῆνη, τὰ μὲν, ἔξ Ορεσείας, τὰ δὲ, ἔξ Ανηγῆνης, τὰ δὲ ὀπόθεν τραγωδούμενων αὐτῷ καὶ ὠδὰς ἐκαμπίεν, ὀπόσας Νέρον ἐλύμζε ἔ, καὶ κακῶς ἐσερεφεν. δὲ δὲ ἄκροωμένων, ὁ μὲν, ἀσεβείας Νέρονα ἰσὺ αὐτῶν ἐφασκε, καὶ πολέμοις τῆς θείας φωνῆς εἶ. δὲ, οὐ πρὸς εἶχον ἐρομίνε δὲ τῷ Μενίπῳ τὸν Απολλώνιον, πῶς ἀκούοι λέγοντος ταῦτα, πῶς, ἐφη, ἢ ὡς γε ἦδεν; ἡμεῖς μὲν τοι, ὦ Μενίπῳ, μὴ πειροξυνώμῃα πρὸς ταῦτα, ἀλλὰ τὸν μισθὸν ἔδωκε δέξων δόντες, ἐάσωμην αὐτὸν εὐφρῆ τῆς Νέρωνος Μουσας. τῆτο μὲν δὲ ποσοδὸν ἐδῶκεν δὲ ἄμα δὲ τῆ ἡμέρῃ, Τελεσίνοσ ὁ ἐστὶ τῶν ἰσάτων, καλέσας τῷ Απολλώνι, π, ἐφη, τὸ γῆμα; ὁ δὲ, καθερὸν, εἶπε, ἔ ἀπὸ οὐδενὸσ θνητῶπς ἢ ἡ σοφία; θεασμὸσ ἐφη, καὶ ὡσ*

δε. πρὸς εἶν-
πρὸς μὲν
ἐκ κοίτης
ἰσ. κιστῆ πνῆ

δὲ τις θεοῖς βύρῃτο, ἔειπεν. εἰ δὲ τις, ὦ φιλόσοφε, ὅς ἀγνοεῖ ταῦτα; πολλοὶ εἶπεν· εἰ ἢ καὶ ὀρθῶς τις ἴπισται ταῦτα, πολλὰ χροῖτ' ἀν' αὐτῶν βελπίων, ἀκούσας ἑφωτέρων ἀνδρῶν, ὅτι ἂ οἶδεν, ἂ οἶδε. ταῦτα ἀκούσαντα Ἐλεσίνον, καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ὑποδραπέτων τὸ θεῖον, εἰσήλθεν ὁ ἀνὴρ δὲ ἀπάλαι πρὸς αὐτὸν ἤκουσε. ἔπειτα τὸ μὲν ὄνομα οὐκ ᾤετο δεῖν εἰς τὸ φανερόν ἐρωτᾶν, μή πῃ ἐπ' ἀνδραίν βούλοιστο ἐπανήγε δὲ αὐτὸν πάλιν ἐς τὸν λόγον τὸν πρὸς τὸ θεῖον. καὶ γὰρ πρὸς διάλεξιν Ἰπτιδείως εἶχε. καὶ ὡς ἑφωτέρω, εἶπε, πῶς βύρῃται τοῖς βωμοῖς; ἐγὼ γὰρ, ἔφη, δικαιοσύνην ἐπινοοῦμαι, νόμοις μὴ καταλύεσθαι πένεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅτι δὲ ἄλλοις, πλεῖστον μὲν, ἀδολῶς δὲ. εἶτα, εἶπε, ποσαῦτα αἰτήσῃ εἰς τὸ βύρῃσαι; νῆ Δί, εἶπε. Ζωεῖρω γὰρ τὰ πάντα εἰς βύρῃσαι μίαν· καὶ βωμοῖς τοῖς βωμοῖς, ὡς δὲ βύρῃσαι, ὦ θεοὶ, δοῦτέ μοι τὰ ὀφειλόμενα. εἰ μὲν δὲ τῶν χρησῶν εἶμι ἀνδρόπων, τὸ βύρῃσαι πλεόνων, ἢ εἶπον· εἰ δὲ εἰς τοῖς φαύλοις με ἔειπεν θεοὶ πάντοτε, ταῖαντία μοι ὡς ἀπάν ἤξει. καὶ οὐ μέμφομαι ὅτι θεοῖς, εἰ κακῶν ἀξιοδομαί, μὴ χρῆσθαι ὧν. Ἐπεπληκτο μὲν δὲ ὁ Ἐλεσίνον ὑπὸ τῶν λόγων τούτων. βεβόησεν ὁ αὐτὸς χαλεπῶς, φοίτη, ἔφη, εἰς τὰ ἱερά πάντα. ἔπειτα γράφεται παρ' ἐμοῦ πρὸς ὅτι ἱεραμνῶν δέχεσθαι σε, ἔπειτα διορδομνῶν εἶκειν. ἢ ἢ μὴ γράφῃς, ἔφη, οὐδέξονται με; μα Δί, εἶπε. εἰ μὴ γὰρ, ἔφη, αὐτὴ δέχη. χαίρων,

A doceat, quo pacto Deos precari, & eisdem sacrificare conueniat. Estne autem philosophus ullus qui hæc ignoret? Permulti, inquit Apollonius; Quid si quis rectè talia sciuerit? Melior, inquit Apollonius, etiam euadet, si sapientiozem audiens, certior fuerit factus se rectè scire, quæ sciuit. Talia audienti Telefino (erat autem erga res diuinas propensior) in mentem venit eius viri, de quo iam dudum multa audierat, non tamen de nomine palam interrogare volebat, ne consilium suum patefaceret. Rursus ad colloquium de rebus diuinis hominem reuocauit, (erat enim ad sermones inferendos idoneus) & tanquam à sapiente quaesuit, Quid tu ad aras accedens precaris Deos? Ego, inquit Apollonius, precor, vt iustitia apud homines valeat, & leges non soluantur; vtque sapientes pauperes sint, ceteri verò sine fraude ditentur. Talia verò petens, inquit Telefinus, tibi etiam satisfecisse censes? Certè, inquit Apollonius. Omnia namque oratione complector vna, & ad altaria veniens ita precor: O dij præbete mihi, quæ mihi debentur. quòd si bonus sim vir, maiora etiam, quàm peto assequar: sin verò inter prauos Dij me collocarunt, contraria mihi ab eisdem promerens, neque Deos accusare potero, si me ipsum malis dignum iudicauit, cum sim prauus. Hæc audiens Telefinus obstupuit, & Apollonio gratificari cupiens, Accede, inquit, arbitrato tuo ad omnia Deorum templa: Ego enim sacerdotibus præcipiam, vt te suscipiant. Tu autem corrigas velim, si quid emendatione dignum inuenieris. Quid verò, inquit Apollonius, si non iusseris, non me suscipient? Minime, inquit ille. Mea namque est huiusmodi rerum potestas. Gaudeo,

inquit Apollonius, quod cum sis vir magnus, ac generosus, de rebus magnis habeas potestatem. Hoc autem de me scias velim. Ego templa non penitus *occlusa* incolere gaudeo; neque me Deorum quisquam respuit, sed tecti participé dignantur omnes. Rogo igitur ut mihi apud vos itidem pateant templa, quod Barbari etiam concessere. Tum Telesinus: Magnam, inquit, Romanorum laudem Barbari præoccuparunt. Vellem autem, ut de nobis hoc ipsum referri posset. Tuo igitur arbitrato quæcunque libuerit templa incolito, & ex alio in aliud, vti placeat, transmigrato. Faciam, inquit Apollonius, neque id præter rationem, ut arbitror. Dei namque non semper in eodem permanent loco, sed nunc ad Æthiopes, nunc ad Olympum, nunc ad Athum proficiscuntur. Absurdum igitur esse puto, cum Dij vniuersas gentes, perambulando transcant, & lustrent, homines ad omnes Deos aliquando non accedere. Præterea si domini seruos despexerint, culpa carebunt: fortè enim tanquam prauos eos despiciunt: serui autem, qui suos dominos non venerantur, ab eisdem perdentur, tanquam impij & scelesti, & *mancipia* Diis inimica.

A ἔφη, ὅτι γυμναῖος ὢν, μεγάλη δόξης. βουλοίμην δὲ δὴ σε καὶ κείνο πρὸς ἐμοῦ εἶδέναι. ἐγὼ τὸ ἱερὸν τὰ μὴ βεβαίως κλειστὰ, χαίρω οἰκῶν. Ἐπειταίταί με οὐδεὶς τῶν θεῶν, ἀλλὰ ποιοῦνται κοινωνὸν σέβης. ἀνείδω δέ μοι ἢ τῆτο. Ἐ γὰρ ὁ βαρβαροὶ ξυνεχώρου αὐτό. ἢ ὁ Τελεσίνοσ, μέγα, ἔφη, Ρωμαίων ἐπικώμιον οἱ Βαρβαροὶ πρὸς λαβὸν τοῦτ᾽ ἐβελόμην αὐτῷ πρὸς ἡμῶν λέγεσθαι. ὡκεὶ μὲν δὴ ἐν τοῖς ἱεροῖσιν, ἐναλλάττων αὐτὰ, Ἐ μὲν δὲ μῦθος ἔξ ἄλλου ἐς ἄλλο. αἰτίω δὲ ἔπι πούτω ἔχων*, οὐδὲ οἱ θεοὶ, ἔφη, πάντα τὸ χρόνον ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκοῦσιν, ἀλλὰ πορβύοντ᾽ ἢ μὲν ἐς Αἰθιοπίαν πορβύοντ᾽ ἢ ἐς Οὐλυμπόν τ᾽, Ἐ Αἰθῶ. ἢ οἱ μαμάτοπον, Ἐτὸ μὲν θεοῖσ, τὰ τ᾽ ἀνθρώπων ἔθνη πρὸς ἐμνοσεῖν πάντα. τοῖσ ἢ ἀνθρώποισ, μὴ τοῖσ θεοῖσ ἐπιφοιτῶν παῖσι. C καὶ τοὶ δεσπότεσ μὲν ὑπερορροῦντες δούλων, οὐ πω αἰπῶν ἔξοισιν. ἴσως γὰρ ἂν κατὰ φρονεῖσιν αὐτῶν, ὡσ μὴ σπουδαίων. δούλοι ἢ μὴ πάντως τοῖσ αὐτῶν δεσπότεσ δεραπύοντες, ἀπόλωντο ἂν ὑπὸ αὐτῶν, ὡσ κατὰ ρατοῖσ τ᾽, ἢ θεοῖσ ἐχθρὰ ἀνδράποδα.

De Neronis gymnasio, & Demetrio philosopho expulso ab Vrbe iubente Tigillino; deque prodigiosa tempestate, quam Græci θεσημία dicunt: tum quid de ea Apollonius presagierit. Quodque fulmen è manu Neronis calicem iam ori admoctum excusserit. CAP. XIII.

Cum talia in templis disputaret Apollonius, augebatur in dies Deorum cultus; & concurrerant frequentes ad fana, quod maiora dona à Diis sese habituros spectarent: nec quisquam adhuc eius

Διαλεγόμενου δὲ αὐτῷ πρὸς τὰ ἱερά, οἱ θεοὶ ἐδεραπύοντο μάλλον ἢ ξυνήεσαν οἱ ἀνθρώποι ἐς ταῦτα, ὡσ τὰ ἀγαθὰ πλείω πρὸ τῶν θεῶν ἔξοντες. καὶ οὐ πω διεβάλλοντο

αἱ ζωοισίαι τῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ ἀπο-
 δάξασθαι τὴν δημοσίαν, λέγεσθαι τε ἐς
 πάντας. οὐδὲ γὰρ θυραῖς ἐπεπόλαζεν,
 οὐδὲ ἐτείβετο πρὸς τὸ φῶς, καὶ πρὸς
 τοὺς δωματοὺς· ἀλλ' ἠσπάζετο μὲν ἐ-
 πιφοιτῶντας, διελέγετο δὲ αὐτοῖς,
 ὅποσα καὶ τῷ δήμῳ. ἐπεὶ ὁ Δη-
 μῆτριος διατεθείς πρὸς αὐτὸν, ὡς
 ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς λόγοις εἴρηκα,
 πρᾶγμα μὲν ἐς τὴν Ρώμην, ὅτε
 ἔδεραπνε μὲν Ἀπολλώνιον,
 ἐπιφίει δὲ αὐτὸν τῷ Νέρονι, τέχνη
 ταῦτα ὑποπείθει τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸν
 Δημήτριον αὐτὸς ἐδοκεῖ καθεκί-
 νηαι ἐς αὐτὰ· καὶ πολὺ μᾶλλον, ὅποτε
 γυμνάσιον μετ' ἐξεποιήθη τῷ Νέρω-
 νι, θαυμασιώτατον τῷ κείνῳ· οὐδὲ
 δὲ ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νέρον τε
 αὐτὸς, καὶ ἡ βουλή ἡ μεγάλη, καὶ
 τὸ ἱπποδῶνον τῆς Ρώμης. παρελθὼν
 ὁ Δημήτριος ἐς αὐτὸ τὸ γυμνά-
 σιον, διεξῆλθε λόγον καὶ τῶν λουο-
 μένων, ὡς κίλελυμένων τε, ἢ αὐ-
 τῶν χραυόντων· καὶ ἐδείκνυσεν ὅτι πε-
 ρεπὸν ἀνάλωμα εἴη τὰ ποιαῦτα. ἐφ'
 οἷς ζωήρατο μὲν αὐτὸν μὴ δόποδα-
 νεῖν αὐτίκα, τὸ Νέρωνα δὲ φωνότατα
 εἶπε καὶ τὴν ἡμέραν κείνην ἀδελφῶν.
 ἦδε δὲ ἐν καπιλείῳ πεποιημένῳ ἐς
 τὸ γυμνάσιον, διάλωμα ἔχων, γυ-
 μνῶς, ὡσπερ τῶν καπῆλων οἱ ἀσελγέ-
 σατοι. οὐ μὲν δὲ φυχῶν ὁ Δημήτριος
 τὸ ἐφ' οἷς, εἶπε, κινδυνύσαι. Τιγιλ-
 λῖνον γὰρ, ἐφ' ᾧ τὸ ξίφος ἔω τῶν
 Νέρωνος, ἀπήλαυσεν αὐτὸ τῆς Ρώ-
 μης, ὡς τὸ βαλδουεῖον κατασκά-
 ψαντα οἷς εἶπε. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος

καὶ ἐφ' ᾧ

A viri sermones calumniabatur, quia
 omnibus æquè, palàmque consule-
 bat: neque cuiusquam pulsabat fo-
 res, aut potentiorum limina tere-
 bat, sed ad se venientes benignè ex-
 cipiens, non secus ad eos, quàm ad
 populum loquebatur. Postquàm De-
 metrius erga Apollonium, sicut in
 Corinthiis sermonibus diximus, be-
 neuolentia affectus Romam venit,
 colebat quidem Apollonium, qui
 eum frequenter ad Neronem mit-
 tebat, ut eius suspicionem tali arte
 dimoueret. Videbatur autem Apol-
 lonius maximè ob hoc ipsum reti-
 nere Demetrium. Idquè vel tunc
 est iudicatum, cum Neroni Gymna-
 sium paratum est, omnium, quæ Ro-
 mæ essent, maximè admirabile. Ibi
 Nero, magnusque Senatus, & Ro-
 manus equitatus omnis sacrificia,
 diemque festum summa cum læti-
 tia celebrabant. Illud igitur Gymna-
 sium ingressus Demetrius orationè
 habuit aduersus eos, qui balneis v-
 rebatur, propterea quòd seipso mol-
 les effœminatósque reddentes, inqui-
 narentur magis, quàm mundarentur.
 Omnem igitur in rebus huius-
 modi sumptum inanem, superua-
 cuumque esse monstrabat. Quibus
 verbis ad eò in se audientium iracun-
 diam concitauit, ut vna res tantum
 fuerit auxilio, quin subito interfice-
 retur. Ea verò fuit, quòd ea die Nero
 clariore, maiorèque, quàm vnquam
 aliàs, voce cantauerat. Cantabat au-
 tem in caupona iuxta Gymnasiũ, nu-
 dus, & femoralibus duntaxat amictus,
 non secus, ac fœdissimus quisque cau-
 ponum. Nec tamen effugit Deme-
 trius, quin magnum pro iis, quæ
 dixerat, periculum subiret. Tigilli-
 nus enim, cuius in manibus Neronis
 gladius erat, Roma illũ expulit, non
 secus, ac si balnea suis verbis effret
 demolitus. Is quoque Apollonium

clanculum obseruabat, num & ipse *animaduersione* dignum, aut *anceps* aliquid diceret. Ille verò palam, nec serio, nec ioco quicquam reprehensione dignum proferebar, vt qui periculum aliquod grauius caueret: sed aptè ad interrogata respondens, vnà cum Telefino philosophabatur. Accedebant ad eum insuper nonnulli, qui, licet philosophia periculum afferret, non putabant, si cum illo degerent, periculum aliquod subire posse. Auxit Apollonio suspicionem de prodigiosa tempestate sententia. Cùm enim aliquando sol defecisset, & tonitru ingens esset subsecutum, quod in eclipsi minimè fieri consuevit, aspiciens in cælum Apollonius, Erit, inquit, magnum aliquid, & non erit. Quam sententiam, qui tunc audiuerunt, interpretari minimè poterant. Triduo autem post solis defectionem omnes eam intellexerunt. Accubante enim in conuiuio Nerone decidens fulgur calicem, quem manibus tenebat, excussit: cùm iam ori propius illū admouisset. hoc igitur Apollonij verba significabant. Cùm enim tam parum abfuerit à percussione fulminis Imperator, meritò magnum aliquid factum iri, & non factum iri, inquit Apollonius. Tigillinus autem, cùm talia audisset, hominem timuit, quasi sapientia dæmonum præditum: neque palàm ipsum criminandum censebat, ne clanculum aliquod malum sibi ab eo proueniret. Veruntamen loquentem, tacentem, sedentem, & ambulantem, & quid apud quemque manducaret, biberétq. & sacrificaret, nec ne, tot oculis, quot reges habent, obseruabat.

A ἀφανώς ἀνίχθυσεν, ὅποτε καὶ αὐτὸς Ἰππλήσιμον* π, & ὄραβεβλημύρον σχ. ὑποτίθω εἶποι. ὅσ' οὔτε κατὰ γῆν φανερός ἦν, οὔτ' αὖ πεφρονικῶς, ὡσπερ Θ Φυλαχίου μύροι πνα κίνδυνον, ἀλλ' ἀποχρώντως περὶ τῆς περὶ κειμένων διελέγετο, ἔξυμφιλοσοφουῦτος αὐτῶ τῶ Τελεσίνο, καὶ ἑτέρων ἀνδρῶν, οἳ καὶ τοὶ Φιλοσοφίας Ἰππικινδύως περὶ ἀφύσεως, καὶ ἀν' ὧντο κινδυνύσαι ξυὼ ἐκείνῳ ἀπουδάζοντες. ἰσώπιθ' ἔθε δὲ ὡς ἐφίω, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐφ' οἷς καὶ περὶ τῆς διοσημίας, εἶπε. γηρομένης γὰρ ποτε ἐκλείψεως ἡλίου, & βροντῆς ἐκδοθείσης, ὅπρ' ἦκιστα ἐν ἐκλείψῃ δοκεῖ ξυμβαίνειν, ἀναβλέψας ἐς τὸ οὐρανόν, ἔστα π, ἔφη, μέγα, & ἐκ' ἔστα. ξυμβαλεῖν μὲν δὴ τὸ εἰρημνόν οὐπω εἶχον

C Θ ὄρα τυχόντες τῶ λόγῳ. τελεπὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως ἡμέρας ξυῶ ἦκαν τῶ λογίῳ πάντες. σιτουμένῳ γὰρ ἔ' Νέρωνος, ἐμπεσῶν τῆς τραπέζης σκηπίος, διήλασε τὸ κύλικος ἐν χεροῖν οὔσης, καὶ οὐ πολὺ ἀπεχούσης τῆς σόματος. τὸ δὲ περὶ τοσῶτον ἐλθεῖν ἔ' βληθῆναι αὐτὸν, πεπεράξεσθαι ἡ, εἶπε, καὶ μὴ πεπεράξεσθαι. ἀκούσας δὲ Τιγλίνος Θ λόγον ἔ' τον, ἐς δέος ἀφίκετο ἔ' ἀνδρός,

D ὡς ἑφοδὸν τὰ δαίμονια. καὶ ἐς ἐκλήματα μὲν φανερά καδίστασθαι πρὸς αὐτὸν, οὐκ ἄετο δεῖν, ὡς μὴ κακόν ἡ ἀφανές ἰσώ αὐτῶ λαβοῖ. διαλεγόμενον ἔ', καὶ σιωπῶντα, καὶ καθήμενον, καὶ βαδίζοντα, & ὅ, π φάροι, & ὄρ' ὅπου, & εἰ ἔδυσε, ἢ μὴ ἔδυσε, περὶ ἑσθ' πᾶσιν ὀφθαλμοῖς, ὅποσσις ἢ δ' ἔχῃ βλέπει.

Capitis defluxiones inuasisse Romanos, & ipsum Neronem. Inde accusatum Tigillino Apollonium: quòdque ne vestigium quidem vllum literarum inuentum in pugillari, vbi inerat accusatio. Tum non ausum Tigillinum nocere Apollonio; ratum supra hominem illum esse.

CAP. XV.

ΕΜπεσόντος ὃ ἐν Ρώμῃ νοσήματός, ὃ κατάρρην οἱ ἰατροὶ ὀνομάζουσιν ἀνίστανται ὃ δὲ ἀπὸ αὐτῶ βήχες, καὶ ἡ φωνὴ τοῖς λαλοῦσι πονήρως ἔχει, τὰ μὲν ἱερεῖα πλεῖα ἢ ἰκετὺσύντων ἐσὺ θεοῖς, ἐπεὶ διωδῆκαι τὴν Φαρύγγα Νέερον, καὶ μὴ αἰνῆ τῆ φωνῆ ἐχρητο. ὃ ὁ Ἀπολλώνιος, ἐρρήγνυτο μὲν πρὸς τὸ πολλῶν ἀνοιῶν, ἐπέπληθη ὃ ἐδενί. ἄλλα καὶ τὸ Μενίππων προξυόμενον ὑπὸ τῶ ποιῶτων, ἐσωφρόνιζε τὸ κατεῖχε, ξυγινώσκων κελύων τοῖς θεοῖς, εἰ μίμοις γηοίων χεῖραςιν. ἀπαγγέλλοντες ὃ τῶ Τιγλμίνω τούτῃ ἔ λόγου, πέμπει τοῖς ἄξοντας αὐτὸν ἐς τὸ δικαστήριον, ὡς ἀπολογῆσαι μὴ ἀσεβεῖν ἐς Νέερον. ἄρεσκύασο ὃ κατῆγρος * ἐπὶ αὐτὸν, πολλὰς ἀπολωλεκῶς ἤδη, καὶ τοιούτων Ολυμπιάδων μεσός. καὶ πῶ Γραμματεῖον εἶχεν ἐν ταῖν χερσῶν, γεγραμμένον τὸ ἔκκλημα. ἔ τῆτο ὡσπερ Ζίφος ἀνασειῶν ἔπῆ τὸ ἄνδρα, ἠκονῆαδς τὸ αὐτὸ ἔλεγε, ἔ ἀπολεῖν αὐτὸν. ἐπεὶ ὃ ἀνγίτων Τιγλμίνος τὸ γραμματεῖον, γεγραμῆς μὲν ἴχνος ἐν αὐτῶ ἔχ ἄρην, ἀσήμω δὲ ἕνι βιβλίῳ ἐνέτυχεν, ἐς ἐννοίαν ἀπηνέχθη δαίμονος. τῆπ ὃ καὶ Δομετιανὸς ὑσερ ὡ πρὸς αὐτὸν λέγε) παθεῖν. ἀπολαβὼν οὖν τὸ Ἀπολλώνιον ἠέκκεν, ἐς τὸ ἀπορρήτων δικαστήριον, ἐν ᾧ πρὸ τῶν μεγίστων ἡ δρχὴ αὐτῆ ἀφανῶς δικάζει. καὶ με-

gr. 45. au.

Cum morbus, quem catarrhum medici dicunt, Romam inuasisset, plena erant templa Diis sacrificantium hominum, quoniam Neronis fauces intumuerant, ita ut exiguus vocis usus relictus esset. Dolebat autem Apollonius propter magnam eorum ignorantiam, neminem tamen palam increpabat. Quin etiam Menippum eorum gratia parumper irritatum compescuit, iubens ipsum Diis ignoscere, si mimis ridiculorum gaudeant. Ea verba, cum ad Tigillinum relata essent, ministros misit, qui Apollonium in iudicium vocarent, excusationem facturum de iis, quae impiè aduersus Neronem locutus esset. Erat etiam accusator contra ipsum paratus, qui multos antea iam perdiderat, & tali nequitiae genere tanquam Olympiorum victoria exultabat. Is etiam accusationis Syngrapham à se compositam habebat in manibus, eamque tanquam gladium in Apollonium euaginat, interfectorumque esse minatur. Postquam verò Tigillinus acceptam Syngrapham explicans, literarum in ipsa vestigium nullum vidit, & libellum quasi lituris nunquam signatum aspexit, de daemone rursus cœpit cogitare. Hoc idem postea Domitiano ab Apollonio dicitur euenisse. Aduocans igitur Tigillinus in secretiorem pratorij partem vbi de rebus maximis consultare solitus erat, arbitris omnibus

bus submotis, quisnam esset, interrogabat: ei Apollonius, & patris & patriæ nomen exposuit, & quare sapientia vteretur, enarrauit. Dixit quoque se sapientia vti ad Deos intelligendos, & res hominum cognoscendas. Nam seipsum nosse longè difficilium est, quàm alios cognoscere. Dæmones verò, inquit Tigillinus, & idolorum apparitiones quomodo redarguis? Perinde, inquit Apollonius, atque homicidas, atque impios homines. Hos autem dixit, vt Tigillinum morderet, qui crudelitatis omnis, & lasciuia præceptor erat Neroni. Rursus autem Tigillinus, Volo, inquit, aliquid mihi vaticineris, quod te rogabo. Tunc Apollonius, Quonam, inquit, pacto efficere id possum, cum non sim vates? Atqui te esse perhibent, quod dixeris fore magnum aliquid, & non fore. Vera, inquit Apollonius, audisti: attamen id non ex vaticinandi peritia protuli, sed magis ex sapientia, quam verè philosophantibus viris Deus patefacit. Neronem verò, inquit ille, cur non times? Quoniam, inquit, Deus, qui dedit illi esse terribilem, mihi quoque interritum esse præbuit. Quid autem sentis de Nerone? Longè melius quàm vos, inquit. Vos enim cantare dignum putatis: Ego dignum tacere. His verbis stupefactus Tigillinus, Abi, inquit, quocumque libet fideiussoribus antea pro corpore datis. Tunc Apollonius, Quis, inquit, fideiussor esse pro corpore velit, quod vinciri aut detineri à nemine potest? Hac dæmonis cuiusdam opera supraque naturam hominum Tigillino visa sunt, & quasi cum Deo luctari deuitans, Abi, inquit, quocumque libet: potentior enim es, quàm vt meo subiiciaris imperio.

A τασησαμην πάντα, συνέκειτο ἔρω-
 τῶν ὅσπερ εἶη. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, πα-
 τὴρ ἔμμεμνητο, καὶ πατρίδος, καὶ ἐφ'
 ὅτῳ τῇ φιλοσοφίᾳ χεῖρο. ἔφασκε ἔ-
 αὐτῇ χεῖρα ἐπὶ τε τῶ θεοῖς γινώ-
 σκην, ἐπὶ τε τῶ τῶν ἀνδρῶν ξυγιέ-
 ναι· ὃ ἦ ἑαυτὸν γῶναι, χαλεπώ-
 τατον εἶη ἔ' ἄλλῳ γῶναι. τῶ δαί-
 μονας, εἶπεν, ὦ Ἀπολλώνιε, καὶ τὰς τῶν
 B εἰδώλων φαντασίας, πῶς ἐλέγχεις;
 ὡς γὰρ, ἔφη, τῶν μαιφόνους τε, καὶ
 ἀσεβεῖς ἀνθρώπους. ταυτὴ ὅτι πρὸς τὸν
 Τιγλῆνιον ἀποσκώπτων ἐλέγχε, ἐπει-
 δὴ πάσης ὀμότητος, καὶ ἀσελγείας δι-
 δασκαλὸς ἦν τῶ Νερόνι. μανθί-
 σαι δ' αὖ, ἔφη, δεηθέντι μοί; πῶς,
 εἶπεν, ὁ γὰρ μὴ μάντις ὢν. ἔ μιν ἔ-
 C σέ, ἔφη, φασὶν εἶη ἔ' εἰπόντα ἔσεσθαι
 π μέγα, καὶ ἐκ' ἔσεσθαι. ἀληθῶς, εἶπεν,
 ἠκουσας. τὴν δὲ μαντικὴν πρῶσιδαι,
 σοφία δὲ μάλλον, ἢ θεὸς φαίνει
 σοφοῖς ἀνδράσι. Νέρονα ὅ, ἔφη, δια-
 τί ἔδεδδικας; ὅπ, εἶπεν, ὁ θεὸς ὁ πρῶ-
 χον κείνῳ φοβερά δοκεῖν, καὶ μοί
 δέδωκεν ἀφόβῳ εἶη. φρονεῖς ὅτι πῶς,
 εἶπε, πρὸς Νέρον; ὁ δὲ Ἀπολλώ-
 D νιος βέλλει, εἶπεν, ἢ ὑμεῖς ὑμεῖς ἦ
 ἠγεῖσθε αὐτῶ ἀξίον τῆ ἀδην ἐγὼ ὅ,
 ἀξίον τῆ σιωπῶν. κήπλαγίς οὐδ' ὁ
 Τιγλῆνιον, ἀπιδι, ἔφη, κατὰ σῆσας ἐλ-
 γητὰς τῆ σώματος. ὁ δὲ Ἀπολλώ-
 νιος, ἔ πς, εἶπεν, ἐγυήσεται σῶμα,
 ὁ μηδὲις δῆσ; ἔδδξε τῶ Τιγελῆνιῳ
 ταῦτα δαμόνια τε εἶη, καὶ πρῶστω
 ἀνθρώπου, ἔ ὡσπερ θεομαχεῖν φυ-
 λατόμην. χῶρ, ἔφη, οἱ βουλεῖ σὺ
 ἦ κρείττων, ἢ ἔσ' ἐμοῦ δέχεται.
 S

De puella ad vitam reuocata, ut Alceste ab Hercule: tum de epistolis, quas ad se miserunt Apollonius & Musonius: hinc de edicto Neronis, ne quisquam Roma philosopharetur: discessisseque propterea Apollonium occidentem versus.

CAP. XVI.

ΚΑ κείνο Απολλωνίου δαύμα κόρη σὺ ὄρα γάμου τεθναίνει ἐδοκει, καὶ ὁ νυμφίος ἠκολούθη τῇ κλίνῃ, βοῶν ὅποσα ἐπὶ ἀτελεῖ γάμῳ. Ξυλοφύρετο ᾧ ἔ ἡ Ρώμη, καὶ ἐτύχχανεν οἰκίας ἡ κόρη τελοῦσης ἐς ἑσάτους. παρατυχῶν οὖν ὁ Απολλώνιος τῶν πατέρων, κατὰ δευτέρου, ἔφη, πλὴν κλίνῃ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς τῶν ἑπι τῇ κόρῃ δακρύων παύσω. καὶ ἅμα ἤρετο ὅτι ὄνομα αὐτῇ εἴη. ᾧ μὲν δὴ πολλοὶ, ὄντος λόγον ἀγροῦν αὐτῶν, οἷοι τῶν λόγων Ἰπικῆδοι, καὶ τὰς ὀλοφύρας ἐγείροντες ὁ ᾧ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ὡροσαψάμην αὐτῆς· καὶ πῶς ἀφανῶς ἐπειπὼν, ἀφύπνισε τὴν κόρην τῆς δοκοῦτος θανάτου. ἔ φωνῶν τε ἡ παῖς ἀφῆκεν, ἐπανήλθε τε ἐς πλὴν οἰκίαν τῆς πατρὸς, ὡς Αλκίσις ἔ Ηρακλέους ἀναβιωθεῖσα. δωρεμῶν ᾧ αὐτῇ τῶν Ξυπενῶν τῆς κόρης μυριάδας δεκαπέντε, φερνῶν, ἔφη, Ἰπιδιδόνα αὐτὰς τῇ παιδί. καὶ εἴτε σπινθηρα τῆς ψυχῆς ὄρεν σὺ αὐτῇ, ὅς, ἐλθῆντα σὺν δεραπύοντα· λέγεται γὰρ ὡς ψεκάροι μὲν ὁ Ζεὺς, ἡ δὲ, ἀτμίλοι δὲ τῶν ὡροσώπου, εἴτ' ἀπεσβηκῆσαν τῆς ψυχῆς ἀνέσταλψέ τε, καὶ ἀνέλαβεν ἄρρητος ἡ κατὰ ληψις τῆς γέροντι, καὶ ἐμοὶ μόνῳ, ἀλλὰ ἔ ποῖς παρατυχοῦσιν. ἐτύχχανε ᾧ ὡρε τὸν χρόνον τῆς τῶν, καὶ Μισώνιος κατελημμένῳ

ALIVD praterea ab Apollonio miraculum tale factum est. Puella quaedam ipso nuptiarum tempore mori visa est, quam pheretrom puerum lugens sequebatur de nuptiis imperfectis multum conquerens, & grauer dolens: una etiam cum eo Roma lamentabatur. Habebat autem puella in domo Consulari. Huic igitur funeri occurrens Apollonius, Deponite pheretrum, inquit. Ego enim vestras pro puella lachrymas sedabo. & simul quodnam puellae nomen esset, interrogauit. Plerique igitur illum orationem habiturum putabant, qua mcerentium lachrymas dolorumque sedaret. Ipse vero puellam attrectans, atque aliquid illi secretò admurmurans, ab ea, quae videbatur, morte reuocauit: quae statim etiam loqui incipiens, in paternam domum rediit, sicut Alceste quondam ab Hercule in vitam restituta. Cumque puellae parentes drachmarum milia quindecim Apollonio donarent, ipse pro dotis accessione puellae pecunias largiri dixit. Vtrum verò scintillam animae in ipsa inuenerit, quae ministros, medicosque latuerat, siue decidens fortè pluuiam dispersam & pene iam extinctam animam calefaciens in vnum congregauerit, difficile coniectatu est non mihi solum, verumetiam iis, qui rei videndae interfuerunt. Id autem satis constat, dum funus efferretur fortè pluuisse. & puella faciem rore irrigatam fuisse. Erat quoque temporibus illis Musonius in Neronis

28. τῇ κόρῃ

carcere detentus, quem in philosophia perfectissimum esse asserunt. Hi coram inter se loqui non poterunt recusante Musonio, ne maius utrique periculum ea res afferret, sed per epistolas mutuò collocuti sunt, Menippo, Damidèque ad carcerem venientibus. Nos verò de rebus non magnis epistolas omit- tentes eas, quæ plus gravitatis habere visæ sunt, interposuimus, ex quibus magnum quid de illius sapientia possumus coniectare.

APOLLONIUS MUSONIO

Philosopho, Salutem.

Volueram ad te veniens & sermonis, & domus particeps fieri, modò quippiam iuuare te possem: quòd si non diffidis posse me tanquam Herculem ab inferno The- seum liberare, scribe quid fieri ve- lis. Vale.

MUSONIUS APOLLONIO

Philosopho, Salutem.

Pro iis quæ cogitasti, laudem obtinebis: vir autem excusatum sese reddere expectans, cum nihil se deliquisse palam ostenderit, seipsum liberabit. Vale.

APOLLONIUS MUSONIO

Philosopho, Salutem.

Socrates Atheniensis, cum è carcere ab amicis liberari nolisset, in iudicium processit, & tamen mortuus est. Vale.

A *ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις τῶν Νέρονος, ὃν φασὶ τελεώτατα αἰθερόπων φιλοσοφῆσαι. καὶ φθνερός μὲν οὐ διελέγοντο ἀλλήλοις, ὡραῖναι μὲν οὐκ ἔδειξε, ὡς μὴ ἀμφοῖν κινδυνώσαν, ἐπιστολιμαίοις δὲ τὰς ἑνωσιὰς ἐπιουῶντο, φοιτῶντος ἐς τὸ δεσμωτήριον τῶν Μενίππου, καὶ τῶν Δάμιδος. τὰς δὲ οὐχ ὑπὲρ μεγάλων ἐπιστολὰς ἐάσαντες, τὰς ἀναγκαίαις παραδησόμεθα, καὶ ὧν ὑπάρχει καπεδεῖν μέγα.*

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΜΟΥ-

σωνίῳ Φιλοσόφῳ, χαίρειν.

Βούλομαι ὡρὰ σὲ ἀφικόμενος, κοινωνῆσαι σοὶ λόγου, καὶ σέβης, ὡς τε ὀνήσαι μὲν σε· εἴγε μὴ ἀπισεῖς, ὡς Ηρακλῆς ποτε Θησέα δὲ ἄδου ἔλυσε. γράφε πὶ βούλῃ. Ἐρῶσο.

ΜΟΥΣΩΝΙΟΣ ΑΠΟΛ-

λωνίῳ Φιλοσόφῳ, χαίρειν.

Ὦν μὲν ἐννοήθης, ἀποκείσεταί σοι ἔπειτα· ἀνὴρ δὲ ὑπομείνας ἀπολογίαν, καὶ ὡς οὐδὲν ἀδικεῖ δειξάς, ἑαυτὸν λύσει. Ἐρῶσο.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΜΟΥ-

σωνίῳ Φιλοσόφῳ, χαίρειν.

Σωκράτης Ἀθηναῖος ὑπὸ τῶν ἐαυτῶν φίλων λυθῆναι μὴ βουλευθεῖς, οὐ παρήλθε μὲν ἐς δικαστήριον, ἀπέθανε δὲ. Ἐρῶσο.

ΜΟΥΣΩΝΙΟΣ ΑΠΟΛ-
λωνίω φιλοσόφῳ, χαιρεῖν.

A
MVSONIVS APOLLONIO
Philosopho, Salutem.

Σωκράτης ἀπέθανεν, ἐπεὶ μὴ ᾤρε-
σκύασεν εἰς δόλολογίαν ἑαυτὸν· ἐγὼ
δὲ δόλολογήσομαι. Εὐρῶσο.

Εξελαυνόντος δὲ εἰς τὴν Ελλάδα
τῆς Νέερον, καὶ περικυρῶσαντος
δημοσίας μηδένα ἐμφιλοσοφεῖν τῇ
Ρώμῃ· τρέπεται ὁ Απολλώνιος ἐπὶ
τὰ ἐσπέσια τῆς γῆς, ἀφασιν ὀρίζε- B
ται πάλαι, ἀπὸ τῆς * σήλαις, τὰς ἀμπώτεις τῆς
Ωκεανοῦ ἐπιτομήν, ἔτι τὰ Γάδρα·
ἔτι γὰρ π καὶ περὶ φιλοσοφίας τῆς
οὐκ εἰρη ἀνθρώπων ἤκουεν, ὡς εἰς πο-
λὺ τῆς θεῶν περικύοντων. ἠκολούθη-
σαν ὃ ἀπὸ τῆς γῆς ἄλλοι πάντες,
ἐπαγοῦντες καὶ τὴν δόλοδημίαν, ἔ-
τι ἀνδρα.

Socrates mortuus est, quoniam
sibi defensionem nullam paravit.
Ego autem meipsum excusando de-
fendam. Vale.

Transmissurus in Græciam Ne-
ro publicè per præcones edixit, ne
quis philosophus intra mœnia per-
maneret. Quæ res Apollonium ad
occidentales orbis partes conuer-
tit, vbi columnis quibusdam ter-
minari dicunt; vt Oceani refluxus
inspiceret; & Gades. Multa nam-
que de philosophia illic degentium
hominum audiuerat, quòdque ma-
gnam de rebus diuinis cognitionem
haberent. Secuti autem sunt illum
amici omnes, & peregrinationem,
& viri mentem laudantes.